

ÇAĞLA FULYA

Siyahın Kelebeği

Otantik

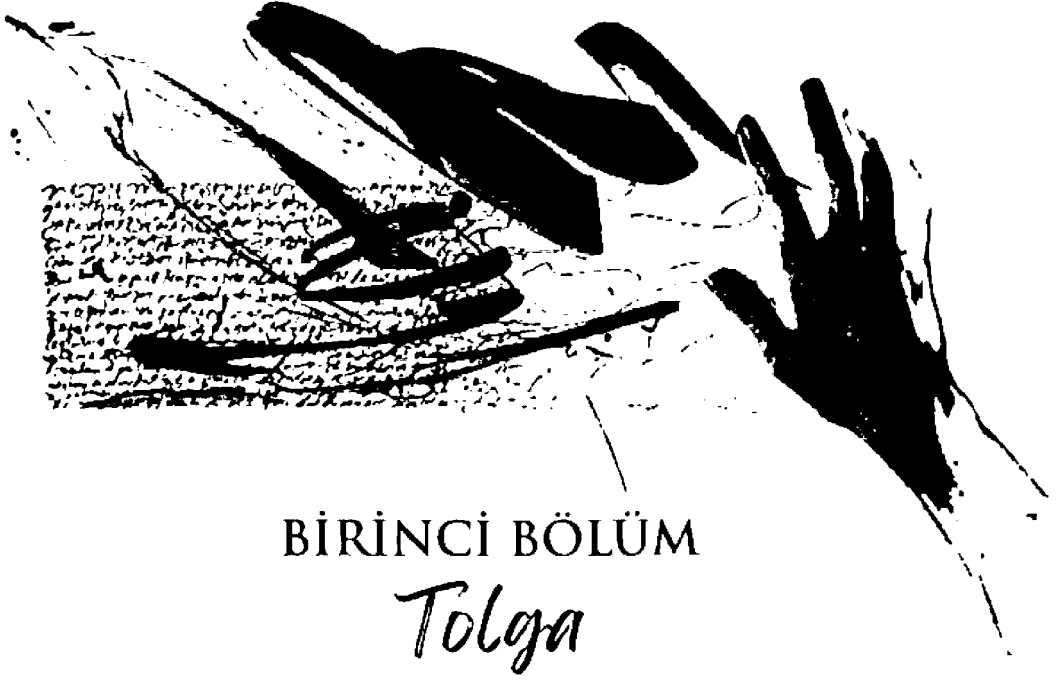
ÇAĞLA FULYA

Siyahın Kelebeği

Düzenleme
Ny.ozlem

Otantik

BİRİNCİ BÖLÜM

Tolga

Mutluluk nedir? Mutluluk, sabah alarm çalmadan önce uyanmak olabilir mesela. Ya da beklenen terfi, bir annenin doğumu, bir bebeğin ilk adımları, küçük oğlunuzun ya da kızınızın ilk kez âşık oluşu... Düşününce çok şey bulabilir insan. Tadı muhteşem ayarlanmış bir kahve, bir dilim kek, âşık olmak... Ah bilemiyordum. Ancak benim için mutluluğun tek bir tanımı var, o da Meyra. Benim muhteşem kadını...

Hayatın bana sunduğu en muazzam şeydi o. Nefes almayı anlamlı kılan, her güne büyük bir hevesle başlamamı sağlayandı. Çünkü her yeni güne uyanmak, onunla geçirilebilecek bir muhteşem gün daha demekti benim için. Onun altın sarısı saçlarını okşamak, vanilya kokusunu içime çekmek, rengine tezat oluşturacak şekilde her zaman sıcacık bakan buz mavisi gözlerindeki mutluluk olabilmek benim için hayatın anlamı gibiydi. Ve benim olduğunu bilmek...

Yan dönüp başımı kolumla destekleyerek hayatımın anlamına bakmaya başladım. Bir eli başının hemen yanında, yastığın üzerindeydi. Bileğinin iç kısmındaki kelebek dövmesine takıldı bakışlarım. İstemsizce gülümsedim. Onu ilk kez gördüğüm an geldi aklıma.

Her zaman gittiğim mekânda, yüksek ada masanın hemen dibin-

de, yüksek taburelerden birinde oturuyordum. O ise tam yanıma oturmuştu. Yalan değil, ilgimi çeken ilk şey kusursuz güzelliği idi. En azından öyle sanıyordum o zamanlar. Zamanla anlamıştım ki, bakmakla görmek arasında ince bir çizgi vardı ve ben Meyra'ya bakmamıştım, hayır. Onu görmüştüm. Saflığını, masumluluğunu görmüştüm. Ne kadar narin olduğunu... Adını bilmediğim için bileğindeki dövmeden ilham alarak ona Kelebek demiştim. Zamanla bu ismin ona ne kadar uyduğunu fark etmiştim. Bir kelebekten farksızdı Meyra. Narin, dokunmaya kıyamayacağım kadar muhteşem ancak karşı konulmayacak kadar nefes kesici. Benim için muhteşem bir karışım idi o. Sadece, benim.

Elimi kaldırıp yüzünü gölgeleyen saç tutamını geriye doğru iterek güzel yüzünü açığa çıkardım. Hafifçe doğruldum ve başımı boynunun kavısına yaslayıp vanilya kokusunu içime çektim. "Hadi uyan, Kelebek."

Meyra kıpırdanmaya başladığında geriye çekildim. Göz kapakları titreyerek açıldıklarında bana yeryüzündeki en güzel mavi rengi sunmuşlardı. Gülümsedim yine. İşte üzerimdeki etkisi buydu. Mutluluktan bu. Salt mutluluk.

"Günaydın Siyahım," dedi gülümseyerek. Elini kaldırıp yanağının üzerine yerleştirdi ve başparmağıyla alt dudağını okşadı. "Saat kaç?"

"İşe gitmemize daha çok var."

"Öyleyse neden erken uyandın?"

"Uyanmadan önce seni biraz olsun izleyebilmek için elbette."

Bana doğru yaklaşıp başını göğsüme yasladı. Onu sınıksız sarıp sarmaladım. Tüm kötülüklerden korumak istercesine hem de.

"Seni hak etmek için ne yaptım ben Tolga?"

"Asıl ben seni hak etmek için ne yaptım Kelebek?"

Çeneme bir öpücük bıraktı. "Beni sevmen yeterli bir şey. Hiç kimsenin sevmediği kadar çok sevmen..."

Başımı ona doğru eğip alnına bir öpücük bıraktım. "Her zaman seveceğim de."

"Bunu bilmek güzel."

"Bayan Ukala konuştu," dedim gülerek.

Meyra kollarımda kıkırdadı. "Kimin nişanlısıyım?"

"Ah bakın şuna!" diyerek birden çevremizde dönmemizi sağlayarak onun altta kalmasına sebep oldum. Ağırliğimla onu ezmemeye çalışarak kollarımdan destek aldım. "Birileri oyun mu istiyor?"

Kıkırdayarak, "Kulağa harika geliyor," dedi.

Kulaklarıma tuhaf bir ses ulaştı. Normalde tuhaf olmayan ancak şu an epey tuhaf gelen bit ses... Kapı zili çalıyordu!

Meyra telaşla geri çekilip şaşkınlıkla irileşmiş gözlerle bana bakarken, "Birini bekliyor muydun?" diye sordu.

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı iki yana salladım. "Hadi boş verelim ve devam edelim."

Tam onu kendime çekecekken, "Saçmalama Tolga," dedi.

Kapı yine çaldı. Lanet olası kapı. "Bir mağarada yaşamalıydık," dedim. "En derinliklerde. Kimsenin bulamayacağı bir mağara hatta. Çalacakları bir kapı da olmazdı."

Meyra benden uzaklaşıp yataktan kalktı. Aheste aheste banyoya doğru yürümeye başladı. "Sen kapıya bak, ben duş alayım. Sonra da çıkarız."

"Hayır, ben kapıya bakmayayım ve seninle banyoya geleyim. Birlikte duş almadan önce, az önce yarımı bıraktığımız şeyi tamamlayalım. Sonra bir kez daha. Daha sonra duş alıp çıkarız."

Kapı bir kez daha çaldı.

"Hadi Tolga, belli ki önemli bir şey."

Meyra banyoya girip kapıyı kapattığında tüm umutlarım son bulmuştu. İsyan dolu tuhaf nefes alıp verişler eşliğinde yataktan kalkıp odadan çıktım. Koridoru geçip merdivenlere yöneldim. Kapı büyük

bir ısrarla çalmaya devam ediyordu. Alt kata inip kapıya ulaştığımda beklemeden açtım. Gelen kişi en yakın arkadaşım Poyraz'dan başkası değildi. *Bek beynli.*

"Ne var?" diye sordum birden.

Öfkeli lacivert gözlerini üzerimde dolaştırdı. "Sana da günaydın dostum."

"Bak, harika sabahımın içine sığınmadan önce günüm son derece aydıdı ancak lanet olsun ki buradasın. Şimdi ne olduğunu söyle ve mümkünse buradan uzaklaş zira Öykü'yü üzerine salmanın bir yolunu bulurum."

Poyraz, karısının adını duyduğu anda ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. "Sizi kahvaltıya davet edecektim."

"Telefonun icadından haberin var mı şeker parem?"

Yalandan bir şaşkınlıkla alnına vurdu. "Unuttum!" Sonra hemen sert bir tavır takındı. "Bilmem kaç milyon kez aradım ancak akli alt tarafına çalışan arkadaşım bir türlü cevap vermedi. Ben de yakın oturma avantajını kullanıp kapına geleyim dedim. Ne kadar düşünceliyim, fark ettin mi? Öykü çok ısrar ediyor. Ben de sabahın bu vaktinde seni görmek için ölmüyorum ve karımın sabahın köründe mutfaka girip misafirler için kahvaltı hazırlamak yerine vaktini benimle geçirmesini tercih ederim ama maalesef laf dinlemediğim, bir altmış boylarında oldukça inatçı bir karım var. Şimdi, o kıymetli kaçını yukarı çıkarıp hazırlan. Öykü seni de haşlamadan önce Meyra'yı da alıp bize gel."

Derin bir nefes alıp verdim. "Gittikçe ona benziyorsun."

Poyraz, tek kaşını kaldırdı. "Anlamadım?"

"Öykü gibi çok konuşmaya başladın. Konuşmayı bilmediğini düşündürtecek kadar az konuştuğun zamanları özledim dostum."

Elini saçlarının arasından geçirdiği sırada, "Ben hiç özlemedim," dedi. "Hadi, dediklerimi yap. En geç yarım saate bizde olun lütfen ve mümkünse bu yarım saati hızlıca hazırlanarak minimuma indir."

"Kaybol," diyerek kapıyı yüzüne kapatıp koridoru geçerek üst katın merdivenlerine yöneldim.

Yatak odasına girdiğimde yatağa ozlemle baktım. Şimdi geceyi beklemek zorunda kalacaktım.

"...O da Poyraz'ın üzerine kustu."

Poyraz yüzünü buruşturarak, "İğrenç kokuyor dostum!" dedi. "Bir bebeğin bezini pislettiğinde yaydığı kokuyla yarışacak bir koku varsa o da kusmuğa attır."

Meyra kıkındayarak kucagındaki Arya'nın başına bir öpücük bıraktı. "Benim minnağım hakkında öyle konuşmayın! Bir kere o çok muhteşem bir kız."

"Ona ne şüphe?" dedi Poyraz. Küçük kızına sevgi dolu gözlerle baktı.

Arya huysuzlanmaya başladığında Öykü sandalyesinden kalkıp Meyra'ya yaklaşarak kızını kucagina aldı. "Siz devam edin. Ben onu doyurup geleyim."

Öykü, kucagında Arya ile birlikte üst katın merdivenlerine doğru giderken bakışlarını Poyraz'a çevirdim. "Çok şanslı olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Elbette. Şükürler olsun."

Yanımda oturmakta olan Meyra'nın narin elini avucuma aldım ve dudaklarıma yaklaştırıp üzerine bir öpücük bıraktım. Bir yandan elini tutarken kahvaltıma devam ettim.

Öykü yanımıza geri döndüğünde Arya yanında değildi. Söylediğine göre küçük kız uyuyakalmıştı. Poyraz, kızının haylazlıklarını anlatmaya başladı. Bunları dinlemek gerçekten hoşuma gidiyordu. Çocuklara karşı büyük bir zaafım vardı. Onlar yeryüzündeki en

muhteşem ve en saf varlıklardı. Ve en yakın arkadaşımın bir çocuğa, aşkla bağlı olduğu bir kadına sahip olması da beni mutlu ediyordu. Poyraz gerçekten de mutluluğu hak ediyordu.

Kahvaltı sona erdiğinde ve işe gitme vakti geldiğinde hepimiz ayaklanıp vedalaştık. Meyra ile birlikte evden ayrılıp yola çıktık.

"Keşke Öykü ve Poyraz ile gitseydim," dedi Meyra. "Aynı şirkette çalışıyoruz sonuçta. Sen de beni işe bırakmakla uğraşmazdın."

Evet, Öykü ve Poyraz'ın ortaklaşa yönettiği şirkette Meyra da çalışıyordu. Benim ise kendime ait bir şirketim vardı ve yalan değil, bazen işimi bırakıp Poyraz'a beni işe alması için yalvarasım geliyordu. Sırf Meyra'ya daha yakın olabilmek için...

"Bu sefer de seninle ekstradan vakit geçirme şansını kaybederdim."

Meyra uzanıp bacağımanın üzerinde duran elimi tuttu. "Acaba senin iltifatların ve ilgin karşısında erimeyeceğimi bir gün olacak mı?"

"Hiçbir fikrim yok Kelebek." Kırmızı ışığın yandığını fark ederek yavaşça arabayı durdurdum ve bakışlarımı güzel kadınıma çevirdim. "Hem neden olsun ki?"

"Haklısın."

Ona yaklaşıp alnına bir öpücük bıraktım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Arkamızdan korna sesleri yükseldiğinde tekrar önüme döndüm. Yeşil ışığın yandığını fark edince gaza basarak arabayı çalıştırdım.

Madenci Binası'nın önüne geldiğimizde arabayı yol kenarına çekip durdurdum. Arabadan inip çevresinden dolaşarak Meyra'nın tarafına geçtim ve kapıyı açıp çıkmasına yardımcı oldum. Başına kısa bir öpücük bırakıp rüzgârın bana ulaştırdığı vanilya kokusunu içime çektim.

"Hava bozacak gibi," dedi Meyra. Başını yukarı kaldırıp gökyüzüne baktı. "Yağmur yağacak gibi. Akşam beni sen alır mısın?"

"Elbette. Yağmur yağmasa da alırdım."

Siyahın Kelebeği

Bakışlarımı bana çevirip gülümsedi. "Teşekkürler."

Yağmurda ıslanmayı sevmiyordu Meyra. Ona mutsuz çocukluğunu hatırlatıyordu yağmurda ıslanmak. İçim sıkıntıyla doldu. Güzel bir çocukluğu olmamıştı Meyra'nın.

"Bugün epey yoğun geçecek, seni aramazsam kızma."

"Sana kızamam. Akşama görüşürüz Kelebek."

"Akşama görüşürüz Siyahım," diyerek benden uzaklaştı.

Meyra şirkete girene dek bekledikten sonra arabaya binip işe gitmek üzere yola çıktım. Daha şimdiden keyfim kaçmıştı. Bütün gün Meyra olmadan idare etmek epey zor olacaktı.

Tuhaf bir sıkıntı vardı içimde. Gök gürültüsü beni daha da geri-yordu. Bardaktan boşalıncasına yağan yağmur, arabanın camla-rından hızlıca süzülüyordu. Bakışlarımı şirketin kapısına çevirdim. Meyra'nın çıkmasını bekliyordum. Nihayet kapıda görüldüğünde buraya gelirken yolda aldığım ve yan koltuğa bıraktığım siyah şem-siyeyi elime alıp hızla arabadan çıktım. Adeta koşarak Meyra'nın yanına gidip şemsiyeyi açtım. Bakışları minnet doluydu. Hızlı adımlarla arabaya yaklaştık. Kapıyı açıp binmesine yardımcı ol-duktan sonra arabanın çevresinden dolaşarak sürücü koltuğunun bulunduğu tarafa geçip şemsiyeyi kapattım. Arabaya binip kapıyı kapattıktan sonra şemsiyeyi arka koltuğa bırakıp arabayı çalıştırarak yola koyuldum.

"Çok teşekkür ederim," dedi Meyra.

"Lafı bile olmaz sevgilim."

Yağmur mümkünmüş gibi daha da hızlanmıştı. Tam kavşağa gel-diğimizde ilk olarak acı bir fren sesi ulaştı kulaklarıma. Meyra korku dolu bir çığlık attı. Daha ne olduğunu anlayamadan bir araç sağ taraftan bize çarptı. Yolda birkaç metre sürüklendik. Başımı solumdaki

cama vurmuştum ve cam patlamıştı. Görüşüm bulanıktı. Ellerim sıkıca direksiyonu kavramıştı. Arabanın ön camı tuzla buz olmuştu. Araç nihayet durduğunda başımı çevirip Meyra'ya baktım ve vücudumdaki bütün acıları unutmama sebep olacak bir görüntüyle karşılaştım. Meyra'nın karnına kocaman bir cam parçası saplanmıştı. Yüzünde birçok kesik vardı. Başından çok fazla kan akıyordu.

"Meyra!" dedim acıyla inleyerek. Gözleri açıktı ancak tepki vermiyordu. Bir çeşit şokta olmalıydı. "Meyra, bana bak!" Emniyet kemerimi çözüp ona döndüm. Yüzünü ellerimin arasına alıp, "Beni duyuyor musun?" diye sordum. Korkuyordum. Lanet olsun ki çok korkuyordum. "Konuş benimle!"

Meyra, "Canımı acıyor," dedi. Zorlandığı belliydi. Ağzının içinden kan akmaya başladı.

"Gececek. Sakın kendini salma, tamam mı?"

Elleri karnındaki cama gittiğinde, "Sakin ona dokunma!" diye bağırdım. "Onu oynatırsan ya da çıkarırsan kan kaybından..." devamını getiremedim. Bu ihtimali düşünmek bile istemiyordum. "O cam parçası az da olsa tampon görevi görüyor. Şimdi sakın ol ve yavaş yavaş nefes al, tamam mı?"

Başını olumlu anlarda yavaşça salladı.

Meyra'nın kanının bulaştığı ellerimi üzerime sürüp telefonumu cebimden çıkardım ve acil servisi aradım. Görüşüm gitgide bulanıklaşıyordu ve vücudumun birçok yeri acıyordu.

Telefondaki görevliye adresi verip tekrar Meyra'ya döndüm. "Sakin ol, kurtulacağız."

"Seni seviyorum Tolga," dedi fısıldayarak. Yüzü acıdan kaskatı olmuştu.

Gözyaşlarım zaten kötü olan görüşümü daha da berbat bir hale getiriyordu. Yüzünü ellerimin arasına aldım. Saçını okşarken elime çok fazla kan bulaştı. Başını çok kötü çarpmış olmalıydı.

"Tolga!" dedi inleyerek. "Canımı çok yanıyor."

“Gececek sevgilim. Yalvarırım sabret.”

Gözlerini kırıştırıp yutkundu. Bakışlarını aşağıya eğip, “Bacağın kanıyor,” dedi.

Bacağıma baktığımda kumaş pantolonumun yırtıldığını ve altındaki yarılmış olan etimi gördüm. Çok fazla kanıyordu ancak adrenalin acımı bastırıyordu. “Beni bırak sen. Uyanık kalmaya çalış, tamam mı?”

Bir elini uzatıp yanağımı okşadı. “Seni çok seviyorum, bunu unutma.”

Lanet olası ambulans nerede kalmıştı? “Veda eder gibi konuşma, yalvarırım!”

Yanağımdaki elinin üzerine elimi yerleştirip gözlerimi yumdum. Korku iliklerime işliyordu. Onu kaybedebilirdim. Kanaması artmıştı ve her geçen saniye daha fazla kan kaybediyordu. Başındaki yara berbattı. İçimden sessiz dualar ettim. Allah’ın onu bana bağışlaması için yalvardım. Tutunacak tek dalımdı Meyra. O benim her şeyimdi ve her şeyimi kaybedersem nasıl yaşayabilirdim ki?

Yanağımdaki eli birden benden uzaklaşıp boşluğa düştü. Gözlerimi açıp Meyra’ya baktığımda yüreğim korkumun altında ezildi sanki. Gözleri kapanmıştı.

“Meyra aç gözlerini. Uyuma bebeğim, aç gözlerini!”

Dudaklarını oynatarak belli belirsiz birkaç şey söyledi.

“Allah’ım yardım et!”

Meyra yavaşça göz kapaklarını aralayıp buz mavilerini bana sundu. Duygusuzdu gözleri. Her zaman haddinden fazla sıcak bakan o güzel gözleri, şimdi buz gibiydi.

“Beni bırakma Meyra. Dayan ne olur. Yalvarırım dayan!”

Gözyaşlarım sicim gibi dökülüyordu. Narin yüzünü avuçlarıma alıp alnımı alnına yasladım. Ürkek nefesi yüzüme çarpıyordu.

“Tolga,” dedi acı dolu bir sesle.

"Söyle Kelebek."

Göz kapakları titreşerek kapanırken korkuyla haykırdım. "Hayır! Aç gözlerini! Ölemezsin aç gözlerini!"

Çığlık çığlığa onu uyandırmaya çalıştım. Acı kalbime işliyordu. Görüşüm hızla bulanıklaşmaya başladı. Uyanık kalmam gerekiyordu. Onu hayatta tutacak bir şeyler yapmam gerekiyordu. Siren sesleri kulağıma dolduğunda içimde cılız bir umut ışığı yandı. Karanlık çekiciydi. Vücudum hissizleşmeye başlamıştı.

"Aç... Gözlerini Meyra," dedim fısıldayarak.

Arabanın kapısının açıldığını işaret eden bir ses duydum. Bırakın bedenimi çekiştirmeye başladı.

Lanet olsun bırakın beni... Önce kadını kurtarın. Ölme Kelebek. Sakın ölme.

Vücudumu hissetmiyordum artık. Zihnim hiçliğe karışmıştı. Karanlık galip geldi ve bilincimi kaybettim.

İKİNCİ BÖLÜM

Meyra

Yumuşacık yatağında dönmeye çalıştım ancak hareket edemiyordum. Birden karnımda keskin bir acı hissettim. Gözlerimi açmaya çalışıyordum ama bu işkenceden farksızdı. Başucumda birisi konuşuyordu. Sesi sanki çok uzaktan geliyordu ve boğuktu. Duyma yetime ne olmuştu böyle?

Sesler giderek netleşti. Başımda bir sıcaklık hissettim. Biri saçlarımı okşuyordu. Vücudumun hakimiyetini ele almaya çalışarak gözlerimi açmaya çalıştım. Nihayet göz kapaklarımı aralanmaya başladığında gözlerimi birkaç kez kırptım. Aydınlık ve bembeyaz bir odadaydım. Benim odam mavi renklidir, ben neredeydim böyle?

“Uyandı!” dedi biri. Anne? “Uyandı Kenan, kızımız uyandı! Doktor çağır.” Görüşüm bulanıktı ama annemin sarı saçlarını seçebiliyordum. Bana doğru eğildi. “Şükürler olsun!”

Birkaç ayak sesi işittim. Görüşüm yavaş yavaş kendine geliyordu. “Merhaba Meyra Hanım. Ben doktorunuz Ece,” dedi birisi. Yanıma yaklaşıyordu. Yatağımın yan tarafında durup, “Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?” diye sordu kadın.

Dudaklarım kıpırdandı ama konuşamadım.

“Şimdi sizi muayene edeyim, sonra detaylı bir açıklama yapacağım, olur mu Meyra Hanım?”

Gözlerimi kapatıp açarak cevabını anlamasını diledim.

Gözlerime ışık tuttu ve ardından, "Avucunuzu yumruk yapabilir misiniz?" diye sordu.

Elim uyuşmuştu sanki ama elimi yumruk yapmayı başardım.

Kadın benden uzaklaşıp ayak ucuma geçti. Ayağımın altına bir cisimle bastırıldığında, "Bunu hissediyor musunuz?" diye sordu. Gözlerimi kapatıp açtım.

Odanın uzak köşesinde ayakta dikilmekte olan babamı gördüm. Bu insanlar en son Londra'da değil miydi? Ne ara yanıma gelmişlerdi? Ben neden bir hastanedeydim ve neden konuşamıyordum?

Doktor tekrar yan tarafıma gelip bana doğru eğildi. "Meyra Hanım, bir kaza geçirdiniz. Kafatasınızda çatlak vardı ancak ameliyat gerektiren bir durum değil. Şimdilik ilaç tedavisi yapıp kemiğin kaynamasını bekleyeceğiz. Uzun bir süre gözetim altında olacaksınız. Karnınıza büyük bir cam parçası saplanmıştı ve iç organlarınız zarar görmüştü. Hayati tehlikeyi atlattınız ancak kafa travmanız bizi biraz korkutuyor. Bazen travmadan uzun bir süre sonra bile iç kanama gerçekleşebiliyor. Bu yüzden taburcu olduğunuz zaman bile sık sık görüşeceğiz. Bu arada çarpma esnasında kafanızdaki yumuşak doku çok zarar görmüştü. Birkaç tane dikişiniz var. Kazayı hatırlıyor musunuz?"

Bu sefer konuşacaktım. Kelimelerimi bulmaya çalıştım ve nihayet dudaklarımdan cılız bir ses çıktı. "Ha-hayır."

Kadın doğrulup anneme ve babama baktı. Sonra yeniden bana yöneldi bakışları. "Meyra Hanım, en son hatırladığınız şeyi bana anlatabilir misiniz? Biliyorum konuşmak sizin için zor ama durumunuzu değerlendirebilmem için bana yardımcı olmanız gerek."

Düşündüm. En son ne olmuştu? Kafam allak bullaktı. Düşüncelerimi toparlayamıyor ve odaklanmakta zorlanıyordum. Doğum günümü kutlamıştık. Belki de dün geceydi? Kaza yapmış olabilir miydim? "Doğum... Günüm."

Doktor tekrar anneme baktı. Ben de anneme bakınca yüzündeki şaşkınlığı gördüm.

"Daha detaylı bir şey söyleyebilir misiniz Meyra Hanım? Doğum gününüzde kaç yaşınıza girdiniz?"

Bu ne saçma bir soruydu böyle? "Yirmi altı."

Doktorun bakışları birden değişti. Ters giden bir şeyler vardı. Kahretsin neler oluyordu? Doğrulmaya çalıştım ama karnımdaki korkunç acı buna izin vermedi. Acıyla inledim. Annem elimi tutup bana destek olmaya çalıştı. Gözleri yaşlıydı.

Dışarıdan bir patırtı sesi geldi. Bir adam bağırıyordu. "Bırakın beni, onu göreceğim!"

Babam odanın kapısına yöneldi ancak kapı büyük bir gürültüyle duvara çarparak açıldığında babam geriye gitmek zorunda kaldı. Kapıda dev gibi bir adam belirdi. Başında bir bandaj vardı. Gözleri beni bulduğunda bakışları yumuşadı. Bana doğru bir adım atmıştı ki babam önüne geçerek, "Sana buraya gelmemeni söylemiştim!" dedi.

Adam babama çok sert bir şekilde baktı. Tavrı her ne kadar canımı sıksa da bu durum karşısında tepki veremeyecek kadar bitkin hissediyordum.

"Uyanmış ve bana haber vermiyorsunuz öyle mi?" diye sitem etti adam. Siyaha çalan iri gözlerini benden tarafa çevirip, "Onun bana ihtiyacı var." dedi.

Benim mi? Benim neden ona ihtiyacım olacaktı ki?

"Kızımı ölümün eşiğine sürüklediğin yetmezmiş gibi bir de sana ihtiyacı olduğunu mu söylüyorsun? O senin yüzünden bu halde!"

Adam babamın söylediklerini umursamadan onu itip yanından geçti ve bana doğru yaklaştı. Bu sefer önüne annem çıktı.

"Tolga, sırası değil." dedi annem. Adam anneme hiç bakmadan öylece dikilmeye devam etti. Bu adam kimdi ki? Annem ve babam neden beni ondan koruyordu? Bana zarar mı vermişti?

"Lütfen çekilin önümden İclal Hanım." dedi adam buz gibi bir sesle. Annem yavaşça önünden çekilip ona yol verdiğinde adam emin adımlarla bana yaklaştı. Yatağımın yanındaki koltuğa oturup, "Herkes dışarı çıksın." dedi.

"Tolga Bey, bence önce biz konuşalım." dedi doktor.

Adam bakışlarını gözlerime mühürleyip doktora hitaben, "Sizi dinliyorum." dedi.

Doktor, sanki bu cümle her şeyi çözecekmiş gibi kendinden emin bir şekilde, "Meyra Hanım kendini yirmi altı yaşında zannediyor." dedi.

Adam birden bakışlarını doktora çevirdi. "Nasıl yani?"

"Ben yirmi altı yaşındayım!" dedim inatçı bir tavırla. Sevim nihayet az da olsa güçlü çıkmıştı.

Adam bana yönelip, "Ben senin neyinim?" diye sordu.

Bir şeyim mi olması gerekiyordu? Bu karmaşa beni yormuştu. Neler olduğunu anlamıyordum. Herkesin tanıdığı ama benim tanımadığım bu adam kimdi? "Seni tanımıyorum." dedim durust olarak.

Adamın gözlerinde beliren gozyaşlarını fark ettim. İçim burkuldu nedensizce. Üzülmesini istemiyordum. Hem neden uzuluyordu ki?

Odanın kapısı tıklatıldı ve içeri nihayet tanıdığım biri girdi. Arkadaşım Öykü, "Canım, uyanmışsın!" diyerek koşar adımı yanıma geldi. Zorlukla gülümsedim. Öykü neden buradaydı?

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Karışık," dedim.

Öykü bakışlarını yatağımın yanındaki koltukta oturmakta olan adama çevirdi. "Neden mutsuzsun? Bak ne güzel uyandı işte."

Adam elleriyle yüzünü kapattı. Neden onun bu hali beni bu kadar üzüyordu?

"Anne, neler oluyor?" diye sordum bakışlarımı ona çevirerek.

"Şimdi herkesten rica ediyorum, dışarı çıkın," dedi doktorum Ece Hanım. "Meyra Hanım'la özel olarak konuşmam gerek. Ayrıca muhtemelen şu an ağrıları var ve biraz daha dinlenmesi gerek."

İlk olarak babam, ardından da annem dışarı çıktı.

Öykü elimi avucuna alıp hafifçe sıktı. "İyi olacaksın arkadaşım," dedi.

"Umarım."

Tek istediğim bu kafamdaki saçma karmaşanın bitmesiydi. Öykü de dışarı çıktığında odada sadece, o adam ve doktorum kalmıştı.

"Tolga Bey, siz de çıkın lütfen."

Adam bitkin bir halde ayağa kalkıp bana hiç bakmadan odadan çıktı. Siyahlar içerisindeki bu adam, neden bu kadar üzgündü? Beni nereden tanıyordu? Ailem onu nereden tanıyordu?

Bakışlarımı başımda dikilmekte olan doktoruma çevirdim. Tam konuşmak için ağzını açmışken, onu bölerek çok yavaş bir şekilde konuşarak, "Bana karşı durust olun," dedim. "Bir tuhaflık olduğunun farkında olmamam için aptal olmam gerekir. Lütfen her şeyi anlatın." Konuşmam beni yormuştu.

Doktor bir süre yüzümü inceledi. "Bakın Meyra Hanım, bir hafta önce trafik kazası geçirdiniz. Karnınıza büyük bir cam parçası saplandı ve başınıza darbe aldınız. Başınıza aldığınız darbe kafatasınızda bir çatlak oluşmasına sebep oldu. Çatlak ilaçla tedavi edilebilecek derecede ancak beyniniz darbeden dolayı etkilenmiş durumda."

Kaşlarımı merakla çattım. "Yani?"

"Şu an yirmi sekiz yaşındasınız."

Gözlerim şaşkınlıkla irileşti. "Ne demek bu?"

"Son iki yılınızı unuttunuz demek oluyor."

Yatakta doğrulmaya çalıştım. Ne demek iki yılını yok? "Yalan söylüyorsunuz!"

"Maalesef yalan değil. Bu yaşadığınız hafıza kaybı geçici mi, kalıcı mı bilemiyoruz ve bunu zaman gösterecek. Psikolojik destek için size birkaç arkadaşımı önereceğim."

Gözyaşlarım gözlerimi yakmaya başladı. Ne demek iki yılını kayıp? Değil kayıp salan. Daha dün gece doğum günümü kutladım! Her şeyi hatırlıyorum!

"Yalvarırım bunun bir şaka olduğunu söyleyin!"

Kadın başını iki yana salladı çaresizce.

Nefes almak bir işkenceye dönüştü birden. Karnımdaki derin acı gövdeyi yakıp kavurmaya başladı. Acıyla inledim.

"Ben hemen döneceğim," dedi doktor ve odadan çıktı.

Her an acım daha da artarken içeri tekrar doktorum girdi. Yatağımın yanına yaklaşıp kolumdaki serum iğnesinden enjektörle bir ilaç enjekte etti. "Bu acılarınızı bir süreliğine dindirir Meyra Hanım, biraz uyuyun."

Vücudum yavaş yavaş gevşerken gözlerimi açık tutmakta zorlanmaya başladım. Doktorum başucumdan çekildi ve içeriye birileri girdi. Gözlerim kapanmadan önce son gördüğüm şey ise, adının Tolga olduğunu öğrendiğim yabancıydı.

"...onları eve gönderdim ama Tolga'yı gönderemedim. Gitmek bilmiyor."

Annemin düşük desibeldeki sesi dikkatimi çekmişti. Uykum dağılıyordu ancak gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim.

"Gitmeyecek," dedi babam.

Annem, "Ne yapacağız öyleyse?" diye sordu.

"Bilmiyorum lâlâl. Yapacak pek bir şey yok."

Sesler kesildi. Göz kapaklarımı aralayıp yatakta kıpırdandım.

Annem hızla yanıma gelip elimi tuttu. "İyi misin kızım?"

"İyiyim." Kuruyan boğazım sesimin pürüzlü çıkmasına neden olmuştu.

"Ben hemen doktorunu çağırayım," dedi babam ve hızla odadan çıktı. Benimle en ilgili oldukları anda bile bu kadar soğuk olmaları gerçekten enteresandı. Hey, bana ne zaman gerçekten sıcak davranmışlardı ki zaten?

"Oturmak istiyorum," dedim anneme. Sırtımdan destekleyip doğrulmama yardım etti. Arkama bir sürü yastık sıkıştırdı ve beni

serbest bıraktı. Her yerim ağrıyordu ama bunların kazayla bir ilgisi yoktu. Yatismaktan uyuşmuştum. Sahi ne zamandır uyuyordum? "Anne, kaç saattir uyuyorum?"

Annem yanımdaki koltuğa oturup elimi tuttu. "Tatlım ara ara uyandın ama her seferinde çok ağrın vardı. Yaklaşık üç gündür uyuyorsun."

Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken içeri doktorum ve ardından da Tolga girdi. Bu adam neden hâlâ buradaydı? Bitkin görünüyordu. İri ve siyaha çalan kahverengi gözleri benimkilere sabitlenmişti. O gözlerde acı vardı. İçim sızladı. Üzülmesini istemiyordum.

"Bugün kendinizi nasıl hissediyorsunuz Meyra Hanım?" diye sordu doktorum.

Tolga'ya bakmaya devam ederek, "İyiyim," dedim. "Hafif ağrım var ama dayanılmayacak gibi değil."

"Hatırladığınız herhangi bir şey var mı?"

"Hayır."

Tolga kapının yanındaki duvara yaslanıp kollarını önünde çapraz bir şekilde birleştirdi. Kafasındaki bandaj artık yoktu. Sanırım en son kafasında bir bandaj vardı, değil mi? Onu son gördüğümdeki kıyafetleri vardı üzerinde. Hiç gitmemiş miydi buradan?

"Sen neden buradasın?" diye sordum.

Duruşunu dikleştirip bana doğru bir adım attı. Varlığıyla odayı öylesine dolduruyordu ki. "Seni bırakıp bir yere gitmem."

Cevabı beni şaşırttı.

Annem, "Sırası değil Tolga," dedi.

Ailemin bu adamı neden sürekli engellediğini anlamıyordum.

Tolga ayakucuma yaklaştı. Odada sessizlik hâkimdi. Gözlerimi onunkilerle birleştirdim. "Kimsin sen?" diye sordum birden.

Cevap vermedi. Bekliyordu. Neyi bekliyordu?

"Tolga dışında herkes dışarı çıksın," dedim.

Annem bana doğru hamle yapıp, "Kızım, sırası değil," diyerek karşı çıktı.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Lütfen, anne."

Babam, ardından doktorum ve en son da annem dışarı çıktı. Kapı kapandığında bakışlarım tekrar Tolga'yı buldu. Yavaş ve emin adımlarla bana doğru yaklaştı, yatakta yanıma oturdu. Gözleri duygu doluydu. Elimi avucuna alıp dudaklarına götürdü ve derin bir nefes alıp elimi öptü. Tüylerim diken diken olmuştu. Elimi tekrar yatağa bırakıp bana baktı. Gözleri ıslık ıslık ama mutluluktan değildi. Akmayı bekleyen gözyaşları vardı kirpiklerinin dibinde biriken. İçim burkuldu.

"Anlat bana," dedim.

"Neyi bilmek istiyorsun Kelebek?"

Kaşlarımı çattım merakla. "Bana neden Kelebek diyorsun?"

Sağ elimi alıp başparmağını bileğimin iç kısmında gezdirdi. Bakışlarım istemsizce oraya kaydı. Bileğimde bir kelebek dövmesi vardı!

"Seni ilk tanıdığım anda adını söylememekte ısrarcıydın. Bileğindeki bu dövmeden esinlenerek sana Kelebek diye hitap etmeye karar vermiştim ama zamanla seni tanıdıkça bu ismin sana çok uygun olduğunu düşündüm. Öyle kusursuz ve zarıfsın ki. Herkesin bir kez de olsa dokunmak istediği ama tek bir dokunuşunda zarar verebileceği kadar hassassın. Bu yüzden, Kelebek."

Yutkundum. Sözleri ve bunları söylerken yüzünde oluşan buruk tebessüm adını bilmediğim duygular hissettirdi bana. "Bu dövmeyi yaptırdığımı hatırlamıyorum."

"Bana söylediğine göre bu dövmeyi iki yıl önce, doğum gününden birkaç gün sonra yaptırmışsın."

"Biz ne kadar zamandır tanışıyoruz?"

Adam derin bir nefes alıp verdi. Başparmağı hâlâ bileğimi okşuyordu ve dikkatimi dağıtıyordu. Bu temas haddinden fazla yoğun duygular hissettiriyordu. "Dün on beş ay oldu."

Şaşkınlıkla gözlerim irileşti. "Sen benim neyimsin?"

"Nişanlımım."

Sıyahın Kefeleği

Zaman durdu sanki. Tolga duruşunu dikleştirdi ve elini yanağıma yaklaştırdı. Dokunuşunun beni rahatsız etmesi gerekirken sanki olması gereken buymuş gibi hissediyordum.

"Birkaç ay önce sana evlilik teklif ettim ve sen de kabul ettin." Bana doğru yaklaştı. Kalbim göğüs kafesimi dövüyordu. Heyecandan mı yoksa korkudan mı bilmiyordum. Bu adam benim nişanlım mıydı? Ben gerçekten birisiyle evlenecek kadar çıldırmış mıyım?

Tolga anlımı anlıma yasladı. Göz kapaklarım titreşerek kapandı. İlk nefesi yüzüme vuruyordu. "Ah Meyra..." dedi fısıldayarak. "Seni nasıl özlediğimi bir bilsen."

"Üzgünüm."

Yanağımda kuş tüyü hafifliğinde bir öpücük hissettim. Bu kadar masum bir dokunuşun beni bu denli heyecanlandırması normal miydi?

Kulağıma yaklaşıp, "Üzülme," dedi. "Sen üzülünce, benim içim acıyor."

Bana sarılıp başını boynuma gömdü ve derin nefesler aldı. Yakınlığımız baş döndürücü cinstendi. Ne hissetmem gerektiğini ya da ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Anlaşılan bedenim biliyor olmalıydı ki, kendimi ona sarılırken buldum. Başımı boynuna gömüp istemsizce kokusunu içime çektim. Tanıdık geldi. Onunla ilgili bir şey ilk defa tanıdık geldi. Hatırlamak istedim. Bana böyle hassas bir şekilde sarılan adamın kim olduğunu ve benim için neyi ifade ettiğini hatırlamak istedim ve zihnimi yokladım ama karşılaştığım tek şey koca bir boşluktu.

Tolga benden uzaklaşıp yüzümü ellerinin arasına aldı. Tanımadığım bir adamın bana böyle yaklaşmasına izin verecek bir kadın değildim ama Tolga'yla ilgili hiçbir şey yanlış gelmiyordu.

"Sana inanıyorum ama hiçbir şeyi hatırlamıyorum Tolga. İnan benim için çok karmaşık."

Başını olumlu anlamda salladı ve yaklaşıp burnumun ucuna bir öpücük bıraktı. Hissediyordum, aramızda derin bir bağ vardı. Biliyordum ama hatırlamıyordum.

"Hatırlayana kadar buradayım Kelebek. Hatırlamazsan da yeniden başlarız. Ben beklerim."

Gözyaşlarım akmaya başladı usulca. Bu denli bir adanmışlık karşısında kendimi çok tuhaf hissettim. Hak etmediğim bir şeydi. Öte yandan kendi anne babam bile bana böyle bir şey hissettirmemişti.

Elimi kaldırıp yanağına dokundum. Tanıdık bir şeyler aradım yüzünde ama bulamadım. Tolga'nın göz kapakları usulca kapandı. Elim uzamış sakallarında dolaştırdım. Avucumu gıdıklayan sakallar haddinden fazla yumuşaktı. Çenesini ve oradaki gamzeyi okşadım. Başparmağımı istemsizce dolgun dudaklarım buldu. Tolga dudaklarını aralayıp iç çekti. Parmağımı istemeyerek de olsa dudaklarından çekip yanağına geri döndüm. Parmaklarım usulca ilerleyerek kulağının arkasından gece gibi siyah saçlarını buldu. Oradan ensesine, ardından omuzuna yöneldim. Elim yavaşça koluna yöneldiğinde kas yığınıyla karşılaştım. Cüssesinin hakkını veren kaslara sahipti.

"Meyra..." dedi buğulu bir sesle.

Bakışlarım Tolga'nın yüzünü buldu. Gözleri büyük bir açlıkla bana bakıyordu. Elim hızla kolundan çektim. "Üzgünüm," dedim bir anda.

"Ne için?"

"Ben... Bilmiyorum."

Gözlerini birkaç kez kapatıp açtı ve bakışları yavaşça yumuşadı. Dokunuşuma karşı bu kadar mı duyarlıydı? Aramızda nasıl bir ilişki vardı ki böyle?

Ona daha dikkatli baktım. Çok yorgun görünüyordu. Ne kadar zamandır buradaydı? "Senden bir şey isteyebilir miyim Tolga?"

Başını olumlu anlamda salladı. "Tabii ki."

"Eve git ve birkaç gün dinlen. Anladığım kadarıyla sürekli buradaydın. İzin ver ben de yeni öğrendiğim şeyleri sindireyim."

Derin bir nefes alıp verdi. Uysal bir adama benzese de bir an öyle olmadığını düşündüm. Sanki özünde daha derin bir kişiliğe sahipti. "Pekâlâ, gideceğim."

Sıyahın Kelebeği

Bana sarıldı bir kez daha. Hissettiğim karmaşanın altında ezildim. Tekrar uzaklaştığında avucunu yanağıma yaklaştırdı ve başparmağıyla elmacık kemiğimin üzerine okşadı. Gözlerim istemsizce kapanırken bilinmez duygular denizine bıraktım kendimi. Ve birden dudaklarımda hissettiğim sıcaklıkla gözlerimi açtım. Tuhaf bir ürperti tüm bedenimi esir aldı. Bu minicik temas tenimi ateşe vermişti neredeyse. Tolga beni öperken hızla onu omuzlarından kavrayıp ittim. Şaşkınlıkla bana baktı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Tolga ağzını açıp kapatıyor ve bir şey söyleyemiyordu.

"Sana inanıyorum. Aramızda bir ilişki olduğuna inanıyorum ama..." demiştim ki, beni bölerek, "İlişki mi?" dedi alınmış gibi. "Aramızdaki o muazzam şey bir ilişkiden çok daha öteydi Kelebek."

"Ama ben hatırlamıyorum! Bana hiçbir şey olmamış gibi yaklaşamazsın! Benim için hâlâ yabancısın!"

Ayağa kalktı hışımıla. Karşımda birden devleşti sanki. Sinirli değildi ama yine de ürkütücüydü. "Yabancıyım öyle mi? Bu yüzden itmedin beni Meyra. Neden ittin biliyor musun? Ben sana söyleyeyim. Tıpkı ilk tanıştığımız zaman olduğu gibi tanımadığın bir adamın tek bir öpücükle sana böyle şeyler hissettirmesini yadırgadın. Ahlaki değerlerini sorguladın. Sana sarılmama izin verdin, yanağından öpmeme izin verdin ama dudagından öpünce bir yabancı oldum, öyle mi?"

Söylediklerinde gerçeklik payı vardı. Beni, benden iyi tanıması ürkütücüydü. "Evet benim için bir yabancısın! Seni tanımıyorum!"

"Canımı acıtıyorsun Meyra."

"Doğrular bunlar!" dedim.

"Doğru ne, sana söyleyeyim mi? Çok değil birkaç hafta önce her gece kollarıma alıp uyduğum ve her sabah yeni güne birlikte uyan-dığım kadındın sen. Şimdi seni öptüm diye beni itiyorsun. Hatırlayıp hatırlamamamı at bir kenara. Aramızdaki şeyi hissetmiyor musun? Duygular değişmez Meyra! Unutsan bile değişmezler." Derin birkaç nefes alıp, "Sen benimsin," dedi.

Sinirle kaşlarını çattım. Öfke içimde büyüdü. "Lanet olası iki yılını kayıp ve senin kokun dışında hiçbir şey tanıdık gelmiyor! Kalkmış üzerimde hak iddia ediyorsun, öyle mi? Ben senin hiçbir şeyin değilim. Tıpkı senin benim hiçbir şeyim olmadığın gibi. Şimdi git buradan ve bir daha gelme! Hatırladığım hayatımı yaşayacağım ve ilk uyandığımda iddia ettiğin şeyin aksine, benim sana ihtiyacım yok!"

Söylediklerim onu hiç etkilememiş gibi bakıyordu. Ben ise söylediklerime daha şimdiden pişman olmuşum. Üzerimde hak iddia etmesi tetiği çeken şeydi, söylediklerimin ağzımdan çıkmasına engel olamamıştım.

Bana doğru eğildi. İşaret parmağını şakağıma yaklaştırıp, "Buran beni hatırlamıyor belki," dedi ve ardından elini indirip kalbimin olduğu kısmı işaret etti. "Ama burası, beni hatırlıyor." Tekrar doğrulup kapıya doğru ilerledi. Tam kapıdan çıkacakken bana dönüp omuzunun üzerinden baktı. "Sana, her zaman yaptığımı gibi seçme hakkı vereceğim Kelebek, gelmeni bekleyeceğim."

Biraz bekleyip odadan çıktı. O gittiğinde ise sanki bir parçam da onunla beraber gitmişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tolga

Üç ay sonra...

Gelmemişti. Peki ben vazgeçmiş miydim? Tabii ki hayır. Peki bu saçmalık mıydı? Bir evet daha!

Onu özgür bıraktığıma her geçen gün daha da pişman oluyordum. Onda her zaman işe yarayan şeyin yine işe yarayacağını düşünmüştüm ama o benim tanıdığım kadın değildi artık. Onu tanıdığım kadın yapan sebeplerin hiçbirini hatırlamıyordu.

Alışkanlıklar, insanın kolay vazgeçeceği şeyler değildi. Sevgi bir kenara dursun, Meyra'nın varlığına olan alışkanlığım devasa bir boyuttaydı. Her sabah uyandığımda hâlâ yatağında onu arıyordum. Yaşanılanlar yavaş yavaş zihnime akın ederken ise öylece hareketsiz bir şekilde yatakta yatıyor ve bir gün kadınıma kavuşabilmeyi diliyordum. Eğer bize arabasıyla çarpan sürücü şu an hayatta olsaydı muhtemelen onu ölmekten beter bir hale getirirdim ama ayyaş sürücü, olay yerinde ölmüştü.

Bir zamanlar Meyra'nın güneşin dokunduğu saçlarının serildiği yastığı kendime çekip sarıldım. Artık o güzel vanilya kokusunu da alanıyordum. Çarşafı sık sık değiştirsem de bu yastığa dokuna-

miyordum. Sanırım artık bir anlamı kalmamıştı zira o muhteşem koku çoktan silinmişti yastıktan.

Zorlanarak yattığım yerden kalkıp yatakta oturdum. Başucumdaki komodinin üzerinde Meyra'nın çok önceden bana bıraktığı sevgi cümleleriyle süslü not vardı hâlâ. Tek taş yüzüğü ise notun yanında duruyordu. Sahibini bekliyordu yüzük, tıpkı kalbimin de sahibini beklediği gibi.

Yataktan kalkıp banyoya yöneldim. Hızlıca duşa girip çıktım. Havlu almak için banyo dolabını açtığımda banyo dolabında küçük bir kâsenin içinde duran tel tokalar dikkatimi çekti. Her yerde ondan bir şeyler vardı. Lanet olası ev Meyra'nın yokluğunda beni boğuyordu. Burada olmalıydı ancak kuzeni Melike'nin yanında kalıyordu.

Öykü ara sıra bana Meyra'dan bahsediyordu. Yaklaşık iki buçuk ay önce hastaneden taburcu olmuştu ve kuzeninin yanına yerleşmişti. Anne ve babasıyla Londra'ya gitmemesi beni sevindirmişti zira bu en korktuğum şeydi. Peşinden giderdim elbette ama eğer bunu yapmış olsaydı beni hiç umursamadığını düşünürdüm. Burada kalmaya devam etmesi ise beni umursadığı yalanına daha kolay inanmamı sağlıyordu. Bu arada benden kaçtığına da şüphe yoktu çünkü minicik bir eşyasını almak için bile eve gelmemişti.

Dolaptan havluyu alıp kurulandım ve hızla banyodan çıkıp giysi odasına yöneldim. İç çamaşırı, siyah takım elbise ve fürne rengi gömleğimi giydim. Ayakkabılarımı da ayağıma geçirip hızla giysi odasından, ardından da yatak odasından çıktım.

Aşağıya inerken evdeki yardımcım merdivenlerin aşağısında, büyük bir gülümsemeyle karşıladı beni. "Günaydın Tolga Bey, kahvaltınız hazır."

Nazikçe tebessüm ettim. "Günaydın Yeşim."

Yaklaşık iki ay önce işe aldığım Yeşim, gerçekten titiz bir çalışandı. Meyra'nın varlığında yardımcıya hiç ihtiyaç duymamıştım. Tam bir temizlik hastasıydı ve ciddi anlamda hamarattı. Yaptığı yemekler kusursuzdu. Öte yandan evde ondan başka bir kadının varlığına

tahammül edemeyeceğini dile getirmişti. Fazla kıskanç bir kadındı Meyra, bu isteğine karşı çıkamazdım. Ancak onu son görmemden bir ay sonra bir çalışan almaya mecbur kalmıştım çünkü ev çöplüğe dönüşmek üzereydi.

Yeşim'in yatak odası dışında her yeri temizlemeye izni vardı ama yatak odasına giremezdi. Yatak odasını ben temizliyordum. Neden-se oraya Meyra dışında bir kadının hangi sebeple olursa olsun girecek olması fikri bana yanlış geliyordu.

"Teşekkürler Yeşim ancak kahvaltı yapmayacağım. Benim yerime sen yiyebilirsin."

Merdivenlerin sonuna geldiğimde Yeşim bir baş selamıyla, "Peki efendim," dedi ve ardından mutfığa giderek gözden kayboldu.

Yavaş adımlarla evden çıktım. Garaja gidip arabama bindim. Aracı çalıştırdım ve vakit kaybetmeden yola çıktım.

Şirkete vardığımda asistanım Hale beni kapıda karşıladı. Normalde önemli bir şey olmadığı sürece bunu yapmazdı. Sabahları günlük programımı bana bildirmek için yönetim katında odamın önünde beklerdi en fazla.

"Sorun nedir Hale?" diye sordum bir yandan asansörlere doğru yürürken. Aynı zamanda yanımdan geçerken bana selam veren birkaç çalışanıma baş selamıyla karşılık verdim.

"Efendim, Poyraz Bey biraz önce uğradı ve onu şirketinde ziyaret etmenizi istedi."

Birden durakladım ve kaşlarımı çatarak, "Neden beni burada beklemedi?" diye sordum.

"Bilemiyorum efendim."

"Hale, lütfen birkaç saatliğine programımı boşalt."

"Tamam Tolga Bey."

Geri dönüp hızlı adımlarla şirketten çıktım. Arabaya bindiğimde cep telefonumla Poyraz'ı aradım.

Poyraz aramama cevap verdiği gibi, "Buraya kadar gelmişken beni neden beklemedin it herif?" diye söylendim.

Poyraz, biraz homurdandı. "Acelem vardı, kalamadım. Kapat çeneni de o asil kıçını buraya getir."

Cevap vermeden aramayı sonlandırıp telefonu yan koltuğa attım ve yola çıktım. Poyraz ile Öykü ortaklardı ve yaklaşık iki ay önce iki marka da aynı binaya taşınmıştı. Ne şanstır ki binalarımız birbirine bir hayli yakındı.

Kısa yolculuğun ardından Bay ve Bayan Ulusoy'un şirketine gelmiştim. Arabayı kapıda bırakıp anahtarı valeye teslim ettikten sonra binaya giriş yaptım.

İçeri girdiğimde tanıdık birkaç kişiye selam verip asansöre bindim, yönetim katına çıktım. Asansörden inip Poyraz'ın odasına giderken Poyraz'ın odasından çıkmakta olan bir kadın dikkatimi çekti. Kadın, ben onun yüzünü göremeden sola yöneldi ve arkası bana dönük bir şekilde yürümeye başladı. Topuklu ayakkabılarının zeminle buluştuğunda çıkardığı tıkırtılar çok hoştu. Hipnotize olmuş bir şekilde öylece dikilip kadını izledim. Sarı saçları topuz yapılmıştı ve üzerine cuk oturan krem rengi bir kalem etekle siyah bir gömlek giymişti. İncecik belini saran deri kemeri kadının ne kadar zarif olduğunu vurguluyordu. Ve krema gibi beyaz ten rengine sahip, uzun bacakları efsaneydi. Vücudum anında tepki verirken, jetonum nihayet düştü. Bu kadın Meyra'dan başkası değildi! İlerlemeye devam edip koridorun sonundaki Öykü'nün odasına girerek gözden kayboldu.

Şaşkınlıktan bir puta dönüşmeden önce nihayet vücudumun kontrolünü ele alıp hızla Poyraz'ın ofisine daldım. "Bunu bana nasıl söylemezsin?" diye gürledim.

Masasının başında sakince kahvesini yudumlayan arkadaşım fincanını gereğinden fazla kibar bir şekilde masaya bıraktı. "Demek gördün."

"Kör olmak gerekir!"

Poyraz eliyle masasının önündeki koltuklardan birini işaret edip, "Otursana," dedi.

Sinirime hâkim olmaya çalışarak koltuğa yerleştim.

Siyah masasının arkasında oturan Poyraz duruşunu dikleştirip, "Bir hafta önce Meyra bize geldi," dedi. "İşten laf açılınca Öykü önceden benim şirketimde çalıştığından bahsetti. Meyra birkaç gün önce tekrar işe başlamak istediğini söyledi ve işte burada."

Meyra yaklaşık bir buçuk yıl önce Poyraz'ın yanında işe başlamıştı. Pazarlama Müdürü pozisyonundaydı ve gerçekten çok başarılıydı. "Hatırladığı hayatına geri döner sanıyordum," dedim, sakın bir ses tonuyla.

"Hatırladığı hayat paramparça Tolga. Hiçbir şey hatırladığı gibi değil. Sık sık bize geliyor ve bize iki yılda neler olduğunu sorup duruyor. Bildiğimiz birçok şeyi anlatıyoruz ama kadın yine de boşluklarla dolu. Zamanının çoğunu seninle geçiriyordu ve asıl konuşması gereken kişi de sensin bence."

Omuz silktilim. "Ona seçme şansını verdim ve o gelmedi."

"Öylece vazgeçeceksin yani? Hani beni döverek Öykü'ye olan aşkımı itiraf ettiren adam nerede? Sen birine âşık değilsen bile daha mücadeleciydin."

Hakkı vardı ama elimden ne gelirdi ki? *Bu Meyra'yı* tanımıyordum. Ona nasıl yaklaşmam gerektiğini bilmiyordum.

"Neyse, seni zaten bunun için çağırmadım. Bir teklifim var."

Kafamı Meyra'dan uzaklaştırarak, "Seni dinliyorum," dedim.

"Senin şu yeni koleksiyonla benim yeni serinin lansmanını bir arada yapalım diyorum, ne dersin?"

Bir süre düşündüm. Poyraz kozmetik işindeydi ve birkaç kez benim lansmanlarıma sponsor olmuştu. Mücevherlerimi sergileyen mankenlerin gerekli bütün kozmetik ve kişisel bakım ihtiyaçlarını karşılamıştı. Bu sayede kendi reklamını da yapmıştı ancak bir lansmanı ortak yürütmek daha farklıydı. İki farklı müşteri kesimi olacaktı. Çok büyük bir alana, çok büyük bir organizasyona ihtiyaç vardı. "Olur. Masrafları sen karşılayacaksın ama."

Gözlerini devirdi. "Çok cimrisin."

Alınmış gibi baktım. "Cimri olmadığımı çok iyi biliyorsun. Amaç sana bir şeyler sokuşturmak."

Bir kahkaha atarak arkasına yaslandı. "Seni özlemişim dostum."

"Ben seni özlemedim," dedim pantolonumun diz kısmındaki ol-
mayan tozları silkeleyerek.

Poyraz gülmeye devam ederken, ayağa kalkıp, "Meyra'nın odası nerede?" diye sordum.

"Öykü'nün odasının yanındaki oda."

Hızlı adımlarla kapıya doğru yürüyüp vakit kaybetmeden ofisten çıktım ve Öykü'nün ofisine doğru yöneldim. Öykü'nün ofis kapısının önüne geldiğimde pür dikkat içeriyi dinledim. İçeriden Meyra ile Öykü'nün sesi geliyordu ve anladığımı kadarıyla iş hakkında konuşuyorlardı. Çok beklemeden yan taraftaki odanın kapısını açıp içeri girdim. Ne amaçla buraya geldiğimi bilmiyordum. Ne konuşacağıma dair bir fikrim yoktu. Ona seçme şansı vermiştim ama şimdi resmen döneklilik ediyordum. Onun gelmesini beklemem gerekirdi.

Odada gözlerimi gezdirdim. Tanıdığım Meyra kendine ait bir alan bulduğunda oraya hemen yerleşmekten çekinmezdi. İşe başlayalı kısa bir süre de olsa en azından birkaç kişisel dokunuş yapması gerekirdi. Oysa bu ofis, sahibini bekleyen diğer ofisler gibi teşhir ürünleriyle dolu bir bölme-yi andırıyordu. Sadece mobilyalar ve araç gereçler vardı. Yanlıştı. Tanıdığım Meyra, örneğin çalışma masasına çoktan bir çerçeve yerleştirirdi. Evime yerleştiği ilk gün bile bir dünya eşyası vardı her yerde. Diş fırçası ben ne olduğunu anlayamadan benimkinin yanındaki yerini almıştı mesela. Ya da evime yerleştiği ilk günün sabahı ayağıma birkaç tel toka batmıştı.

Yanlıştı. Ne konuşacaktım ki onunla? Tanımadığım bir kadındı o. Henüz çözemediğim bir karmaşaydı.

Tam ofisten çıkacakken kapının dışından birkaç tıkırtı duyunca olduğum yerde donup kaldım. Çok geçmeden kapı açıldı ve Meyra içeri girdi. Kucagında birkaç dosya tutuyordu. Beni fark edince buz mavisi gözleri birden irileşti. Hayranlıkla baktım ona. Bir gün ayrı

durmaya dayanamayacağım kadınımdan üç ay ayrı kalmak zorunda kalmıştım. Ölüm gibiydi. Onun karşısına daha önce çıkmadığım için pişmandım. Seçme hakkı vermek istemiştin oysa bir mağara adamı gibi tutup onu çekiştire çekiştire mabedime götürmeliydim. Yeri benim yanımdı. Aksini söylese de bana ihtiyacı vardı.

Meyra odanın içine doğru bir adım attı. Çekingendi, şaşkındı ve beni beklemiyordu, bu barizdi. "Merhaba," dedi duygudan yoksun bir sesle.

Ben ise sadece başımı hafifçe öne eğmekle yetindim. Henüz konuşma yetime hâkim değildim. Meyra bir adım daha atarak kapıdan uzaklaşıp kapıyı ayağıyla kapattı ve yavaşça yanımdan geçip masasına yöneldi. Dikkatle onu izliyordum. Vanilya kokusu ipekten bir kumaş gibi sarmıştı beni. Dosyaları masasının üzerine bırakıp öylece dikildi bir süre. Arkası bana dönüktü.

Sessizce ona yaklaşıp "Neden gelmedin?" diye sordum.

Meyra birden sıçradı. "Çok sessizsin, geldiğini hissetmedim."

Ona böyle yaklaştığımda hiçbir zaman hissetmezdi. Eski mesleğimin getirilerinden biriydi. Sinsice yaklaşma konusunda oldukça iyiydim. "Bu sorumun cevabı değil," dedim. Kendime engel olamayarak elimi belinin yan tarafına yerleştirip ona biraz daha yaklaştım.

"Ben..." dedi fısıldayarak. "Bilmiyorum."

Başımı boynuna gömüp burnumu oraya sürttüm. Meyra hafifçe ürperdi ama bana karşı koymuyordu. Merak ediyordu. Aramızdaki şeylerin bizi götürebileceği yerleri görmek istiyordu. "Bu bir cevap değil, Kelebek. Neden gelmedin?" Boynuna minicik, masum bir öpücük bıraktım.

Dudaklarımdan titrek bir nefes fırar etti. "Tolga, lütfen," dedi aciz bir ses tonuyla. "Beni zorlama."

Evet, yaptığımı tam olarak buydu. Her ne kadar beni unutsa da aramızdaki çekim daimiydi ve ben bunu ona karşı kullanıyordum. Buraya gelirken amacım yalnızca konuşmaktı fakat şu an yaptığım tam olarak bu sayılmazdı. Ona olan aşkım ve sevgim bir kenara dur-

sun, tenini delicesine özlediğim bir gerçektir. Bencil bir fikirdi belki ama buna engel olamıyordum. Şu an ellerimi ondan uzak tutmak bir işkence olurdu. Üstelik karşı koymaması da beni cesaretlendiriyordu.

"Neden gelmedin?" diye sordum bir kez daha.

"Çünkü korktum."

Elimi ondan çekip, "Bana dön," dedim.

Meyra hiç beklemeden bana döndü. Buz mavisi gözleri kazadan sonra ilk defa sıcacık bakıyordu. Belki de benim Kelebeğim hâlâ oradaydı. Dışarı çıkmak için çırpınıyordu belki de. Narin yüzünü ellerimin arasına aldım. Nefesi yüzüme çarpıyordu. Nasıl da özlemiştim onu. Nasıl da muhtaçtım varlığına. Onunla yanmayı nasıl da özlemiştim. "Neden korktun?"

"Hastanede yakınlaştığımızda hissettiklerim beni korkuttu. Ben birine karşı böyle şeyler hissetmeye alışkın değilim. Çok..." demişti ki, onun sözlerini tamamlayarak, "Yoğundu," dedim.

"Evet."

Alnımı alnına yasladım. "Bizim aramızdaki şey her zaman yoğundu Meyra ancak aramızdaki şey sadece tensel çekimden ibaret de değildi. Beni hatırlamadığın için seni suçlayamam ama neden bana bir şans vermiyorsun?"

"Çünkü ben bu denli büyük bir şeyi istemiyorum."

Sözleri canımı acıttı. Vücuduysa kelimeleriyle çelişir bir haldeydi. Elleri boştaki duruyor ve iki yanından sarkıyordu. Göğsü bir körük gibi inip kalkıyordu. Dudakları aralanmıştı. Meyra karşı koymayı seçiyordu. Belki de onu zorlamak gerekiyordu.

"Biliyor musun Kelebek, ilk adımı atan sendin," dedim özel anlarımızda kulağına aşk cümleleri fısıldarken kullandığım ses tonuyla. "Üstelik o gece daha yeni tanışmıştık. Aslında tanışmış sayılmazdık çünkü birbirimizin adını bile bilmiyorduk. Ve davranışların... Odukça cüretkardı. Tavırların çok cesurcaydı. Bir mekânda dans ediyorduk. Sevdiğin bir şarkı çalıyordu."

"Ben bir mekânda tanımadığım bir adamla dans edecek bir kadın değilim. Yalan söylüyorsun."

Dudaklarını yanağına sürttüğüm sırada, "Doğru olduğunu biliyorsun," dedim fısıldayarak. "Beynine karşı koymaya çalışıyorsun Kelebek ama her hücren beni tanıyor. Eğer kaldığımız yerden devam edemeyeceksek, izin ver yeniden başlayalım."

"Korkuyorum Tolga," dedi. Bakışlarında dile dökmediği hisler dans ediyordu, büyük bir karmaşanın içinde gibiydi.

"Korkma," dedim. "İnan bana her şey harika olacak. Bize bir şans ver, lütfen."

Bir süre düşündü. "Pekâlâ," dedi. "Ama bir şartla."

Gülümsedim. "Nedir?"

"Beni ilk tanıştığımız yere götüreceksin. Bana o geceyi yeniden yaşatacaksın ya da anlatacaksın."

"Ah tatlım, sana o geceyi zevkle yeniden yaşatırdım ama bu pek mümkün değil. Geceyi yöneten resmen sendin ve sen hatırlamadıkça aynı şeyleri yaşamamız pek mümkün değil. Ancak büyük bir zevkle anlatabilirim."

Ve Meyra gülümsedi. İçim mutlulukla doldu. Belki de aşk bir yolunu bulurdu. Belki de Kelebeğim, evinin yolunu bulurdu.

"Anlaştık," dedi. Ardından uzanıp yanağıma minik bir öpücük bıraktı.

Zorlukla ondan uzaklaşıp kapıya yöneldim. Tam çıkacakken, "Akşam saat yedide seni alırım," dedim ve ofisten çıktım.

Uzun zamandır bana uğramayan mutluluk nihayet biraz yanaşmıştı. Geniş koridorda ilerleyip asansöre yöneldim. Duvardaki panelden asansörün düğmesine basıp beklemeye başladım.

Arkamdan Poyraz'ın sesi geldi. "Bir an o ofisten hiç çıkmayacaksın sandım."

Ellerimi cebime sokup rahat bir tavırla ona döndüm. "Aslında çıkmazdım ama akşamki randevumuz için hazırlanmam lazım."

Poyraz keyifle gülümsedi. Öykü'nün ofis kapısı açıldı, uzaktaki ofisinden çıkıp koşar adım yanıma geldi. "Ne kaçırdım?"

Gözlerimi devirdim.

"Bu gece buluşacaklar," dedi Poyraz bir yandan karısına sarılarak.

"Çok sevindim," derken Öykü'nün gözleri ıslıl ıslıldı.

Asansörün kapıları açılınca vakit kaybetmeden kabine yöneldim ve mutlu çifte döndüm. "Milletin aşk hayatını bırakın da kendini-zinkine bakın."

Asansör kapıları kapanırken gördüğüm son şey birbirine aşkla bakan tatlı çiftti. Aşk, güzel şeydi.

Gergince bakışlarımı etrafı dolaştırdım. Mekân tıpkı hatırladığım gibiydi. Tek fark bu geceki beklentimin farklı olmasıydı. Buraya ilk geldiğimde amacım biraz kafa dağıtmaktı ancak şimdi dağılmış hayatımı birleştirmek için gelmiştim.

Meyra bugün öğlen saatinde beni aramıştı ve buluşacağımız yerin adresini istemişti. Nedense onu evden almamı istememişti. Bu durumda bana adresi ona vermek düşünüyordu.

Yüksek taburede dönüp barmene yönelerek içecek sipariş ettim. Umutsuzluğa kapılmaya başlamıştım. Hâlâ gelmemişi. Dirseklerimi yüksek tezgâha dayayıp başımı ellerimin arasına aldım. Başımı öne eğip sakinleşmeye çalıştım.

Vücudum tuhaf bir farkındalıkla ürperdi. Ardından müzik yüzünden boğuk çıkan bir ses bana ulaştı. "Merhaba, Yabancı."

Başımı kaldırıp sesin geldiği yöne bakınca buz mavisi gözlerle karşılaştım.

Meyra büyük bir zarafetle yanımdaki yüksek tabureye oturup bana döndü. "Ne içiyoruz?"

Gülümsedim. Üzerinde sabahki kıyafetleri vardı. Ortama göre

fazla resmi görünse de çok çekiciydi. "Sen ne istersen... Bir şeyler içerken anlatacaklarımı dinlemeye ne dersin?"

Meyra, taburede bana dönüp, "İyi fikir," dedi. İçtenlikle gülümsedi. "Seni dinliyorum."

Barmenin önüne bıraktığı içeceğimden bir yudum aldım. Ortamda çok yüksek olmasa da hareketli bir müzik vardı ve Meyra'nın anlatacaklarımı daha iyi duyması için bana biraz daha yakın olması gerekiyordu. Elimizi uzatıp oturduğu tabureyi kavrayarak kendime doğru çektim. Elim tenine temas etmişti. Meyra'nın buz mavisi gözleri birden haddinden fazla sıcak baktı. Ah bu kadının gözleri... Öylesine davetkârdı ki.

Elimi ondan uzaklaştırıp kendimi toparlamaya çalışarak amacıma odaklandım. Zihnimde hâlâ canlılığını koruyan o günü getirdim aklıma. Şanslıydım ki hafızam ciddi anlamda kuvvetliydi. Derin bir nefes alıp anlatmaya başladım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tolga

Bir buçuk yıl önce...

Yüksek sesli ve hareketli müzik tüm mekâna hâkimdi. Dans ederken birbirine sokulmuş bedenler pistin çeşitli yerlerine dağılmıştı. Her türlü ahlaksızlıkla iştahları kabartan dansçı kadınlar ise mekânın temasıyla fazla uyumluydu. İlgimi çekmediği de bir gerçektir. Daha gerçek bir şeye ihtiyacım vardı. İzleyerek yetinebilecek bir adam değildim.

Mekânda gözlerimi gezdirirken bir yandan da içeceğimi yudumluyordum. Yanıma sayısını unutacağım kadar kadın gelmişti ama içlerinde ilgimi çeken birisi olmamıştı. Seçici değildim, görünüşe göre yargılamazdım. Sadece ten uyumu benim için önemliydi.

Önümdeki manzaradan sıkılıp bar tezgâhına döndüm ve barmenden bir içecek daha sipariş ettim. Yeni gelen içeceğimi yudumlarken yanıma biri oturdu. Başımı çevirip baktığımda ciddi anlamda güzel bir kadınla karşılaştım. Sarı saçları omuzlarının biraz aşağısında bitiyordu. Profili kusursuzdu. Sivri bir çene, dik, kalkık bir burun, dolgun, kıvrık dudaklar ve çıkık elmacık kemikleriyle güzel yüz hatlarına sahipti. Pembeyaz bir tene sahipti. Doğal sarışın olduğu bu loş ortamda bile belliydi.

“Gördüklerini beğendin mi?”

Kadının derinden gelen etkileyici sesiyle sorduğu soru karşısında şaşkın olsam da bunu belli etmedim. Öte yandan dürüst bir adamdım. “Evet.”

Kadın, yüksek taburesinde bana doğru döndüğünde ben de ona doğru döndüm. Bacaklarından birisi vücuduma temas ettiğinde bakışlarım istemsizce oraya kayd.

“Evet, bacaklarım da güzeldir,” dediğinde bakışlarımı hızla yüzüne çevirdim ve buz mavisi gözlerle karşılaştım. Renginden dolayı soğuk görünmesi gereken gözleri haddinden fazla sıcak bakıyordu. Fazla tutkulu, fazla duygulu...

“Kesinlikle öyle,” diyerek içeceğimden bir yudum aldım.

Beni baştan ayağa süzdü. Beğenmiş olmalı ki dudağının bir kenarı hafifçe kıvrıldı. Gözlerinde beğeni pırıltıları vardı. Nitekim beğenilmeyecek bir adam değildim. Bu ego değildi, kendimin son derece farkındaydım. Uzun boylu, geniş omuzluydum. Kaslarla çevrili iri bir vücuda sahiptim. Siyah saçlarım uzun denmeyecek kadar kısaydı. Keskin yüz hatlarım, siyaha çalan iri gözlerim vardı. Kadın hâlâ beni inceliyordu. O gözleri... Ruhsuz görünmesi gerekirken nasıl bu kadar fazla şey taşıyabilirdi?

“Sanırım gördüklerini beğendin,” diyerek çarpık bir şekilde gülmüsedim.

“Beğenilmeyecek bir adam değilsin.”

Bir süre onu izledim. Onu çözmeye çalışıyor ancak başaramıyordum. Fazla güzel bir kadındı. Neden böyle bir ortamdaydı ki? Sokaktan geçen herhangi bir adamı çevirse rahatlıkla her istediğini yaptırırdı.

“Adın ne?”

Omuzunu silkti. “Adımın ne önemi var ki?”

“Haklısın, yok. Sana bir şeyler ısmarlayabilir miyim?”

Kadın olumlu anlamda başını sallayınca barmenden kendi içe-

ceğimin aynısından istedim. Mavi renkteki içecek kadının önüne bırakıldığında kadın çekinerek içecekten bir yudum aldı ve suratını buruşturdu. Pistin olduğu tarafa doğru dönüp gözlerini etrafta dolaştırdı. Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

Birden bana döndü. "Peki senin adın ne, Yabancı?"

"Adımın bir önemi var mı?"

"Tabii ki var. Gecemi birlikte geçireceğim adamın adını bilmem gerekiyor."

Birden nefesim boğazımda takılı kaldı. Öz güveni sarsıcıydı. Fazla cesurdu. Sanki planlıydı. "Kendinden çok eminsin."

Buruk bir şekilde gülümsedi. "Geceyi benimle geçirmek istemediğini söyleyebilir misin?"

"Hayır, söyleyemem ancak sen neden ısrarla bunu istiyorsun?"

Ayağa kalkıp tam önümde durdu. Elimdeki bardağı alıp kafasına dikti ve birkaç yudumda bitirdi. Yan tarafımdan uzanıp bardağı tezgâha bırakırken vanilya kokusu bana ulaştı. Tekrar geri çekildiğinde gözleri biraz daha cesur bakıyordu. Bir eliyle yanağımı usulca okşadığında olduğum yerde kaskatı kaldım. Ten uyumu benim için önemli demiştim değil mi? Bu kadını kesinlikle kaçırmamalıydım çünkü aranızdaki çekim elle tutulacak cinstendi.

Eli yanağımdan boynuma doğru süzüldü. Birinin tenini keşfetmek için ilginç bir seçim olsa da yadırgamadım. Dokunuşu istikrarlı bir şekilde devam ederken gözlerinden bir anlık geçen tedirginliği gördüm. Bu yanılttı. Bu, onun için yanılttı. Hızla incecik bileğini kavrayarak onu durdurdum. Bana soru soran gözlerle baktı.

"Neden buradasın?" diye sordum, buz mavisi gözlerine bakarak.

Bileğini elimden kurtardığında tuhaf bir yoksunluk hissettim. "Olması gereken bu, erkeklerin beni yakıştırdığı şey bu, onlar için sadece bir objeyim. Amacına hizmet eden bir kadın olmaya karar verdim."

Bana bir anda kendini açması şaşırtıcıydı. Yanıma oturduğunda-

ki halinden çok uzaktı şu an. Daha ürkek ve daha kırılgan görünüyordu. "İnsanlar seni bir kalıba sokmak istiyor diye onların istediği kişi olmak zorunda değilsin. Biliyorum, güzellik çoğu zaman başına dert açıyor. İnan, bunu çok kötü bir şekilde deneyimledim." Kız kardeşim çok güzeldi ve gençcek yaşında başına gelen o korkunç olaydan sonra hayatla olan bağını kesmişti. Barmene bir içecek daha sipariş edip tekrar kadına yöneldim. "Ancak güçsüz olmak kader değil, seçimdir. Güçsüz olursan insanların seni uçurumun kenarına sürüklemesi çok kolay olur." Kız kardeşim çok güçsüzdü.

Kadın, kendi içeceğinden bir yudum alırken sağ elinin bileğinde olan kelebek dövmesi dikkatimi çekti. Çok narin, çok hoş bir şeydi.

"Senin olayın ne? Neden buradasın? Beni ilk gördüğünde beğendiğin apaçık ortada. Diğerlerinden ne farkın var? Amacın bu gece biriyle takılmak değil miydi?"

Oturuşumu dikleştirdim. Bir süre yüzünü inceledim. Neden ısrarla bunu istediğini çözmeye çalıştım. Sağ elini tutup kendime doğru çektim ve bileğinin iç kısmında, dövmesinin tam üzerinde başparmağımı dolaştırdım. Kelebek dövmesi gerçekten çok hoştu. "Bak Kelebek," dedim dövmesinden ilham alarak. Ona bu şekilde hitap etmek hoşuma gitmişti. "Diğerlerinden farklı olduğumu ima etmedim. Evet, bu gece buraya geliş amacım konusunda haklısın ama buraya gelen erkeklerden daha azını bekleyemezsin. Buraya gelen kadınların da aynı amaca hizmet ettiğini varsayabiliriz. Karşımdaki kadın zekâsı yerine açık seçik fikirleriyle hafızama kazınmak istiyorsa bundan rahatsız olmam. Yine de aklım almıyor. Bir kadın zekâsıyla şeytana pabucunu ters giydirebilecekken o şeytanın, pabucundan başlayarak tüm kıyafetlerini çıkarmasını tercih ediyor. Kadınlar, gerçekten enteresan varlıklar. Ancak sen Kelebek, zekânla hafızalara kazınmalısın. İstedğin buyken aksini yapmamalısın." Bileğini bırakıp içeceğime yöneldim ve büyük bir yudum aldım.

Kıkırdayarak barmene bir el işareti yaptı, ikimizin de içkisi tazelendi. "Seni neden ikna edemiyorum, Yabancı?"

Güldüm. Beni çoktan ikna ettiğinin farkında değil miydi?

"Öyleyse en azından güzel bir gece geçirmeme yardımcı ol. Benimle dans etmeye ne dersin?"

Tekrar güldüm. "Pekâlâ Kelebek."

Arkasını dönüp piste doğru birkaç adım attı. Geriye dönüp bana elini uzattı. Fiziki muhteşemdi. Gerçekten muhteşem. Piste geldiğimizde Luis Fonsi'nin Despacito şarkısının bilindik solosu çalmaya başladı.

Kelebek ellerini çırparak, "Bu şarkıya bayılıyorum," dediğinde tek kaşını kaldırdım. "Neden?"

"Bilmem, çok sevimli sanki."

Kahkaha attım. "Sözlerin anlamını biliyor musun?"

Başını iki yana salladığında tekrar güldüm. "Sözlerin anlamını bilseydin bence o kadar da sevimli bulmazdın Kelebek." Ellerimi incecik beline sarıp onu kendime çektim. Müzik normalden daha yavaştı. Muhtemelen ayarlarıyla oynanmıştı.

"Şarkının sözlerinin anlamı ne?"

"Birkaç sözünü biliyorum sadece ama bilmelisin ki hiç masum bir şarkı değil. Örneğin bir yerinde labirentinin duvarına imza atmaktan bahsediyor. Sence labirent derken neyi kastediyor?"

Kelebek baştan ayağa kızarıırken bunun ne kadar da sevimli olduğunu düşündüm.

"Peki başka?"

"Girilmesi çok yasak kısımlarda olmaktan, karşısındakini çığlığa boğmaktan ve adını unutturmaktan bahsediyor. Sanırım böyleydi. Ya da buna yakın bir şey. Despacito, yavaşça demek bildiğim kadayıyla. Yavaşça boynunu koklamaktan, kulağına fısıldamaktan bahsettiği satırlar var. Şarkı kesinlikle çok güzel hatta muhteşem ama kesinlikle sevimli değil. Daha çok, tutkulu bir şarkı."

Kelebek kollarımda mümkünmüş gibi daha da kızarıırken onun

böyle şeylere ne kadar da uzak olduğunu fark ettim. Müziğin ritmiyle hafifçe salınıyorduk. Elleri omuzlarımda dolanıyordu.

Onunla ilgili sayısız görüntü gözlerimin önünden geçerken, "Bana böyle bakmamalıydın," dedi.

"Nasıl bakıyorum?"

Hafifçe gülümsedi. "Aynı şeyi istiyoruz. Neden bunu değerlendirmiyorsun?"

"Kelebek..."

"Karar vermeyi senin için kolaylaştıracağım," dediğinde dans etmeyi kestim.

Birden beni başımın arkasından kavrayıp kendisine çektiğinde ona karşılık vermekten başka şansım yoktu. Dudaklarımızın temasıyla birlikte vücudum ateşe verilmiş gibi oldu. Saçlarımın arasındaki parmakları kasılırken onun da aynı şeyi hissettiğini düşündüm.

Kısa ama etkili yakınlaşmamız son bulduğunda dudaklarını benden uzaklaştırıp buz mavisi gözlerini benimkilerle birleştirdi. Dudaklarımdan birkaç kelime firar etti. "Vay canına."

"Ne düşünüyorsun? Buradan beraber mi çıkıyoruz yoksa ben başka bir eşlikçi mi buluyorum?"

Onu mümkünmüş gibi kendime daha çok bastırarak, "Sence buna izin verir miyim?" diye sordum.

Bar tezgâhına yaklaşıp yeterince para bıraktım ve Kelebek'in elinden tutarak onu çıkışa yönlendirdim. Dışarı çıkıp valeyeye aracımın getirilmesini rica ettiğimde Kelebek de kendi arabasını istedi.

Ona soru soran gözlerle baktığımda, "Gece sona erdiğinde kendim gidebilirim," dedi. "Beni bırakmak zorunda kalmazsın."

Çok fazla üzerinde durmadım. Mantıklı düşünme yetimi kaybetmiş gibiydim.

Araçlarımız geldiğinde Kelebek benimkine beğeniyle baktı. Bu araba Poyraz'a bir iddiada kaptırdığım arabamdı ancak hâlâ ben kul-

lanıyordum. Bu arabayla Öykü'nün aracına çarpmıştı. O gün aklıma gelince istemsizce güldüm. Minicik bir kadın, dağ gibi arkadaşımı parmağında oynatıyordu ve Poyraz bundan hiç şikâyetçi değildi. Aksine çok mutluydu. Onun adına seviniyordum aslında. Mutluluğu hak ediyordu.

Yere yakın, siyah spor araca bindiğimde Kelebek de kendi arabasına yöneldi. Camı açıp, "Beni takip et," diye seslendim ve vakit kaybetmeden yola çıktım.

Daha önce hiç yapmadığım bir şey yapacak ve bir kadını evime götürecektim. On beş dakikanın sonunda evime geldiğimizde arabayı bahçeye park edip hızla araçtan indim. O da aracını benimkinin yanına park edip yanıma geldi. İki bina yan tarafta Poyraz ve Öykü'nün evi vardı. Evim yapı olarak onların evinin aynısıydı.

Anahtarları cebimden çıkarıp kapıyı açtığımda içeri girdik. Sessizliği dikkatimi çekse de aklıma bununla meşgul edemeyecek kadar kaybolmuştum. Sarsak adımlarla yukarı çıktık ve yatak odama girdik. Basamaklardayken ceketim ve gömleğim yeri boylamıştı bile.

Yatağın yanına geldiğimizde bir anlığına ondan uzaklaşıp baştan ayağa inceledim. Nefes kesiciydi. Buz mavisi gözleri, rengine tezat oluşturacak şekilde sıcacıktı. Onu kendime çektiğimde iç çekti. Tedirginliğini hissettim. Bir şeyler yanlış geldi. Evet, onu ciddi anlamda istiyordum ancak durma ihtiyacı hissettim.

Biraz geriye çekilip yüzüne düşen sarı saç tutamlarını kulağının arkasına ittim. "Sorun nedir?" Bakışlarını kaçırınca çenesini nazıkçe kavrayıp onu bana bakmaya zorladım. "Söyle, Kelebek."

"Sorun yok," diyerek bana sokuldu ve hâkimiyetimi yeniden kaybettim.

Bir an sonra daha yakındık ve yastığıma yayılan saçları görüş açımdaydı. Nihayet ona kavuşacağımı düşünürken gözümne bir şey takıldı. Buz mavisi gözlerinden süzülen bir damla yaş beni baştan ayağa sarstı. "Ne oluyor Kelebek?"

"Ben... Sadece korkuyorum. Ben daha önce hiç..." dediğinde gözlerim şaşkınlıkla irileşti.

Evet, masum olduğunun farkındaydım ama ben masumiyeti farklı bir boyutta ele alırdım, konu tamamen kişilikti. Kastettiğim şey ruhunun masum olmasıydı. Deneyimsiz olacağı aklımın ucundan geçmemişti.

"Hiç tanımadığın biriyle böyle bir işe kalkışacak kadar ne yaşadın ki sen?"

Bakışlarını kaçırdı. Bir damla yaş daha özgürlüğünü ilan ettiğinde ondan uzaklaşıp yatakta doğruldum. "Git Kelebek."

Buz mavisi gözleri benimkileri bulurken şaşkınlıkla irileşti. "Hayır."

"Ben bunu yapamam. Sakın o mekâna dönme. Sen öyle bir kadın değilsin. Daha iyisine layıksın. Şimdi, git." Yatakta doğrulup çarşaf-la üzerini kapattı. Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sana o adamlar gibi davrandığım için üzgünüm ama hâlâ gitmek için şansın varken git ve ben de o adamlardan birazcık farkım olduğunu hissedeyim."

"Sen zaten farklısın," dedi buruk bir tebessümle.

Hafifçe gülümsedim. "Sana birkaç öneri Kelebek; âşık olmadığın bir adama kendini teslim etme. Sakın o bara geri dönme. Bir daha böyle saçma bir şeye kalkışma. Bu zamana kadar neyi beklediysen o şeyi beklemeye devam et. Ve lütfen, artık git yoksa her şey için çok geç olacak."

Bir süre yüzümü inceleyip yataktan kalktı. Çevresine çarşafı dolayıp kendini örttü ve yerden kıyafetlerini aldı. "Şey... Koridorda giyinirim."

Başımı olumlu anlamda salladım. Tam kapıdan çıkarken omuzunun üzerinden geriye doğru baktı. "Hoşça kal Yabancı. Bana ikinci bir şans verdiğin için ve tüm erkeklerin aynı olmadığını gösterdiğin için teşekkür ederim. Hoşça kal."

Gülümsedim. "Hoşça kal Kelebek."

Ve gitti. O odadan çıktığı gibi dizginlerim ve mantığımı geri döndü. Bedenim sakinleşirken kendimi yatağa bıraktım. Vanilya kokusu

kısacık zamanda yastığıma sinmişti. Gülümsedim. Keşke başka bir zaman, başka bir yerde, başka bir amaçla tanışmış olsaydık. Bu geceki şartlar, olayı az önceki boyuta taşınmıştı. Oysa onu gerçekten tanımak isterdim. Neden böyle saçma bir başkaldırıda bulunduğunu öğrenmek isterdim. Onu, buna iten sebeplerden korumak isterdim. Ama tüm bunlar için çok geçti.

Aşağıdan gelen kapı kapanma sesi ve dışarıdan gelen araba motorunun çalışma sesi işkenceden farksızdı. Gitmişti işte. Numarasını bile almadığım için kendimi suçlu hissettim. Bunu akıl etmeye fırsatım olmamıştı. O isterse beni bulabilirdi. Evimi biliyordu ama muhtemelen bulmayacaktı.

Ellerimi başımın altında birleştirip tavana baktım. "Hoşça kal Kelebek. Seni tanımamak bile güzeldi."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Meyra

Büyük bir ilgiyle dinledim onu. Anlattıklarının doğruluğundan bir an bile şüphe etmedim ama bahsettiği kadın ben değildim sanki. İki yılda ne kadar değişebilirdi ki bir insan? Çok değişmiştim im anlaşılan.

Tolga'yla bir çift oluşumuza şaşırmıyordum. Hatta onu sevdiğime de inanıyordum zira kendisi seilmeyecek birisi değildi. Onu tanıdığımı hissediyordum. Sevilmesi kolay bir adam olduğunu düşünüyordum. Çok yakışıklı ve ciddi anlamda karizmatik bir adamdı. Öte yandan, güzel bir yüreğe sahipti. En azından ben böyle hissediyordum.

Bugün ofiste olanlar tuhaf bir şekilde doğru gelmişti. Haklıydı, bedenim onu tanıyordu ama yine de eksik çok şey vardı. Kafam allak bullaktı. Ondan uzak durmaya çalıştığım bir gerçekti ama direncim kırılmak üzereydi. Eğer o gelmeseydi muhtemelen ben gidecektim ona. Ne amaçla bilmiyordum. Belki de unuttuğum hayatımı anlatabilecek tek kişinin o olduğunu düşündüğüm dendi. Ya da nasıl bir aşk yaşadığımızı merak ettiğimden.

Öykü, Tolga'yı anlatırken bir abiden bahseder gibiydi. Poyraz'ın da ondan farkı yoktu. Tolga'nın babacan bir tavrı olduğu gerçektir ama kimseye sunmadığı bir tarafı daha vardı anlaşılan. O sevinli ve

korumacı tavrının ötesinde, tutkulu bir adamdı. Cüretkârdı. Bunu bugün kısa bir süreliğine deneyimlemiş olsam da bundan son derece emindim ve nedense bu yanı çok hoşuma gitmişti.

Bana bakışları yüreğime dokunuyordu. Aşkı gözlerinden okunuyordu. Ona karşılık veremediğim için kendimi suçlu hissediyor ve tensel çekim dışında bir şeyler hissetmeye çalışıyordum ama olmuyordu. Bahsettiği Meyra, ona kor kütük âşık olabilirdi ama ben... Değildim. Gerçek buydu.

Dolgun dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılırken keyifle ona baktım. Seyirlik bir adamdı. Siyaha çalan iri kahverengi gözleri dikkatle bana bakıyordu. "Bir şey söyle Meyra."

"Ne söyleyebilirim ki? Kafam düşüncelerle dolu. Sen anlatınca bir şeyleri hatırlarım sandım ama hâlâ tık yok."

Gülümsedi. "En azından anlattıklarımın etkilendiğini kabul etmeni beklerdim." Bana doğru eğildi. Yüzümü ellerinin arasına aldı. Bir panik duygusu vücudumda kol germeye başladı. "Seni öpebilir miyim?"

Zorlukla yutkundum. Daha önce hiç izin istememişti, neden şimdi istiyordu ki? Ayrıca o şahane erkeksi dudakları kim öpmek istemezdi ki? "Beni öper misin?" diye karşılık verdim.

Tolga başını bana yaklaştırdı. Dudakları benim dudaklarımla temas ettiğinde hoş bir ürperti hissettim vücudumda. Öpücüğü çok güzeldi. Nefes kesiciydi.

Caner'le hiç böyle olmamıştı. Caner...

Uzak bir anı zihnime hücum etti.

"Sessiz ol. Şimdi bizi görecekler."

Daha çok güldüm. Merdiven boşluğundaydık. Gizlice kaçamak yaptığımız bir yerdi. Şirketin her yeri kameralarla doluydu ama bu kısım kör noktaydı, bizi kimse göremezdi. Bana yaklaşıp dudaklarımdan öptü. His çok tatlıydı. Hafifti ve yetersizdi. Yine de güzeldi.

"Ah Meyra, harikası."

Gülümsedim. Ona güzel şeyler hissettirebilmek benim için önemli-

di. Belli ki o benden daha yoğun şeyler hissediyordu. Ondan hoşlanıyordum ve belki de seviyordum. Açık kahve saçları gözlerini gölgede bırakmıştı. Mari gözleri ıslı ıslı ve arzuyla buğulanmıştı.

Caner... Caner benim sevgilimdi!

Bulunduğum zamana geri döndüğümde hızla kendimi Tolga'dan uzaklaştırdım. Onu o kadar sert itmiştim ki, neredeyse sandalyeden düşecekti. Tolga şaşkınlıkla bana bakıyordu. Başımı hızla iki yana salladım.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Ben... Bunu yapamam."

Kaşlarını çattı. "Anlamadım?"

Panikle, "Çok üzgünüm." deyip sandalyeden indim ve hızla çıkışa yöneldim.

Kapının önüne çıktığımda valeden arabamı getirmesini istedim. Gergince kaldırımda beklerken kolumda bir el hissedince arkamı döndüm.

"Neler oluyor Meyra?" diye sorarken, Tolga'nın kafası gerçekten karışmış görünüyordu. Bir açıklamayı hak ediyordu.

"Ben... Bir şey hatırladım ama seninle ilgili değil."

Bakışları birden değişti. Sinirli görünmeye başladı. Kolumu sıkarak, "Kim?" diye sordu.

"Canımı acıtıyorsun Tolga!"

Elini sanki ateşe dokunmuş gibi hızla benden çekti. "Kimi hatırladın?"

Kaşlarımı çattım. Ondan öncesine ait bir anıydı, bunu biliyordum. Kim olduğunu nereden bilecekti ki?

"Doğum günümünden kısa bir süre sonraydı. İstanbul'da değildim. İş yerimdeydim. Eski iş yerimde."

Tolga birden arkasını dönüp elini saçlarının arasından geçirdi. Bir şeyler homurdandı. Tekrar bana döndüğünde gözleri adeta öfke saçıyordu. "Lanet olası iki yılın kayıp ve sen kalkıp en hatırlanmayacak kişiyi mi hatırlıyorsun Meyra? Ben dururken onu mu?"

Merakla kaşlarını çattım. "Kimi hatırladığımı nereden biliyorsun?"

"Sadece bir tahmin ama emin olmamın tek yolu var. Hatırladığın kişi, Caner mi?"

Birden şaşkınlıkla gözlerim irileşti. "Sen onu tanıyor musun?"

"Tanıyorum, evet. Eski sevgilindi. Sende öyle büyük bir travma etkisi yaratmıştı ki, onu bana anlatmamıştın bile. Adam sana kendini affettirmek için İstanbul'a geldiğinde ve seni bulduğunda beni onunla tanıştırmak zorunda kalmıştın!" Burnundan soluyordu bana iyice yaklaşıp burnunun dibine kadar girdi. "Yumruklarım onunla tanışmaktan zevk duydu," dedikten sonra hızla benden uzaklaştı.

Korkuyla geriye bir adım attım. Ne diyeceğimi bilemiyordum ama korktuğum bir gerçektir. Bunca zaman onun nazik bir adam olduğunu düşünüyordum o ise sevgilimi dövdüğünü una ediyordu. Korkutucu görünüyordu. Geceyi anımsatan siyaha çalan gözleri öfke doluydu. Kın ve nefret. Caner kötü bir insan değildi ki. Tolga neden böyle davranıyordu?

Söylediklerinin arasında dikkatimi çeken birkaç şey vardı ve ben şimdilik bunlara yoğunlaşacaktım. "Caner neden kendini affettirme gereği duydu? Biz onunla neden ayrıldık? Ayrıca İstanbul'a geldi de ne demek?"

Tolga alınmış gibi baktı bana. Evet, eski sevgilimi nişanlıma sormam gerçekten saçmaydı ama ben bunların hiçbirini hatırlamıyordum ki. Bana göre Caner hâlâ sevgilimdi ve ben Tolga'yla hiç nişanlanmamıştım. Caner, hafızamdaki kayıp zaman diliminde hatırladığım tek şeydi ve ben ona sıkı sıkıya tutunmakta kararlıyım.

"Siz ayrıldınız. Nedenini anlatıp seni üzmem istemiyorum. Evet, İstanbul'a geldi ve lanet olası şerefsiz İstanbul'da kaldı!"

"Ona böyle hitap edemezsin!" diye çıktım.

Tolga inanmayan gözlerle baktı bana. "Gerçekten mi Meyra?" diye sordu. "Karşıma geçip onu savunacaksın, öyle mi?"

"O benim hatırladığım tek şey! Bir yerden başlamam gerek Tolga neden anlamıyorsun?"

Bana yaklaşıp ellerini omuzlarıma koydu. "Sen neden anlamıyorsun Meyra? Beni öperken eski sevgilini hatırlaman benim için ne kadar kırıcı bir fikrin var mı? Ben kendimi sana adanmışken, senin karşıma geçip hiç değmeyecek birini bana karşı savunman ne kadar üzücü, biliyor musun?"

Kalbim acıdı. Onu üzdüğümün farkındaydım ama elimden daha fazlası gelmiyordu. Her şey paramparçaydı. Hayatımın dönüm noktası ellerimden çalınmıştı. Sudan çıkmış balıktan farksızdım. Neden Tolga çırpınışlarımı görmüyordu?

"Hanımefendi arabanız geldi."

Başımı çevirip valeye baktım. "Tamam."

Tolga yeniden kolumu tuttu. "Gitme Meyra."

"O hâlâ İstanbul'da mı?"

Gözleri akmaya hazır gözyaşlarıyla parladı birden. Benim de canım en az onun kadar acıyordu. Bir yanım onunla kalıp ne olacağını görmek istiyordu ama öte yandan, hatırladığım tek şeye tutunmak istiyordum. Belki Caner'in yanına gidersem başka şeyler de hatırlardım. O şimdilik güvenli bölgeydi ve onu tanıdığımı düşünüyordum. Oysa Tolga, bambaşka bir karmaşaydı. Onunla ilgili tanıdık gelen tek şey erkeksi kokusuydu. Aramızdaki yoğun etkileşim tabii ki önemli bir detaydı ama anılar olmadan aşkın ne anlamı vardı?

"Evet," dedi bitkin bir tavırla. Acısı gözlerinden okunuyordu. Beni kaybettiğini düşünüyordu. Beni kaybettiğini yeni anlıyordu. Oysa ben o hastane odasında gözlerimi açtığımdan beri ona ait değildim. Bana göre hiç onun olmamıştım hatta.

"Onu nasıl bulabilirim? Bana yardım et. En azından bunu yap benim için. Biliyorum bu sana haksızlık ama yardım isteyebilecek kimsem yok."

"Ona mı gideceksin Meyra? O adanın sana neler yaptığını aklın hayalin almaz! Ona asla gidemezsin!"

Kolumu elinden kurtardım. "Ya beni ona götürürsün ya da sokak sokak onu ararım ve ne kadar süreceğı umurumda olmaz!"

Cevap vermeden öylece dikildi karşımda. İnat ettiğimin ve onu zorladığının farkındaydım ama muhtemelen Caner'in yerini bir tek o biliyordu. Hatırladığım kadarıyla Caner'le olan ilişkimizi kimseye anlatmamıştım. Yardım isteyecek başka kimsem yoktu.

"Neden ona gitmek istiyorsun?" diye sordu bitkin bir sesle. "Ben bunu söyle."

"Onunla konuşmam gerek. Belki birkaç boşluğu doldurur."

"O adam sana zarar verdi. Hastalıklı piçin teki. Sana şiddet uyguladı. Biz birkaç aydır birlikteydik. Senden özür dilemeye gelmişti. Sen ilk önce dinlemedin ama sonra pişman olup yarım kalmış bir işiniz olduğunu söyleyerek onunla konuşmaya gittin. Peşinden gelmiştim. Seni onun evine kadar takip ettim. Sadece beş dakika dışarıda bekledim ve ardından senin çığlıklarını duymamla içen girdim. Adam seni dövüyordu. Hatta öyle bir dövmüştü ki, yanına geldiğimde sen bayılmıştın."

Hızla başımı iki yana salladım. "Yalan söylüyorsun!" Caner ıyı biriydi. Bana karşı hep çok nazikti. Onunla ayrılmamız bile saçmaydı. Tam bana göre birisiydi. O herkese karşı nazikti! "Sırf onu aklımdan çıkarmak için kötülüyorsun!"

Tolga hızla kolumdan tutup beni sürüklemeye başladı.

"Bırak kolumu! Beni nereye götürüyorsun?"

"İstedğin yere götürüyorum!"

Aracımın etrafından dolaştık. Tolga yolcu kapısını açıp beni resmen arabaya tıktı. Ardından sürücü tarafına geçip arabayı çalıştırdı ve hızla yola çıktık.

Yol boyunca söylediklerini düşündüm. Kafam allak bullaktı. Tolga'nın söylediklerinin aksini yapmak için can atıyordum. Yönetilmek en nefret ettiğim şeydi ve onun yaptığı tam olarak buydu. Ayrıca beni bugün ofisimde resmen manipüle etmişti.

On dakikanın ardından sıra sıra evlerin olduğu geniş bir sokağa girdik. Oldukça elit bir semtti. İşin aslı, Caner de varyetli bir adamdı. Bir evin önünde durduğumuzda Tolga hızla arabadan indi. Ben

de peşinden inip çevrede göz gezdirdim. Tolga yanıma gelip kolumdan tutarak hızlı adımlarla beni önünde durduğumuz evin bahçe kapısına yönlendirdi.

"On dakikan var. On dakika sonra içeri gireceğim ve her ne olursa olsun seni alıp çıkacağım. Eğer kendini tehlikede hissedersen, sadece bağır. En ufak bir şüphle bile duysan bağır, tamam mı?"

Dikkatle ona baktım. Gerçekten endişeli görünüyordu. Caner gerçekten de o şeyleri yapmış olabilir miydi? Hayır Tolga sadece beni etkilemeye çalışıyor olmalıydı.

Eve yönelip bahçe kapısını açtım ve içeri girdim. Taşlı yolda yavaş ve emin adımlarla yürüdüm. Duygudan yoksundum. Ne soracağımı bile bilmiyordum. Tolga bana on dakika demişti ama konuşmaya başlarsak muhtemelen on dakikadan uzun sürecekti.

Kapıya geldiğimde zile basıp beklemeye başladım. Arkamı dönüp baktığımda Tolga'nın bahçe çitinin dışında dikildiğini gördüm. Dikkatle bana bakıyordu. Tetikte bekliyordu. Tekrar bakışlarımı kapıya çevirdim. Çok geçmeden kapı açıldı ve Caner karşımda belirdi.

Bir süre yüzümü inceledi. Ardından omuzumun üzerinden arkama baktı. Gözlerinden birçok duygu geçti. Ben daha konuşmaya fırsat bulamadan kapıyı yüzüme kapattı. Şaşkınlıkla kaşlarımı çat-tım. Arkamdan hafif bir gülme sesi duyunca dönüp baktım. *Tolga gülüyor muydu? Neden?*

Tekrar önüme dönüp zili çaldım. Çok geçmeden kapı açıldı.

"Bak Meyra, rica ediyorum git. Benim seninle işim bitti."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Caner şaşkınlıkla bana baktı. Dikkatle bakınca eskiden kusursuz olan burnundaki çukuntıyı fark ettim. Burun kemerinin biraz altındaydı. Eh, her ne olursa artık o kadar da kusursuz değildi.

Güzel birkaç anımızı daha hatırladım. Caner bana zarar vermiş olamazdı. O hep çok sevecendi. Tolga'ya karşı olan güvensizliğim daha da artmıştı.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordum.

"Sevgilin buna izin verecek mi?"

"O benim sevgilim değil."

Caner'in gözleri birden irileşti ama kendini çabuk toparlayıp içeri geçmem için kapı ağzından çekildi. Arkamdan Tolga, "On dakika," diye seslenince sinirle dişlerimi sıktım.

İçeri girdiğimde Caner'in yönlendirmesiyle salona geçtim. Ev dışından görüldüğü kadar büyük değildi ama güzeldi. Koltuklardan birine oturduğumda Caner de karşıma oturup dikkatle bana baktı.

"Seni dinliyorum," dedi. Gergin görünüyordu. Tolga'dan bu kadar mı korkuyordu?

"Biz neden ayrıldık?" diye sorarken buldum kendimi.

"Bu nasıl bir soru Meyra? Gecenin bir yarısı evime geliyorsun, sevgilin kapıda dikiliyor ve sen bana böyle saçma bir şey mi soruyorsun?"

Aslında haklıydı. Dışardan çok saçma görünüyor olmalıydı. "Bak Caner, yaklaşık üç buçuk ay önce bir kaza geçirdim." dedim. Derin bir nefes alıp hastanede uyandığım ilk anı düşündüm. Kâbus gibiydi. Bildiğim her şey yalandı sanki. "Hafızamı kaybettim. Son iki yılı hatırlamıyorum. Aslında seni de hatırlamıyordum ama bu gece seninle ilgili birkaç şey hatırlayınca buraya gelmek istedim."

Caner ilginç bir şey bulmuş gibi heyecanlı bakışlarını üzerimde dolaştırdı. "En son ne hatırlıyorsun?"

Bana inanması şaşırtıcıydı. Utanarak bakışlarımı kaçırdım. "İş yerinde, merdivenlerdeydik. Hâlâ sevgiliydik."

"Şaka mı bu?"

Tekrar ona baktım. Kafası karışmış görünüyordu. "Hayır, değil. Lütfen hatırlamadığım şeyleri anlat bana. En azından biz ayrılana kadar olan kısmı. Senden, tekrar benimle beraber olmanı bekleyemem ama en azından birkaç şey anlatabilirsin. Ayrıca Tolga seni nereden tanıyor ve sana neden kızgın? Sen neden ondan çekiniyorsun? Lütfen anlat."

Caner birden ayağa kalktı. Hızla yanıma gelip oturdu. Kahveren-

gi saçları hatırladığımdan daha kısaydı. Burnundaki çıkıntı görünüşünü yine de bozmuyordu hâlâ yakışıklı bir adamdı. Birden bana doğru yaklaştı ve sarıldı. Şaşkınlıkla bir süre öylece kaldım.

Bana sarılmaya devam ederek, "Neden ayrıldık ben de bilmiyorum Meyra," dedi. "Beni terk edip İstanbul'a yerleştin. Daha fazla sensiz kalamadım ve peşinden geldim. O adamla beraberdin. Seninle konuşmak istedim ama beni dinlemedin. Yine de İstanbul'a yerleştin çünkü yakınında olmaya ihtiyacım vardı. Bir gece evime geldin, konuşmak istedin aynı böyle. Biz yarım kalmıştık. Konuşmamız gereken şeyler vardı. Tartışmaya başladık. Sen bana birkaç şey fırlattın, sinirliydin. İnan bana detayını hatırlamıyorum kendimde değil gibiydim ve üstünden çok zaman geçti."

Ondan uzaklaşıp yüzüne baktım. Ağlıyordu. İçim ürpertiyle doldu. Yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Çok üzgünüm Meyra," dedi. Vücudu sarsılıyordu. "Seni o kadar kızdırmamalıydım. Bana doğru gelirken ayağın bir şeye takıldı ve düştün. Başını sehpa çarptın. Yerdeki cam parçaları yüzüne batmıştı. Baygındın. Sana doğru eğilip seni uyandırmak için sarsmaya başladım ama uyanmadın. Başında ve yüzünün birçok yerinde kan vardı. Bu sırada Tolga içeri girdi. Benim sana zarar verdiğimi düşünüp beni dövdü. Ona karşılık vermedim çünkü ben şiddet taraftarı bir adam değilim. Burnum onun eseri. Doktorlar ancak bu kadar düzeltebildi."

Şaşkınlıkla ağızım açık kalmıştı. Tolga gerçekten böyle bir adam mıydı? Öyleyse ben neden onunla kalmaya devam etmişim? Başka bir şeyler olmalıydı. Caner anlattıklarında samimi görünüyordu ama yine de aklım soru işaretleriyle doluydu. Altıncı his bende pek çalışmıyordu.

Gözlerine baktım bir süre. Ağlamaktan kızarmıştı. Caner çok nazik ve yufka yürekli bir adamdı. Duygusaldı aynı zamanda. Diğer pek çok erkek gibi odun değildi.

Onu tanıyordum. O güvenli bölgeydi. Birden öne doğru atılıp ona sarıldım. Ona sarılırken önceden hissettiğimi hatırladığım duygular yoktu şimdi ama bunu aradan geçen zamana bağlıyordum.

Birden bir gümbürtü koptuğunda sırayarak Caner'den uzaklaştım. Bakışlarını salonun kapısına yöneldi. Çok geçmeden Tolga görüş açımı girdi. Öske saçan gözlerle bize baktıktan sonra çok hızlı bir şekilde yanımuza geldi. Ne olduğunu anlayamadan Caner'i yakalarından tutup ayağa kaldırdı ve bir tarafa savurdu.

"Yru, gidiyoruz. Bu kadar saçmalık yeter Meyra!"

Caner duştuğu yerden kalkmaya çalışıyordu. Bakışları beni bulduğunda ne kadar korktuğunu gördüm. Ayağa kalktım birden. "Sen ne yaptığını sanıyorsun? Benim sahibim değilsin!" diye bağıdım Tolga'ya.

"Meyra beni sınırlendirme!"

Ona doğru bir adım attım. "Ne yaparsın? Beni de mi döversın?"

"Saçmalama!"

Yanımdan geçip Caner'in yanına gittim. "İyi misin?" diye sordum. Cevap vermedi. Bakışlarını omuzumun üzerindeki bir noktaya çevirdi. Birden omuzumda bir dokunuş hissettim. Hızla ona döndüm. "Beni rahat bırak Tolga!"

Üzerime doğru yürüdü. İşaret parmağını bana yöneltti. Tam bir şey söyleyecek gibi oldu ama bir şey demedi. Dudakları düz bir çizgi halini almıştı. Çok sinirliydi. Çok korkutucuydu. Ben nasıl bu adama aşıkım? Ne kadar krdm ki bu tarafını göremedim?

"Meyra gidiyoruz seni burada bırakmam."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum!"

Arkamda bir hareketlenme hissettim. Ardından Caner elini omuzuma koydu. Tolga o noktaya bakıp, "Dokunma ona!" diye gürledi. Caner hemen elini çekti.

Tolga, beni yana doğru itip ileri atıldı ve Caner'i yere devirdi. Ben araya giremeden Tolga Caner'in yüzüne yumruk atmaya başladı. Korkuyla olduğum yerde kaldım. Olanları şaşkınlıkla izliyorum. Caner ise hiç tepki vermiyordu.

"Karşılık ver seni pi!" diye haykırdı Tolga. Caner ağzından kan gelerek güldü. Tolga birden durup ona baktı. Caner kahkahalarla

gölmeye başladı. "Kaybettin dostum," dedi ve ardından başını yana çevirip yere kan tükürdü.

Tolga bakışlarını bana çevirdiğinde ürkererek geriye doğru birkaç adım attım. Korkuyordum. Hem de gerçekten çok korkuyordum.

"Git buradan," dedim sakince. İçimdeki yangınlara inat, çok sakinim.

Caner'in üzerinden kalkıp doğru oldu ve bana doğru bir adım attı. Tekrar geriye gittim.

"Yaklaşma bana, korkuyorum."

Tolga geriye doğru sendeledi. Sanki görünmeyen bir darbe almış gibiydi. "Bunu bize yapma," dedi. Çaresizliği sesine yansımıştı.

"Biz diye bir şey yok. Hatırlamıyorum. Hatırlasam bile senin gibi bir adamın benim hayatımda yeri olamaz."

"Meyra, biz çok iyiydik. Yalvarırım inan bana."

Biz çok iyiydik... Caner ne demişti? Tolga onu döverken ben baygındım. Yani onun nasıl bir dehşet yarattığını muhtemelen görmemişim o gece. Belki de o yüzden Tolga'nın yanında kalmaya devam etmişim. Biz çok iyiydik... Sorun buydu belki de. Beni körleştiren buydu. Evet, Tolga nazik bir adamdı ama az önce Caner'i öldüresiye döven de oydu. Biz çok iyiydik... Hiç kötü zamanımız olmamıştı ve ben onun gerçek yüzünü hiç görememişim belli ki.

"Defol buradan," dedim sakince.

"Yalvarırım, bana inan. Seni bu adamla bırakamam. İstersen burada dur ve sabaha kadar kapıda nöbet tutayım ama benden gitmemi isteme."

"Söylediklerimi duydun. Benim hayatımda sana yer yok. Git buradan."

Tolga'nın omuzları çöktü. O heybetinden eser yoktu şimdi. "Eğer şimdi benimle gelmezsen Meyra, bir daha şansın olmayacak. Bir daha asla geri dönüşün olmayacak."

Yutkundum. Öfke kontrolü olmayan zorba bir adamdı ama yine

de bir tarafım onunla gitmek istiyordu. Kendime kıızıyordum. Ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Lanet elası hayatım param-parçaydı.

"Anladım," dedi bıtkın bir halde. "Ama bilmen gerek, bu adam senin hatırladığın kişı değıl. Seni aldattı. Seni dövdu. Evet, onun burnunu kırdım o gece ama pişman değılim. Şimdi de onu dövduğum için pişman değılim. Pişman olduğum tek şey ne, biliyor musun?"

Öylece dikilmeye devam ettim. Söylediklerini düşünüyordum. Göz ucuyla Can'a baktım. Hâlâ yerde yatıyordu.

"Âşık olduğum kadının o kazada olduğunu şimdi anlıyorum. Bu kadar geç fark ettiğim için pişmanım." Yüreğıme dokunmuştu sözleri. Canım acımıştı. Sebebinı bilmiyordum ama ruhumda görünmez yaralar açılmıştı. "Benim masum kadının, hayatımın aşkı o kazada ölmüş. Ben bunu çok geç anladım." Bana doğru yaklaştı. Yüründen kıpırdayamıyordum. Birden beni kollarına aldı. Ağlıyordum. Sol yanım çok acıyordu ve ben sebebini bile bilmiyordum. "Ah Kelebek..." dedi fısıldayarak. "Şimdi ben hangisine uzuleyım? Hayatımın kadını kaybettığıme mi, yaşadığımız o muhteşem günlerin gen gelmeyecek olmasına mı, yoksa gelecek güzel günlerimizi hiç yaşamayacak olmamıza mı?"

Başını boynuma gömdü. Onu itip kendimden uzaklaştırmak istiyordum ama vücudumun hâkimiyetini kaybetmişim sanki. Beni şimdi alıp götürse, tepki bile veremezdim belki de. Neydi bu adamda beni bu kadar değıştiren?

"Yine de teşekkür ederim. En azından son kez kadınıma ait olan tek şeyle vedalaşmama izin verdin. Zira benim Kelebeğımden geriye kalan tek şey bu." Derin nefesler aldı. "En azından bu müthiş kokuyu son kez içime çekmeme izin verdin." Birden benden uzaklaştı. Gözleri gözyaşları yüzünden ıslıl ıslıldı. Karşımda onlarca parçaya bölünmüşdü sanki Tolga. Nedenini bilmeden öne doğru bir adım atınca elini havaya kaldırıp beni durdurdu. Öylece yüzüme baktı. "Artık gelsen de yerin yok bende. Benim âşık olduğum kadın değıl-sin sen."

Arkasını döndü. Birkaç kez iç çekti. Sarılmak istedim. Komur karası saçlarını okşayıp onu avutmak istedim. Yapamadım. O ise, benim bir yarımı da yanına alıp gitti.

Çaresizce dizlerimin üzerine çöktüm. Artık hıçkırarak ağlıyordum. Caner yerden kalkıp yanına geldi. Neyin acısını çektiğimi, ne için ağladığımı bile bilmiyordum. Keşke hatırlasaydım. Keşke onu neden sevdiğimi bilseydim ama lanet olası beynim hiçbir bok hatırlamıyordu. Haykırışlarım geceye karışıyordu. Çıldırmanın eşiğindeydim. Caner beni sınıksız tutuyordu ama benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Başım dönmeğe başladı. Duvarlar üzerime geliyordu sanki. Bir yerden sonra görüşüm karardı ve bilincimi yitirdim.

ALTINCI BÖLÜM

Tolga

Ezberlerimi bozan kadındı Meyra. Ondan öncesi hiç yaşanmamıştı sanki ve ben onunla yeniden doğmuş gibiydim. Şimdi yine ezberlerim bozulmuştu. Onunla öğrendiğim her şey yok olmuştu. Günleri saymıyordum artık. Haftalar geçmişti belki de bilmiyordum. Onunla olduğum her günü sayarken, onsuz geçen hiçbir günü hesaplamak istemiyordum. Hayat acımasızdı. Meyra hâlâ hayattaydı ama ben çoktan ölen kadını için yas tutmaya başlamıştım. Hayat acımasızdı çünkü sevdiklerimizi kaybetmemizin tek yolu ölüm değildi. Yaşarken de kaybedebiliyorduk. İşin kötü tarafı, ben sadece sevdiğimi değil, her şeyimi kaybetmiştim. Kendim de dâhil olmak üzere, her şeyimi.

"Hadi Tolga."

Gergince boynumdaki papyonumu düzelttim. "Geliyorum."

Yatak odasından çıkıp kapının önünde beni beklemekte olan Poyraz'ın yanına gittim. "Beni almak için odama kadar gelmen büyük incelik. Fark ettim de aşağıya kendim inebilirim."

Poyraz hafifçe güldü. "Haklısın ayakların var. Ancak yaklaşık yirmi dakikadır odadan çıkmayınca endişelenmeye başlamıştım."

"Uzatma da yürü hadi."

Beraber koridoru geçip merdivenlerden indik. Salona girdiğimizde Öykü ve Poyraz'ın küçük kızları Arya, yine yaygarayı koparıyordu. Annesinin kucagında çırpınıyordu. Aslında çok güzel bir bebektir ama sadece ağlamadığı zamanlarda.

Annem kollarını uzatıp Arya'yı Öykü'nün kucagından aldı. Kulağına tatlı sesiyle bir şarkı mırıldanmaya başladığında Arya hemen sakinleşti.

"Çıkıyor muyuz?" diye sordu Öykü.

Poyraz karısının yanına gidip ona sarıldı ve başına bir öpücük bıraktı. "Evet tatlım."

Annem Arya'yı çok seviyordu. Torun özlemine onda gideriyordu resmen. Bu gece Poyraz'ın yeni kozmetik ürünlerinin ve benim yeni mücevher serimin lansmanı vardı. Annem bu gece Arya'ya bakacaktı. Öykü için bu haber sevindiriciydi çünkü hiçbir bakıcıya güvenmeyen Öykü, kızına kendi annesinin bakması konusunda ısrarcıydı ancak Lerzan Hanım'ın da çok mühim bir işi çıkmıştı. Neyse ki annem bu gece lansmana gelmekten vazgeçerek minik Arya'ya bakma görevini üstlenmişti.

"Hadi Tolga," dedi Poyraz.

Anneme yaklaşıp kollarında tuttuğu Arya'nın alnına minik bir öpücük bırakıp onlardan uzaklaştım. Salondan çıkarken son kez anneme dönüp, "Dolapta yemek var anne," dedim. "Yeşim yapmıştı."

"Tamam tatlım, sen beni merak etme."

Öykü ve Poyraz ile birlikte evden çıktım. Meyra gittiğinden beri annem arada sırada bende kalıyordu. Annemin bana geldiği zamanlarda Öykü Arya'yı anneme bırakıyordu. Gerçekten enteresandı çünkü Arya ciddi anlamda huysuz bir bebektir ama annemin kollarında bir meleğe dönüşüyordu. Gerçi annem her zaman çocuklarla iyi anlaşır. Çok iyi bir anne olsa da kız kardeşimin vefatından sonra aramıza görünmez duvarlar örülmüştü. Nedenini hiçbir zaman anlamamıştım. Ondaki uzak kalmak istemiştin sadece. Meyra'nın gidişinin tek güzel tarafı, annemle yakınlaşmamıza sebep oluşuydu.

Öykü, Poyraz'ın arabasına yönelip yolcu koltuğuna oturdu. Poyraz bir süre yanında dikildi. Tam ondan uzaklaşıp arabama gideceken, "Nasılsın?" diye sordu.

Ona döndüm. "İyi olmadığımı biliyorsun."

Poyraz ellerini cebine sokup bana doğru bir adım attı. "Kolay olmadığının farkındayım ama kendini biraz toparla artık."

"İyi olacağım, merak etme. Zaten senin ve Öykü'nün dışında kimse iyi olmadığımı fark edemiyor. Bence gayet güzel bir iş çıkarıyorum."

"İyi görünmeye çalışma Tolga. Artık iyi ol. Sen hâlâ Meyra'yı düşünüyor olabilirsin ve belki de hâlâ onu bekliyorsun ama o çoktan seni atlattı."

Zorlukla yutkundum. "Bana bilmediğim bir şey söyle dostum."

"Amacım seni üzmemek değil. Ya da Meyra'yı kötülemek de değil. Aşk hayatınıza kimse karışamaz ama seni böyle görmeye de dayanamıyorum. En azından artık ona umut bağlama."

Sıkıntıyla bir nefes alıp verdim. Bakışlarımı bahçede dolaştırdım. "Ben ondan çoktan umudumu kestim."

"Sen öyle diyorsan öyledir. Benden duy istedim, bu gece lansmana normal olarak Meyra da katılacak. Sonuçta Pazarlama Müdürü."

"Biliyorum ve muhtemelen tek gelmeyecek."

Poyraz olumlu anlamda başını salladı. Dostça omzuna vurdum. "Sorun değil şeker parem," dedim gülererek. "Hadi artık kız sohbeti yapmayı bırakalım."

Poyraz gülererek yanımdan uzaklaştı ve arabasına bindi. Bu sırada ben de arabama yöneldim. Film kaplı camlardan dolayı içi hiç görünmüyordu. Bu iyiydi çünkü mekâna varana kadar kimsenin arabanın içindeki kadını görmesini istemiyordum. Poyraz ve Öykü'nün sorularıyla uğraşamazdım.

Kapıyı açıp arabaya bindim. Kapıyı çekip kapattıktan sonra yolcu

koltuğunda oturan kadına yöneldim. Ela gözleri ıslıl ıslıldı. "Seni beklettiğim için üzgünüm. Hazır mısın tatlım?" diye sordum gülererek.

Kocaman bir gülümseme bahşetti bana. "Hiç olmadığım kadar hazırım yakışıklı."

Mekâna vardığımızda arabadan inip etrafından dolaşarak yoleu kapısına yöneldim ve kapıyı açtım. Bu sırada Poyraz ve Öykü yanıma geliyorlardı. Kapıyı açınca içinden inmekte olan kadını görünce Poyraz birden olduğu yerde kaldı. Elimi uzatıp bu geceki eşlikçimin arabadan çıkmasına yardımcı oldum.

Leyla, elini avucuma bırakıp nazikçe arabadan indi. "Teşekkür ederim," dedi ve ardından bakışlarını Poyraz'a çevirdi.

Poyraz harekete geçip yanımıza geldi. "Leyla? Senin burada ne işin var?"

"Bu gece Tolga'ya eşlik edeceğim."

Poyraz'ın bakışları bana yöneldi. Hafifçe omuz silktim.

Leyla gülererek, "Öküzlük edeceğine gel de sarıl bana şapşal!" dedi. Poyraz birden normale dönüp kollarını açtı ve Leyla'yı kucakladı.

Leyla, Poyraz'ın kuzeniydi. Yurt dışında eğitim görüyordu ve birkaç gün önce eğitimini tamamlayıp Türkiye'ye dönmüştü. Poyraz'ın kuzeni olmasının yanı sıra, benim yakın arkadaşımды. Eğitim için gittiğinde maalesef kopmuştuk ama birkaç gün önce aniden evime baskın yapmıştı ve işte buradaydı.

Leyla ve Poyraz kucaklaşmasını bitirdiğinde Öykü soru dolu gözlerle bakıyordu. Neyse ki Leyla yanlış anlaşılmalara mahal vermeden, "Ben Leyla, Poyraz'ın kuzeniyim," dedi. "Sen Öykü olmalısın."

Öykü o tuhaf ruh halinden çıkıp sevimli bir hale büründü ve olumlu anlamda başını salladı. "Evet."

Leyla ona da sınıksı sarılıp, "Tanrım, çok güzelsin!" dedi. Uzaklaştıklarında Öykü gülüyordu. "Bu adamın esmer kadın takıntısı beni bitirecekti! Sonunda güzel birini bulmuş!"

Öykü gülmeye devam etti. Anlaşılan iltifatlar hoşuna gitmişti. *Alı bu kadınlar...* Neden bir erkekten çok bir kadının iltifatı onlara gurur veriyordu? Gerçekten anlamıyordum.

"Neyse, içeri geçelim mi artık?" diye araya girdim.

Hepsinden onaylayan kelimeler yükseldi. Poyraz ve Öykü önden giderken aracımın anahtarlarını valeyeye teslim edip Leyla'ya yaklaştım. Güzel kadındı hiç şüphesiz ama biz arkadaşlık. Asla ona daha başka bir gözle bakmamıştım ve bakamazdım da.

Leyla koluna girdiğinde yavaş adımlarla mekâna yöneldik. Kapının ağzında bekleyen gazetecilerin hiçbir sorusuna cevap vermeden içeri girdik. Burası tarihi, eski bir yapıydı. Geniş bir alanı vardı. Sütunlarla desteklenmiş tavana eski dönemi andıran resimler yapılmıştı. Bu tür organizasyonlar için kullanılan bir yerdi. Oldukça pahalı bir mekândı ve ben Poyraz'a bir şeyler sokuşturduğum için çok memnundum. Bir iddia sonucu benden aldığı arabamın acısını çıkarmaya çalışıyordum. Gerçi aradan uzun zaman geçmişti ve arabam artık resmen bendeydi ama ben ikinci bir adamdım.

Alan boyunca her yere konumlandırılmış yerden yüksek yuvarlak kokteyl masalarından birinin başına geçtik. Çok geçmeden bir garson yanımıza gelip içki ikramında bulundu.

"Çok içme Leyla, ayarını kaçırıyorsun," dedim alayla.

"Ha ha koca adam. Seni barlardan topladığım zamanları unutma."

Gülerek başımı iki yana salladım. "Daha çocuktum."

"Çocuk mu? Askerlik çağını çoktan geçmiştin. Eğer o zaman çocuksan, hâlâ çocuksun."

Ona dönüp, "Haklısın, büyümüş sayılmam," dedim.

Boş bulunarak topuzundan kurtulmuş bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. Bu öylesine bir hareketti ama birden Leyla'nın

omuzunun üzerinden arkasına baktığımda mekânın girişinde, bana bakmakta olan Meyra ile karşılaştım. Elim hâlâ Leyla'nın saçında, öylece kalmıştım. Sonra Meyra'nın yanında dikilmekte olan Caner dikkatimi çekince kendimi toparladım ve elimi geri çektim.

"Geldi, değil mi?" diye sordu Leyla.

"Evet, sakın dönüp bakma tam arkanda."

Leyla neredeyse tüm detayları biliyordu. O Meyra'ya hak veriyordu. Kızdığı tek nokta, Caner'in yanında kalmakta ısrarcı oluşuydu. Ben ise artık Meyra'ya kızmıyordum bile.

"Bu çok çocukça bir fikir," diyen Poyraz'a çevirdim bakışlarımı. "Meyra'yı, Leyla'yla mı kiskandırıcaksın?"

Gözlerimi devirdim. "Onu kiskandırmaya çalışmıyorum. Amacım geceye tek katılmamaktı. Eğer kıskanırsa bu bonus olur. Peki umurumda olur mu? İşte orası tartışılır dostum."

Poyraz'ın koluna girmiş olan Öykü, "Kendini kandırma," dedi.

"Ne yapmamı bekliyorsunuz anlamıyorum. Onu tabii ki unutmadım ama acısını atlatmaya çalışıyorum. Leyla bu gece bana katıldı çünkü yanımda bir kadın olmasa bütün gece koluma girmeye çalışan başka kadınlar olacaktı. Kıskanırsa da kuskansın, umurumda değil."

Onları arkamda bırakarak masadan uzaklaşıp mekâna bağlantılı olan bahçeye yöneldim. Cılız ışıklarla aydınlatılmış olan bahçe bana istediğim mahremiyeti vermişti. İnsanların arasına karışmak beni geriyordu. Derin bir nefes alıp ellerimi pantolonumun ceplerine yerleştirdim. Kuytu bir köşeye gidip sırtımı duvara yasladım ve kendime Meyra'yı düşünmek için izin verdim.

Siyah giymişti. Kahretsün ki siyah benim en sevdiğim renkti ve onun beyaz teniyle tezat oluşturan o siyah elbise, fazla cüretkardı. İnce askılıydı. Şahane vücudunu sımsıkı sarmıştı. Sarı saçları açık bırakılmıştı. Gözlerinde ise koyu bir göz makyajı vardı. Buz mavileri dikkat çekiciydi. Çok güzeldi. Aksini söyleyecek bir adam ya da bir

kadın olamazdı yeryüzünde ama onu bunun için sevmemiştim ben. Her şeyden öte masum bir kalbi vardı. Bana kimsenin vermediği sevgiyi vermişti. Her şeyini sunmuştu bana ve üstelik hiçbir beklentisi yoktu. Sadece seviyordu beni. Şimdi ise başkasıylaydı. Başkasıyla olması beni engellemezdi aslında. Onu geri almasını bilirdim ama o benim kadının değildi ki. Boşa çabalamış olurdum. Hayat acımasızdı. Hem de gerçekten, çok acımasızdı.

Bahçenin uzak bir köşesinde konuşma sesleri duyunca bakışlarımı oraya çevirdim. İnsanları gizli gizli dinlemek gibi bir takıntım yoktu ama konuşan kişinin sesi dikkatimi çekmişti işte. Sebebiyse açıktı, konuşan Meyra'dan başkası değildi.

"Hayır sen anlamıyorsun Caner. Poyraz, lansmanın iki şirketle olduğunu söyledi ama bu şirketin Tolga'ya ait olduğunu bilmiyordum bile. Ayrıca bilsem de buraya gelmek zorundaydım bu benim işim."

Poyraz akıllı adamdı, ne diyebilirim ki? Ama Meyra'nın söylediklerine inanmıyordum. Poyraz, Meyra'ya lansmanda benim de olacağımı söylemediyse bile, Meyra benimle karşılaşacağını bilirdi. Birincisi, en yakın arkadaşımı böyle bir gecede yalnız bırakmayacağım herkesçe bilinen bir gerçektir. İkincisi, Meyra şirketin Pazarlama Müdürü pozisyonundaydı, lansmanda hangi markayla olacağını öğrenecek kadar bilinçliydi. Benim için yalan söylüyordu. İstemsizce güldüm.

"Ben burada duramam Meyra," dedi Caner. "Ya sen de gelersin ya da ben tek giderim."

Kadına efelenmesi kolaydı tabii. Gevşek.

"Çok istiyorsan gidebilirsin. Ben işimi yapacağım!"

Yüzlerini net göremesem de Caner'in şekilden şekle giren yüzünü hayal edebiliyordum.

"Sen bilirsin!"

Caner hızlı adımlarla Meyra'nın yanından ayrılıp mekâna girdi

ve gözden kayboldu. Meyra duvar kenarına yöneldi ve sırtını duvara yasladı. Başını biraz çevirse beni fark edebilirdi ama kim olduğunu seçemezdi. Zaten çok geçmeden duvar kenarından ayrıldı ve içeri yöneldi. Peşinden ben de gittim. İçeri girdiğimde Poyraz'ın konuşma yapmakta olduğunu fark ettim. Söylediklerine dikkat bile etmedim. Gösterişçi herif, tüm dikkatleri üzerine çekmişti ve Öykü bir köşede tırnaklarını kemirmekle meşguldü.

Öykü'nün yanına gidip, "Kocan yine herkesi kendine hayran bırakmış," dedim.

"Sanki az hayranı varmış gibi."

İstemsizce güldüm. "Sakin ol, o senin kocan."

"Ya ne demezsin. Sen Meyra'nın o kocaman afişine bakarken sakin ol Tolga, o senin nişanlım diyebiliyor muydun?"

Gülüşüm yüzümde donup kaldı. O afiş hâl oradaydı ve ben artık kendimi teselli edemiyordum.

Öykü birden bana dönüp, "Çok üzgünüm," dedi.

Beni kırmak istemediğini biliyordum. "Sorun değil," dedim kendimi gülmeye zorlayarak.

"Ve sözü, Tolga'ya bırakıyorum." Kaşlarımı çatarak ismimi söylemekte olan arkadaşşıma baktım. "Hadi gel dostum," diyerek gülümsemi Poyraz.

İçimden bildiğim tüm küfürleri ettim. Dişlerimi sıkarak emin adımlarla minik piste yöneldim ve yerden biraz yüksek olan sahne setinin üzerine çıkıp Poyraz'ın yanına geçtim. Elimle mikrofonu kapatıp, "Seni mahvedeceğimi biliyorsun değil mi?" diye sordum. Suratımda sahte bir gülümseme vardı.

Poyraz yalandan bir kahkaha atarak, "Bilmez miyim?" dedi.

Dışarıdan bakan birisi bizi şakalaşıyoruz sanabilirdi ama gerçek farklıydı. Ben topluluk karşısında konuşmayı sevmezdim. Evet, yapabiliyordum ama bundan hoşlanmazdım. Öte yandan, birazdan yığınla soru soracak olan gazeteciler biraz ötede önüme dizilmeye

başlamıştı ve ben tüm kalabalığın dikkatini çekmişken gelecek olan sorulara cevap vermezsem kabalık etmiş olurum.

Elimi mikrofondan çekip, "Bayanlar ve baylar, iyi akşamlar," dedim. Bir elimi rahat bir tavırla cebime sokup bakışlarımı kalabalıkta gezdirdim. Uzak bir köşede dikilmekte olan Meyra, dikkatle beni izliyordu. "Bildığınız üzere bu gece *Safır Holding* ve *Ulusoy Holding*'in yeni koleksiyonunu görücüye çıkarmak için toplandık. Birazdan defilede mücevherleri ve kozmetik ürünleri göreceksiniz. Umarım hepsinden memnun kalırsınız."

Önlerden bir gazeteci, "Efendim, bu hızlı yükselişinizi neye borçlusunuz?" diye sordu.

"Tabii ki uzun bir süre önce çıkardığımız koleksiyonun bunda çok etkisi oldu," dedim kendimden emin bir tavırla. "Ancak çalışanlarımın azmini de unutmamam gerek."

Geniş alanda alkış sesleri yükseldi.

"Bir süre önce piyasaya sunduğunuz *Kelebek* koleksiyonundan bahsediyorsunuz, değil mi? Nişanlınız reklam yüzü olmuştu hatıta," dedi yine aynı gazeteci. "Bu arada, nişan attığınız söylentiler doğru mu?"

Boğazım düğümlendi. Bakışlarım istemsizce Meyra'ya yöneldi. Şaşkınlıkla bana baktığını fark ettim. Kelebek koleksiyonundaki her parçayı kendim tasarlamıştım ve ilham kaynağım güzel kadınımdı. Artık benim olmayan, güzel kadın.

"Bu bir basın toplantısı değil arkadaşlar," dedi Poyraz, mikrofona doğru eğilerek. "Soru ve cevaplar olmayacak. Biz konuşacağız, siz yazacaksınız," dedi gülerek. Omuzuma dostça vurdu.

Mikrofona doğru eğilip, "Herkese iyi akşamlar dilerim," dedim ve sahne setinden indim. Poyraz da peşimden geliyordu.

Kalabalığa karıştığımızda Poyraz'a yönelip sadece onun duyabileceği bir ses tonuyla, "Seni öldüreceğim," dedim. Hiç cevap vermedi.

Gece hızlı ilerledi. Defileden sonra kısa bir süre daha kutlama

devam etti ve ardından insanlar dağılmaya başladı. Gayet güzel bir geceydi. Gazetecilerin saçma soruları dışında her şey olması gerektiği gibiydi.

"Tebrikler dostum, güzel geceydi," dedi Poyraz. İma dolu gözlerle bakıyordu. "Masraftan kaçınmamışsın."

Çarpık bir şekilde sırttım. "İnsanın zengin arkadaşı olmasın."

"Tolga..." diye seslenen Meyra'nın sesi bana ulaştığında baştan ayağa ürperdim.

Poyraz omuzumun üzerinden arkama bakıp, "Ben sizi yalnız bırakayım," dedi. "Bu arada biz çıkıyoruz."

"Tamam. Leyla'yı da evine bırakır mısın?"

"Tabii dostum," dedikten sonra Poyraz yanımdan ayrıldı.

Derin nefesler aldım. Duruşumu dikleştirdim ve arkamı döndüm. "Evet?"

"Konuşabilir miyiz?"

Sesimi ifadesiz tutmaya çalışarak, "Tabii," dedim. Meyra etrafına tedirgince baktı. Mahremiyet istediğini fark ederek ona yaklaştım ve elimi beline yerleştirip onu bahçeye yönlendirdim. Elbisesinin arkası sırtına kadar açıktı. İstemsizce elimi biraz yukarı kaydırıp başparmağımınla tenini hafifçe okşadım. Sonra bu yaptığımı kızıp elimi oradan çektim.

Bahçeye çıktığımızda ona dönüp, "Seni dinliyorum," dedim.

"Şu reklam afişi, onu kaldırmamı istiyorum."

"Bunu yapamam."

Güzel, kavisli kaşlarını çatarak, "Ne demek yapamam?" dedi.

"Beni duydun, yapamam. Sözleşmenin bitmesine birkaç ay daha var, afiş kalmak zorunda."

Meyra birkaç derin nefes aldı. "O afişi görmeye katlanamıyorum. Onu oradan kaldır!"

Üzerine doğru yürüdüm. Vanilya kokusu beni sarmaladı bir

anda. Bu histen nefret etmeye başlamıştım. Beni güçsüz bırakıyordu. *Savunmasız.* "O afişi kaldırmayı ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin ama reklamcımın kendi iradesi var. Her gün ofisimin tam karşısında duran yüzüne bakmak benim de hoşuma gitmiyor ama el malhküm. Birkaç ay sonra kalkacak, merak etme!"

"Onu şimdi kaldıracaksın! Sen patronsun, çalışanların seni dinlemek zorunda!"

Geriye doğru bir adım atıp ellerimi cebime soktum. "Söyleyecek başka bir şeyin var mı? Çok sıkıldım da."

Meyra, kızgın bir surat ifadesiyle, "O afişi hemen oradan kaldırmazsan..." demişti ki, onu bölerek, "Yoksa ne olur Meyra?" diye sordum. Birden incecik belini sarıp onu kendime çektim.

"Uzak dur benden," dediğinde sesi fısıldamadan farksızdı.

Başımı ona doğru yaklaştırdım. "Sen benden uzak dur Meyra." Kaşlarımı çatıttım. "Sevgilinin yanına dön."

Beni hırsla iterek kendinden uzaklaştırdı. "Şu bakışla bakmaktan vazgeç!"

"Nasıl bakıyormuşum?"

"Beni suçluyorsun! Herkes beni suçluyor! Kolay mı sanıyorsun? Koskoca iki yılını kayıp ve ben ne yapacağımı bile bilmiyorum! Kim verecek bu iki yılın hesabını? Nereye ait olduğumu bilmeden savrulup duruyorum!"

Buraya kadardı. Günlerdir hatta haftalardır içimde birikenler dışarı çıkmak için bu anı beklemiş gibiydi. "Benim için kolay mı sanıyorsun Meyra?" diye gürledim. "Sen sadece iki yılını kaybettin! Oysa ben tüm hayatımı kaybettim. Bütün ezberlerimi, değerlerimi, benliğimi kaybettim. Sende bir bütündüm ben ama şimdi en büyük parçamı kaybettim. Ben şimdi hayatıma nasıl devam edeceğim? Her şeyimi kaybettim ben. Sen iki yılın hesabını soruyorsun bana. Benim kaybettiğim tüm ömrümün hesabını kim verecek?"

Meyra öne doğru bir adım attı. "Ben..." demişti ki cümlesini ta-

mamlamasına fırsat vermeden devam ettim. "Sadece geçmişimi de kaybetmedim üstelik. Geleceğim de yok artık benim. Şimdi ölüp gitsem, kimin umurunda olurum? Öldüremiyorum da işte kendimi çünkü sen yaşıyorsun ve ben bir gün bile yüzüne baksam şükrederim. İki yıl, öyle mi Kelebek? Ben, bir ömürden bahsediyorum!"

Elini uzattı dokunmak ister gibi. Birkaç adım geriye gittim. Ağlamaya başlamıştı. Gözyaşları yüreğimi acıttı.

"Şimdi ben hayatıma nasıl devam edeceğim? Senden öncesi yok gibi ve ben nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Sen yokken ne yapıyordum? Bilmiyorum. İki yıl öyle mi?" Başımı sağa sola sallayıp alayla güldüm. "Benim kaybettiklerimin yanında, iki yıl hiçbir şey. İnan artık seni suçlamıyorum da. Alışıyorum gidişine. Az kaldı..." Elimi kalbimin üzerine yerleştirdim. "Seni şuramdan söküp atmama az kaldı Kelebek."

Gözlerimden bir damla yaş aktı. Ne çok ağlıyordum şu sıralar. Erkek adam ağlamaz derlerdi ama âşık adam ağlardı anlaşılan. Her şeyini kaybeden adam ağlardı.

Ondan uzaklaşıp arkamı döndüm ve bahçenin mekâna direkt geçiş sağlayan kapısına yöneldim.

Birden arkamdan Meyra'nın sesi geldi. "Hadi biz şimdi neyiz konuşması yapalım."

Olduğum yerde donup kaldım. Bu olabilir miydi? Şaşkınca ona döndüm. Bana doğru yaklaştı.

"Nasıl?" diye sorarken buldum kendimi. "Sen... Hatırlıyor musun?"

"Kısacık bir an," dedi. "Ama ne hissettiğimi hatırlıyorum."

Ona yaklaştım. "Anlat," dedim. Sesim güçsüz çıkmıştı.

Şaşkındım. Tüm kargınlıklarımı bir köşeye bıraktım. Kendime bu yüzden daha sonra kızacaktım.

"Asansördeydik. Bir yerden dönüyorduk ama neresi bilmiyorum. Sanırım ilk defa o zaman resmi olarak çıkmaya başladık."

Doğruydu. Hatırlıyordu! Gerçekten hatırlıyordu!

"Başka? Ondan öncesi?"

Başını iki yana salladı. "Sadece bu."

Üzülsem mi, sevinsem mi bilmiyordum. Bir yandan da buna tutunup umut bağlamak istemiyordum.

"Bana anlatır mısın?" diye sordu. "Bir süreliğine aramızdaki şu saçma gerilimi unutup o geceyi anlatır mısın? İlk defa bir şey hatırladım ve neler olduğunu bilmek istiyorum."

Hiç olmadığım kadar şaşkındım. Elimi uzatıp, "Benimle gel," dedim.

Meyra elini avucuma bıraktığında hızla bahçeden çıkıp mekâna girdik ve dışarı çıkış kapısına yöneldik. Dışarı çıktığımızda valeden arabamı getirmesini istedim. Arabam geldiği gibi Meyra'yı arabaya bindirdim ve aracı çalıştırıp yola koyuldum. İkimiz de konuşmuyorduk. Ne konuşmam gerektiğini bilmiyordum. Bir buçuk yıl önceki o geceyi düşünüyordum. Fazla kuvvetli olan hafızam neyse ki beni yine yarı yolda bırakmamıştı. Cebimden telefonumu çıkarıp Poyraz'ı aradım.

Çok geçmeden aramama cevap verdi. "Efendim?"

"Arya'yı almaya benim eve gideceksin, değil mi?" diye sordum.

"Evet, neden?"

"Eve geçiyorum ben. Annemi benden alıp evine bırak."

Poyraz bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Meyra mı yanında?" diye sordu.

"Evet, acele et."

"Olmuş bil dostum," dedi ve telefonu kapattı.

Meyra, "Annen seninle mi yaşıyor?" diye sordu.

"Hayır, bu gece Arya'ya o baktı. Ev Poyrazlar'a yakın diye bana gelmişti."

"Anladım."

Yaklaşık yirmi dakikanın ardından eve geldiğimizde Meyra hiç

Siyahın Kütüğü

beklemeden arabadan indi. Evin kapısına geldiğimde anahtarları cebimden çıkarıp kapıyı açtım ve içeri girdim. Meyra yavaş adımlarla peşimden geldi ve kapıyı kapattı. Salona yöneldik.

"Beni neden buraya getirdin?" diye sordu.

"Hatırladığın geceyi rahat bir yerde anlatmak istedim," dediğim sırada koltuklardan birine yerleştim.

Bakışlarını etrafta dolaştırıp, "Siyahı gerçekten çok seviyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Tahmin bile edemezsin."

Karşımdaki tekli koltuğa oturup, "Seni dinliyorum," dedi.

Derin bir nefes alıp duruşumu dikleştirdim. "En başından başlamam gerek. Biraz uzun sürebilir."

"Vaktimiz çok."

Gülümsedim. İşte başlıyoruz...

Düzenleme

Ny.ozlem

YEDİNCİ BÖLÜM

Tolga

Bir buçuk yıl önce...

Son zamanlarda sık sık yaptığım gibi buz mavisi gözlere sahip kadını düşündüm. "Kelebek... Neredesin?"

Beni bulmasını beklemiştim ama ondan ufacık bir iz yoktu. Acaba beni dinlemiş miydi? O geceden sonra bir daha öyle saçma bir girişimde bulunmuş muydu? Birden kanım kaynadı. Ona başka bir adamın dokunacak olması fikri canımı acıtmıştı. Aranızda hiçbir bağ yoktu. Lanet olası adını bile bilmiyordum ama onu sahiplenmiştim. Aklımdan çıkmadığı da bir gerçektir. Derin bir nefes alıp verdim.

Uykusuzdum. Yorgundum ve Poyraz'ın ofis koltukları cidden rahattı. Şekerleme yapma fikri çok cazipti. Oturduğum tekli koltuktan kalkıp Poyraz'ın masasının karşısında paralel olarak konumlandırılmış üçlü koltuğa bıraktım kendimi. Elimdeki mektubu ceketimin iç cebine sıkıştırıp kollarımı göğsümde çapraz bir şekilde birleştirip tekrar gözlerimi yumdum. Uykuya teslim olmam uzun sürmemişti.

Tıkırtılar duydum, ardından Poyraz'ın sesini. Sanırım kapının önünde biriyle konuşuyordu ancak birden sustu. Kapı açıldı ve içeri birileri girdi. Umurumda değildi uyumak istiyordum. Zaten Poyraz, ben koltuğuna yayılmış yatıyorken önemli birünü içeri sokmazdı. Ayrıca patrona kim karışabilirdi ki?

"Gel Meyra, Tolga yabancı değildir, benim arkadaşım. Onun kusuruna bakma son günlerde çok yorgun."

Gözlerimi açmadan mırıldanarak "Seni duyuyorum," dedim.

Poyraz güldü. Meyra ismi tanıdıktı. Sanırım Öykü'nün bir arkadaşıydı. Aynı zamanda Poyraz'ın işe aldığı yeni Pazarlama Müdürü...

"Beni duyduğunu biliyorum. O kıymetli kıçını kaldır. Bunu duyman gerek. Banu'nun kaybolan ürünleri nereye gönderdiğini bulmuş Meyra."

Yavaşça gözlerimi açtım ve doğrularak ayaklarımı yere koydum. Dirseklerimi dizlerime dayayarak gözlerimi ovuşturdum. Burnuma çok hoş bir vanilya kokusu ulaşmıştı.

"Sabaha kadar uyanmanı bekleyemeyiz Tolga, hadi."

"Kapat çeneni."

Bakışlarımı yerden kaldırıp karşıma baktığımda gözlerim şaşkınlıkla irileşti. Kalbim göğüs kafesimi dövmeye başladı birden. Gözlerim bana oyun mu oynuyordu? Elinde birkaç dosya tutmakta olan kadın, buz mavisi gözlerini üzerimde dolaştırıyordu ve tedirgince alt dudağını ısıırıyordu. Gözlerindeki endişe barizdi.

Hışımla ayağa kalktım ve ona doğru bir adım attım. Hâlâ inanmıyordum. "Kelebek?"

Yutkundü. Bunu yaparken zorlandığı belliydi. Masasının arkasında oturmakta olan Poyraz'ın olup biteni dikkatle incelediğinin farkındaydım. Kelebek cevap vermiyordu.

Poyraz ayağa kalkıp, "Onu tanıyor musun?" diye sordu.

Kelebek bakışlarını kaçırıldı. Korkuyor muydu? Neden?

"Tolga uzatma da otur. Seni dinliyoruz Meyra ve lütfen sen de otur."

Tek kişilik koltuklardan birine geçip oturdum. Kelebek tam karşıma oturduğunda eteği yukarı toplandı. Krema gibi teni gün ışığında daha da parlaktı. Kendimi onu izlemekten alamıyordum. Her şeyiyle o kadar muhteşemdi ki... Ancak beni tanıdığına dair ufacık bir belirti bile göstermemişti. Muhtemelen Poyraz'dan çekiniyordu. Sarı saçlarını omuzunun gerisine atıp elindeki dosyaları ortamızdaki sehpaaya bıraktı. Elleri titriyordu. Heyecandan mı yoksa gerginlikten miydi? Birinci seçenek olması için dua ederken buldum kendimi.

"Banu Hanım gizli bir sevkiyat gerçekleştirmiş, kayıt dışı tutulan, eski bir depoya yapılmış."

Kendimi konuya vermeye çalışarak, "Nasıl buldun?" diye sordum.

Bir anlığına gözleri beni bulsa da hemen kaçırdı bakışlarını. "Tesadüfen buldum aslında. Depo, Poyraz ve Öykü'nün evine çok yakın. Geçen gün eve dönerken arabamla yanlış bir yola saptım ve harabe bir binanın önünden geçerken dışarıda Ulusoy adı yazılı bir sürü karton kutu gördüm, içeri taşınyordu. Sonra sevkiyat adreslerini araştırıp orasıyla karşılaştırdım."

"Peki, sonra?" dedi Poyraz.

"Sevkiyat müşterilerden birine yapılmış gibi görünüyor ancak teslim adresi bahsettiğini depoya ait."

Bu da fabrikalardan çıkan ürünlerin neden müşterilere ulaşmadığını açıklıyordu.

"Yanlış yola sapma konusunda uzmansın sanırım?" dedim.

İnatçılığını vurgulayan çenesini hafifçe dikleştirerek, "Neyse ki bazı yanlış yollar iyi şekilde sonuçlanıyor," dedi.

Poyraz gergin bir sesle, "Tamam Meyra, teşekkür ederim sen çıkabilirsin," dedi.

Kelebek yavaşça ayağa kalktı ve bir baş selamıyla kapıya yöneldi. Arkasından zevkle baktım. Arkasından gitmek istiyordum ama Poy-

raz ile konuşmamız gereken bir şey olduğu izlenimine kapılmıştım. Kelebek odadan çıkınca bakışlarımı Poyraz'a çevirdim.

"O depoya bakmamız gerek. Ürünler umurumda değil, olan oldu. Peşimde olan adama dair bir ipucu bulabiliriz."

Başımı olumlu anlamda salladım. "Şimdilik bir şey yapma. Gece adamları toplar gideriz."

"Tamam." Yerimden kalkıp kapıya yöneldim.

Poyraz, "Nereye?" diye sordu.

"Sana ne?"

Güldüğünü duydum ancak umursamadan ofisten çıktım. Pazarlama departmanı bir alt kattaydı. Merdivenleri kullanarak kata indim. Geniş koridorun sonunda müdürün odası vardı.

Kapıya geldiğimde beklemeden açıp içeri girdim. Kelebek, yani Meyra, masasının arkasındaki koltuğunda oturuyordu. Beni fark edince hızla ayağa kalktı. Gözleri irileşti.

Günlerdir aklımda dolanan şeyi sormaya karar verdim. "Neden gelmedin?"

Cevap vermedi. Kapıyı kapatıp yanına yaklaştım adım adım. Nefesim kesiliyordu. Aslında gelmesini beklemeye yüzüm yoktu, aramızda tutulması gereken verilmiş sözler yoktu. *Aramızda hiçbir şey yoktu* ama o aklımdan çıkmamıştı. Bir yanım o gece onun peşinden gitmediğim için pişmanken, bir yanım ona seçme şansı verdiğim için huzurluydu.

"Gelemedim. Evinin önünden defalarca geçtim ama cesaret edemedim."

"Neden?" Aramızdaki mesafeyi hızla kapattım. Tam dibinde duruyordum. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. "Günlerce aklımdan çıkmadın Kelebek. O gece bana ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Sen de benim aklımdan çıkmadın. O gece yanından ayrıldığım için çok pişman oldum. Seni tanımak istiyordum ama cesaret edemedim."

Elimi kaldırıp yanağını okşadım. İpek gibi teni öpülmek, okşanmak için yaratılmıştı. *Sevilmek için...*

"Ya burada karşılaşmasaydık, yine de gelmeyecek miydin?"

Derin bir nefes alıp verdiğinde ılık nefesi yüzümü okşadı. "Gelecektim."

Bu benim için yeterliydi. Hızlı soluklarım onunkilere karışıyordu. Aramızdaki mesafeyi yok edip onu usulca öptüm. Minicik bir temastı. Karşı koymadığı gibi daha fazlasını ister gibi bakıyordu.

Yüzünü avuçlarımın içine aldım. "Bir daha gitmene izin veremeyeceğim," dedim, düzene sokmaya çalıştığım hızlı soluklarımın arasından.

"İzin verme. Gitmeme asla izin verme!"

Ona sahip olma arzusu tüm bedenime yayılıyordu. Yapabiliyordim. Yapmam gerekirdi ama yapmayacaktım. O bundan daha ıyısını hak ediyordu. "Bak Kelebek, o gece aramızda olanlar sıradan değildi. Herkesle hissedilecek duygular değildi. Sen de bunun farkındasın, biliyorum. Bu peşini bırakmayı isteyeceğim bir şey değil. Seni o saçmalığa iten sebebi merak ediyorum. Seni, o sebepten korumak istiyorum. Seni tanımak istiyorum. İyi bir başlangıç yapamadık ve sen daha iyisini hak ediyorsun. Kuytu köşelerde tanışmamalıydık. Güzel bir restoranda akşam yemeği yemeliydik. Olması gerektiği gibi başlamaya ne dersin?"

Sıcacık bir şekilde gülümsemedi. "Kulağa harika geliyor."

Ondan uzaklaştım. Kendime çeki düzen verip suratımda kocaman bir gülümsemeyle, "Merhaba hanımefendi," dedim, etkileyici olduğunu düşündüğüm bir ses tonuyla. "Adım Tolga Armağan, sizin adınız nedir?"

Buz mavisi gözleri yine haddinden fazla sıcak baktı. "Memnun oldum Tolga Bey, ben de Meyra Ertürk."

Minicik elini avucuma alıp elinin üzerinden nazikçe öptüm. "Çok memnun oldum, Meyra Hanım. Lütfen bu gece, bana yemekte eşlik edin. Sizi yakından tanımak isterim."

Siyahın Kelebeği

Gözlerini kaçırdı. Kızarıyordu. Tıpkı bir çocuk sever gibi sevmek istedim onu o an. Yanaklarını sıkmak, elmacık kemiklerinin üzerinden öpmek belki de...

"Sizinle memnuniyetle yemek yerim Tolga Bey."

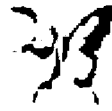
Elini bıraktım. "Öyleyse sizi akşam yedide alırım. Evinizin adresini yazarsınız."

"Harika," dedi gülümseyerek.

Ah o şahane dudakları...

Masasına yönelip küçük bir not kâğıdıyla kalem aldım ve telefon numaramı yazdım. Kâğıdı masaya bıraktım. Bana baktığının farkındaydım. Ona yaklaşıp sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım. Altın sarısı kirpikleri pencereden yansıyan güneş ışığının altında parlıyordu. Yüzünde hiç makyaj yoktu, zaten ihtiyacı da yoktu.

"Siyah giy Kelebek, siyaha bayılırım." Yanından uzaklaşıp odadan çıktım ve uzun zamandır ilk defa bir kadınla randevuya çıkacağım için heyecanlandım.

Meyra, evinin adresini göndermek yerine buluşmak istediği mekânın adresini göndermişti. Bu durumda bana oraya gitmek kalıyordu. Lüks bir yerdi. Deniz manzaralı, şahane bir restorandı. Ağırıklı olarak kahverengi tonları alana hâkimdi. Dakik bir adam değildim ancak vaktinden önce gelmiştim ve yaklaşık yirmi dakikadır bekliyordum.

Neyse ki ben ağaç olup köklerimi salmadan önce restoranın girişinde o göründü. Siyah giymişti. Derin bir göğüs dekoltesi vardı. Elbise değildi daha çok tulum gibiydi ama paçaları fazlasıyla bol olduğundan ayırt etmesi biraz zordu. Kolları omuzlarına kadar açıktaydı. İncecik belini saran geniş deri bir kemeri vardı. Her adımında

bacağını boydan boya sergileyen derin bir yırtmacı da vardı. Sarı saçları dağınık bir şekilde ensesinde toplanmıştı ve güzel yüzü açığa çıkmıştı.

Nihayet yanıma geldiğinde ayağa kalktım. Kendimi üzerine atlamamak için zor tutuyordum. Hafifçe eğilip narin elini avucuma aldım ve üzerinden öptüm. Buz mavisi gözleri siyah, dumanlı bir makyajla çevrelenmişti ve dudagında kırmızı bir ruj vardı, *ateş gibi*..

"Çok güzel olmuşsun, Meyra," dedim. Elini bırakıp oturması için bir sandalye çektim. Sandalyesine otururken eğilip kulağının dibinde konuştum. "Umarım o davetkâr rujun, kalıcıdır. Seni öptüğüm zaman dudaklarımın kırmızıya bulanmasıyla bir derdim yok. Sadece, insanlar seni öptüğümü anladıklarında utanmanı istemiyorum."

Hafifçe iç çektiğini hissettim. Yoğun vanilya kokusunu içime çekip ondan uzaklaştım ve kendi yerime oturdum.

Garsonlar gelip siparişlerimizi aldı. Meyra ilgiyle bana bakıyordu.

"Sen benim mesleğimi biliyorsun. Senin mesleğin nedir?" diye sordu.

"Poyraz'ın şoförüyüm," dedim, gülümsememi gizlemeye çalışarak.

"Çok özür dilerim, bir şey soracağım."

İşte geliyor. "Seni dinliyorum?"

Bakışlarını kaçırıp, "Poyraz sana kaç para veriyor ki öyle bir evin ve araban var?" diye sordu. Gülümsemem gizlenmeyecek kadar büyüdü.

"Poyraz bana para vermiyor. Bir süre insanlarla daha az samimi olacağım bir şey yapmak istedim ve araba sürmeyi de seviyordum. Önceden polistim ama özel sebeplerden dolayı mesleği bıraktım. Bir de aile şirketimiz var. Uzun bir süre orada çalıştım, şimdi kazandıklarımı yiyorum."

Gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Yani şu an çalışmıyor musun?"

"Poyraz'ın şoförüyüm dedim ya, onu işten saymıyor musun?"

Bence gayet güzel bir işti. Yaptığımı sadece şoförlük değildi. Onun özel koruması gibiydim. İşin güzel tarafı canım sıkıldıkça adam dövebiliyordum. Ara sıra da Poyraz ile kapişıyorduk.

"Peki, şu yüzündeki izler ne? İlk görüştüğümüzde de vardı ama o zaman sorma ihtiyacı duymamıştım."

"Poyraz ile kapiştık."

"Neden?"

Öykü'ye olan aşkı kabul etsin diye... İt herif. Ben onun yüzüne özellikle az vurmuştum ama adam yüzümü resmen becermişti.

"Canımız sıkıldıkça birbirimizi döveriz."

Kıkırdadı. Çok hoş bir sestti. Gülümsedim.

"Ailen kalabalık mı?" diye sorunca gülümsemem yüzümde dondu.

"Sadece annem ve ben varız. Peki sen?"

Şimdi üzölme sırası ondaydı. "Annem ve babam Londra'da yaşıyor, tek çocuğum."

"Onları özlüyor olmalısın."

"Evet, onları yaklaşık üç yıldır hiç görmedim." Suratı asılmıştı.

"Ben annemle aynı şehirde yaşıyorum ama uzun süredir hiç yüz yüze görüşmedik. Sadece geçen gün telefonda konuştuk o kadar."

Masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Üzölme," dedi.

"Üzölmiyorum, görüşmek istemeyen bendim."

"Kaç yaşındasın Tolga?"

Adım dudaklarına öyle çok yakışmıştı ki, adımı haykıracağı anı ipte çekmeye başlamıştım.

Hey hey sakın ol Tolga! O daha iyisini hak ediyor. Oraya da geleceğiz ama önce nazikçe fethetmeli.

"Otuz. Sen?"

"Yirmi yedi."

Derin bir nefes aldım. Eli hâlâ elimin üzerindeydi ve dokunuşu

huzur veriyordu. Son zamanlarda huzur nedir unutmak üzereydim ve bu his şahaneydi.

"Şimdi yüzeysel şeyleri geçelim, Meyra. Bana neden o gece öyle saçma bir şeye kalkıştığını anlat."

Elini elimden çekmeye yeltenince bu sefer ben onun elini tuttum. Bakışlarını kaçırdı.

"Anlat," diye üsteledim.

"Ben... Patronum beni taciz etmeye kalktı. Ona çok güveniyordum ve gözümde bir baba figürüydü. Tetikleyici bu oldu aslında. Bana hakaret etti. Çalışmak için fazla güzel olduğumu, asıl yapmam gerekenin bacaklarımı açmak olduğunu söyledi. Zekâmın bir işe yaramadığını ancak bedenimle istediğim her şeyi satın alabileceğimi söyledi."

Dişlerimi sıkmaya başladım. Devam edecek gibiydi o yüzden tepki vermemeye özen gösterdim. Benim öfkem karşısında korkup sinmesi işime gelmezdi.

"Hayatım böyle geçti zaten. Lisede başladı. Sokakta tek başıma bile yürümeye korkar oldum. Bir gün birisi ben istemeden bana sahip olacak diye aklım çıkıyordu. Patronum bunu yapmak üzereydi ama neyse ki elinden kurtuldum. Ben öyle çok güzel değilim enteresan bir tarafım yok. Sadece saçlarım ve gözlerim fazla dikkat çekici, bacaklarım da birazcık uzun o kadar. Kendimden nefret ettiğim zamanlar oldu. Saçımı boyadım ve kahverengi lens taktım. Daha az dikkat çekiyordum ama öyle de doğal değildim, içime sinmiyordu. Sonuç olarak kaçınılmaz olanı ertelememek için o gece öyle bir yola başvurdum. Bir gün ben istemeden olacak şeyi isteyerek yapmaya karar verdim."

Onu ilgiyle dinledim ve aklıma tek bir soru geldi. "Tüm bunlar olurken baban neredeydi?"

Sessiz kaldı. Hem de uzun bir süre. Yemeklerimiz servis edildi.

"Babam pek sorumluluk sahibi bir adam değildir. Biz... Çok yakkın değiliz."

Başımı salladım. "Anladım."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra sükûnetini bozarak, "Ben öyle bir kadın değilim," dedi.

"Biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Senin yatağındaydım Tolga, çıplaktım. Ben öyle bir kadın değilim. Evet, o gece amacım buydu ama içten içe yapamayacağımı biliyordum. Sana karşı koyamadım. Sana karşı koymamak beni korkuttu."

"Sen öyle bir kadın değilsin ama olsan bile, ben namus bekçisi bir adam değilim. Çocuk değiliz Kelebek. Bana karşı koyamazdın çünkü aramızdaki çekim çok fazlaydı ama yerimde bir başkası olsaydı, karşı koyardın. O yüzden kendini suçlama. Yalan değil, seni baştan çıkarmaya da çalıştım."

Güldü. Gülüşü çok güzeldi. Kadının her şeyi güzeldi.

"Başardın da. Daha önce öyle yoğun bir şey hissettiğimi hatırlamıyorum."

"Ben de daha önce öyle bir şey yaşadığımı hatırlamıyorum," dedim. Gülümsemesi büyüdü.

"İyi ki o gece seninle karşılaşmışız Kelebek."

"Neden, iyi ki?"

"Basit... Başka bir adamla tanışacaktın ve ertesi sabah pişmanlıkla uyanacaktın. Bir daha eski sen olamayacak, her geçen gün dibe batacaktın. Öte yandan, ben senin gibi harika bir insanla tanışmamış olacaktım."

"Harika olduğumu nereden çıkarıyorsun?"

"Bence öylesin."

Buz mavisi gözlerinden onlarca duygu geçti. Ona hızla kapılıyordum. Böyle bir şeyin mümkün olacağını bile düşünmezdim ama ona daha şimdiden bağlanmıştım. Onu koruyup kollamak istiyordum. Ona sahip olmak istiyordum. *Benim* diyebilmek istiyordum.

Bolca sohbet ettik. Onu daha çok tanımak için onlarca soru sordum, tabii o da boş durmadı. Yemekler bittikten bir süre sonra ayaklandık. Meyra tek arabayla dönebilmek için taksiyle geldiğini söyledi. Akıllıca bir fikirdi. Böylece fazladan vakit geçirmiş olacaktık.

Bana evini tarif etti ve yola çıktık. Yol boyunca da sohbet ettik. Çocukluk anılarından, yatağının altında sakladığı oyuncaklarından, çok dağınık uyuduğundan bahsetti. Bazen kendi elbiselerini diktiğini hatta üzerindeki kendi tasarımı olduğunu söyledi. Doğrusu zevkli kadındı.

Masumdu. Kelimenin tam anlamıyla, her anlamda masumdu. Böyle bir zamanda masum kalabilmek çok zordu ve o her şeyiyle tertemizdi.

Evine geldiğimizde yolculuk bittiği için üzölmüşüm. Arabadan indik. Çok katlı, oldukça geniş ve lüks bir binanın önünde duruyorduk.

“Kaçınıcı kat?” diye sordum.

“On beş.”

“Seni evine kadar geçireyim,” diyerek elimi beline yerleştirdim ve onu kapıya doğru yönlendirdim.

İçeri girdiğimizde hızla asansörün olduğu tarafa yürüdük. Duvardaki panelden düğmeye basıp bekledim. Asansör kapıları açıldığında asansörün boş olduğunu fark ettim ve nedense buna sevindim. Beraber kabine girdik. Panelden on beşinci katın düğmesine bastım ve kapılar kapandı.

Meyra yanımda huysuzca kıpırdandı. Çok hızlı nefes alıp veriyordu. Vücudum beklenti içindeydi. Dişlerimi sıktım. *Bu asansörlerin derdi neydi?* Hırsla paneldeki *dur* düğmesine bastığımda asansör altıncı katla yedinci kat arasında durdu. Ona döndüğümde bana az öncekinden daha yakın durduğunu fark ettim ve vakit kaybetmeden dudaklarımı onunkilerle birleştirdim. Asansörün ayna duvarına onu sertçe yasladım. Sırtı soğuk yüzeyle birleşirken iç çekti.

Dudaklarımı bir anlığına ondan çekip, "Üzgünüm," dedim. "Sana layık olmaya çalışıyorum ama senden uzak durmak çok zor."

"Uzak durmanı istemiyorum."

Vanilya kokusu ipekten bir kumaş gibi sardı beni. "Ah Kelebek... Beni mahvedeceksin."

"Bana Kelebek demene bayılıyorum," dedi fısıltıdan farksız bir sesle.

Ben de sana böyle hitap etmeye bayılıyorum...

Başımı kaldırıp buz mavisi gözlerine baktım. Alnımı alnına yaslayıp birkaç saniyeliğine gözlerimi kapattım. Nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum.

"Hadi, biz şimdi neyiz konuşması yapalım," dedim.

Alayla güldü. "Yapışkan bir adam gibi mi davranacaksın?"

"Evet, aynen öyle yapacağım. Ben senin neyinim Kelebek?"

"Bilmem. Neyim olmak istersin?"

Gülümседim. Yüzünü ellerimin arasına alıp burnunun ucuna minik bir öpücük bıraktım. "Senin olmak istiyorum Kelebek. Bir sıfata ihtiyacım yok, *senin* olmak fazlasıyla özel."

Dudağının bir tarafı hafifçe kıvrıldı. "Kulağa harika geliyor. Peki, ben senin neyinim?"

"Neyim olmak istersin?"

Gülümsemesi yüzünde soldu. Birden tedirgin oldum.

"Ben en sevdiğin şey olmak istiyorum. Kimse beni gerçekten sevmeyi. Biliyorum bu biraz fazla hatta erken. Senden bunu beklemeye hakkım yok ama..." demişti ki, onu dudaklarımla susturdum. Öpücüğüme yansıtmaya çalıştım tüm hislerimi. Yeterli bir cevap olmasını umdum.

Sevgi... Büyük bir şeydi birini sevmek. Meyra'nın eksikliğini hissettiği şeyleri ona vermek için kendimi parçalardım. Gerçek, bir balyoz darbesi gibi kafama indi. Meyra kanıma karışmıştı çok-

tan. İlk görüşte dedikleri bu olsa gerekti. Ona baktığım ilk an, artık ona aittim. Günlerdir bir an olsun aklımdan çıkmamıştı. Saçmaydı. Ona bu kadar çabuk kapılmam saçmalığın en alasıydı ama gerçek buydu işte.

Dudaklarımı zorlanarak ondan ayırdım. "Lütfen benim ol Kelebek."
"Seni ilk gördüğümden beri seninim zaten."

Gülümseyip yanağını okşadım. İnanılmazdı. Onunla ilgili her şey inanılmazdı.

Ondan uzaklaşıp duvardaki panelden düğmeye bastım ve asansör tekrar yukarı çıkmaya başladı. Onun katına gelince asansör durdu, ardından kabinin kapıları açıldı.

Meyra yanımdan geçerek dışarı çıktı ve dönüp, "Kahve içmek ister misin?" diye sordu, ardından alt dudağı ısırıldı. *Alt o dudakları...* Beni bilerek mi kışkırtıyordu?

Asansörün kapıları kapanmak için harekete geçtiğinde ellerimi iki kapiya da yasladım. Sensör devreye girince kapılar geri çekildi.

Başımı iki yana salladım. "Bu gecelik burada bırakalım."

Gözlerinden yine bir sürü duygu geçti. O daha iyisini hak ediyordu ve ben onun için daha iyi biri olmak istiyordum.

"Teşekkür ederim," dedi. "İyi geceler Tolga."

"İyi geceler Kelebek."

Geri çekilmemle birlikte asansörün kapıları kapandı. Zemin katın düğmesine basıp bekledim. Dönüp asansörün ayna duvarına baktığımda dudaklarımda hiç kırmızılık olmadığını gördüm. O çekici ruju kalıcıydı anlaşılan. Gülümsedim. Onu daha şimdiden özlemiştim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Meyra

Günümüz...

Yeni güne gözlerimi açtım. Ne olmuştu? Neredeydim? Hızla yatakta doğruldum ve etrafıma bakındım. Hızlı hareket ettiğim için başım birden zonklamaya başladı. Yüzümü buruşturarak elimi şakağıma götürdüm ve tekrar etrafıma baktım. Odamdaydım. *Odamda mıydım?* İyi de ben Tolga'nın evinde değil miydim en son?

ak

Odamın kapısının dışından kuzenim Melike'nin sesi geldi. "Meyra? Uyandın mı tatlım?"

"Evet," dedim uyku mahmuru sesimle.

Melike kapıyı açıp içeri girdi. "Caner içerde, seni bekliyor."

Merakla kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Ben nereden bileyim Meyra? Hadi toparlan, şu üzerini de değiştir."

Başımı eğip üzerime baktım. Yok artık! Üzerimde bana oldukça büyük gelen siyah bir tişört, altımda ise oldukça bol gelen siyah bir pijama vardı.

"Neler oluyor? Neden kendine hayalet görmüş gibi bakıyorsun?"

Başımı kaldırıp sözlerin sahibine, Melike'ye baktım. Belli belirsiz üzerimi işaret ederek, "Bu kıyafetler kimin?" diye sordum.

"Bilmem. Her halde Tolga'nındır. Dün gece seni eve getirdiğinde üzerinde bunlar vardı."

Ne? *Hey, bir dakika, ne?*

Dün gece... Dün geceye dair olan anılarımı gözden geçirdim. Başımdaki korkunç ağrı odaklanmamı zorlaştırıyordu. Tolga en son bana geçmişle ilgili birkaç şey daha anlattı ve sonra... Sonra ne olmuştu? Al işte, muhteşem olan hafızam bir şeyleri unutmaya çok meraklı olmalıydı ki, şimdi de dün geceyi kayıtlardan silmişti!

"Tolga beni saat kaç gibi getirdi?"

"Tatlım güneşin doğmasına çok az vardı doğrusu. Tolga seni kucığında taşıyarak getirdiğinde sen uyuyordun hatırlamaman normal."

"Beni kucığında mı taşıdı?" diye sordum şaşırarak.

Melike gözlerini devirdi. "Bazen gerçekten zekândan şüphe duyuyorum Meyra. Yok, uçarak geldin sen. Tabii ki taşıdı, uyuyordun diyorum. Hatta baygındın. Tolga'nın söylediğine göre dün bir atak geçirmişsin. Doktorunu aradık, doktorun da geçmişi hatırlamaya çalıştığın anlarda bu tür ataklar ve baygınlıklar geçirebileceğini, normal olduğunu söyledi. Hadi kalk bir an önce de şu Caner'e bak."

Başımı olumlu anlamda salladım. "Tamam."

Zorlukla yataktan çıktım. Komodinin üzerine uzanıp cep telefonumu elime aldım ve saate baktım. Neyse ki işe gitmek için epey vaktim vardı.

Üzerimdeki kıyafetleri önemsemeden odadan çıktım ve salona yöneldim.

Caner, tekli koltuklardan birine oturmuş sabırsızca tek ayağını yere vuruyordu. Beni fark edince ayağa kalktı. "Günaydın Meyra."

Kendimi geniş koltuğa bıraktığım sırada, "Günaydın," dedim. Esnememe engel olamıyordum. Bir an önce düş alıp kendime gelmeliydim.

"Dün gece neredeydin?"

Gözlerimi kısarak ona baktım bir süre. "Bana hesap mı soruyorsun?"

Caner az önce kalktığı yere oturup, "Sadece merak ettim," dedi. "Bütün gece seni aradım ama telefona cevap vermedin."

Hafifçe omuz silktim. "Telefonum sessizdeydi."

"Meyra ne bu tavır? Bir tuhafsın."

"Hayır, tuhaf değilim. Nedense kendimi olman gerektiği gibi hissediyorum." Gerçek buydu. Bir şeyler değişmişti. Ne olduğunu bilmiyordun ama kendimi farklı hissediyordum.

Caner, "Eğer bu tavrının dün gece seni yalnız bırakmamla alakası varsa..." demişti ki onu bölerek, "Alakası yok," dedim.

"Ne öyleyse?"

Ayağa kalkıp, "Caner, önemli bir şey yoksa sonra konuşalım," dedim. "İşe gitmem gerek."

Beni baştan ayağa ilk defa görüyormuş gibi süzdü. "Bu üzerindeki de ne? O şerefsizin mi bunlar?"

"Düzgün konuş Caner!"

Derin birkaç nefes aldı. Ayağa kalkıp yavaş adımlarla yanıma yaklaştı ve bana sarıldı. Karşılık vermesem de ona engel olmadım.

"Üzgünüm, üzerine gitmek istemedim. Sadece senin için endişelenmiştim."

"Haddinden fazla önemsiyorsun beni. Sadece arkadaş olduğumuzu unutuyorsun."

Benden uzaklaşıp yüzüme baktı. Mavi gözleri ıslık ıslık. Çok yakışıklı bir adamdı, kabul ama nedense *hissettiğimi hatırladığım duyguları* hissetmiyordum ona karşı. Öte yandan Tolga, o siyaha çalan iri kahverengi gözleriyle bana baktığında bambaşka âlemlere geçiş yapıyordum sanki. Öyle yoğun, öyle içten bakıyordu ki, kapılıp gitmemek mümkün değildi. Ona hâlâ kızgındım ve öfke kontrol sorunu beni iten en büyük etkendi fakat yine de aklımdan çıkmıyordu.

"Sadece arkadaş mı? Deneyeceğimizi söylemiştin."

"Arkadaşız Caner. Denemekten kastım bir ilişki değildi. Ben sadece biraz böyle takılıp zamanın ne göstereceğine bakmak istedim. Sen de kabul etin."

"Pekâlâ öyleyse, bu gece arkadaşça bir yemeğe ne dersin?"

Bakışlarımı kaçırdım. Tam reddetmek için ağzımı açmışken, "Lütfen," dedi. "Geçmiş güzel günlerimiz hatırına, beni kırma."

Sıkıntıyla bir nefes verdim. "Pekâlâ."

Caner yanağıma hızlıca bir öpücük bırakıp benden uzaklaştı. Salondan çıkarken, "Akşam yedide seni alırım," dedi.

"Tamam."

Salondan çıktı. Bir süre sonra dış kapının kapanma sesi gelince kendimi koltuğa bırakım.

Melike salona gelip, "Bir an hiç gitmeyecek sandım," dediği sırada yanıma oturdu. "Anlamıyorum Meyra, neden onu hâlâ defetmiyorsun?"

Hafifçe omuz silktim. "Hatırladığım sayılı insandan biri."

"İyi de kaybettiğin iki yılın yarısından çoğunu Tolga ile geçirdin. Neden Caner'in üzerine daha çok düşünüyorsun?"

"Çünkü Caner'i hatırlıyorum ama Tolga'yı hatırlamıyorum. Anlarsın ya, hafızam geriden geliyor."

Melike kıkırdayarak koltuğa biraz daha yayıldı.

"Komik olan nedir?" diye sordum.

"Caner'i hatırlıyorsun ama ona bakarken ölü gibisin. Ne hikmettir ki, Tolga'nın adını duyunca gözlerin parlıyor. Sanırım kimi hatırladığının pek bir önemi yok."

Sinirle koltuktan kalktım. "Gözlerimin parladığı falan yok! O adam benim için hiçbir şey ifade etmiyor!"

Melike kakhaha atarak gülmeye başladı. "Kimi kandırıyorsun? Kendini sanırım."

Ellerimi iki yanımda yumruk yaparak bir süre ona tepeden baktım. "Seninle uğraşamayacağım!"

Hızlı adımlarla odama yöneldim. Bir an önce duş alıp çıkmam gerekiyordu zira biraz daha bu evde kalırsam Melike'nin o güzelim saçlarını yolmak zorunda kalacaktım.

Sakin ol Meyra. Sadece kıyafetlerini ona verecek ve dün geceki yardımından dolayı teşekkür edeceksin, sakın ol.

Safir Holding'in önünde dikiliyordum. Poyraz'dan bir saatliğine özel bir işimi halletmek için izin almıştım ve işte buradaydım. Arkamda, yüzümün yer aldığı devasa boydaki afişi görmezden gelerek yavaş adımlarla binaya girdim. Resepsiyondaki herkes beni bir baş selamıyla karşıladı. Kimse beni durdurmuyor ya da kim olduğumu sormuyordu. Ah, doğru ya, ben patronun nişanlısıyım. Eskiden...

Geniş alanda ilerleyip asansörlere yöneldim. Duvardaki panelden asansörün düğmesine basıp beklemeye başladım. Bu sırada yanıma bir kadın yaklaştı. "Meyra Hanım?"

Soru sorar gibi tek kaşını havaya kaldırarak, "Evet?" dedim.

"Ben Hale, efendim. Tolga Bey'in asistanıyım. Tolga Bey durumunuzdan bahsetmişti."

"Memnun oldum Hale Hanım," dedim hafifçe tebessüm ederek.

"Sanırım Tolga Bey'e geldiniz."

"Evet."

Bu sırada asansörün kapıları açıldı. İkimiz de kabine girdik. Hale, "Ben de yönetim katına çıkıyorum," diyerek kabinin duvarındaki panelden bir düğmeye bastı.

Kaçıncı kat olduğuna dikkat edemedim çünkü bu sırada başıma korkunç bir ağrı saplanmıştı. Gözümün önüne birkaç görüntü geldi. Kulağımda konuşma sesleri çınladı. Kendi sesimle bir erkek sesi birbirine karışıyordu sanki.

"Tolga, iş yerinde olduğumuzu unutuyorsun. Ya şimdi asansörün kapıları açılırsa ve biri bizi bu halde görürse?"

Gülerek beni daha çok kabin duvarına bastırdı. Ah bu his... Mûthıştı. Kanım kaynıyordu.

"Umurumda değil. Seni istemekten canım acıyor."

"Benim umurumda."

Benden uzaklaşıp duvardaki panelden bir tuşa bastı ve asansör iki kat arasında durdu.

Bana dönüp, "Şimdi..." dedi tutkulu bir ses tonuyla. "Nerede kalmıştık?"

Birden bulunduğumuz zamana geri döndüm. Hatırladığım bu kısacık an beni baştan ayağa sarsmıştı. Gerisi yoktu. Gerisinde ne olmuştu?

Asansör durdu ve kapılar açıldı. Tedirgin adımlarla kabinde çıktım.

Hale, "Meyra Hanım, isterseniz size Tolga Bey'in odasına kadar eşlik edeyim," dedi.

Gülümseyerek, "Sevinirim," dedim.

Nereye gittiğimize hiç dikkat etmeden hatırladığım şeyi düşündüm sürekli. Sadece bir anı olmasına rağmen hissettiğim duygu çok yoğundu.

"İşte burası."

Başımı çevirip kapıya baktım. Tekrar Hale'ye yönelip tebessüm ettim. "Teşekkürler."

Hale bir baş selamıyla yanımdan ayrılırken, tekrar kapıya döndüm. Kapı siyahtı. Gerçi şimdi fark ediyordum da yerdeki zemin bile siyahtı. Bu adam siyahı hayatının her alanında seviyordu anlaşılan.

Tam kapıyı tıklatacakken içeriden bir kahkaha sesi geldi. Bu ses kesinlikle Tolga'ya aitti ama neye gülüyordu ki?

"Tamam tatlım, sen nasıl istersen."

Kaşlarımı çatarak kapıyla bütünleştirdim ama daha fazla bir şey dayamadım. Acaba telefonla mı konuşuyordu?

"Bizim sürekli yemek yediğimiz bir restoran var, yemekleri harikadır. Oraya ne dersin? Öykü'ye sor istersen o anlatır."

Biriyle yemek planlıyordu ve plan yaptığı kişi Öykü'yü de tanıyordu, öyle mi? Dişlerimi sıkarak biraz daha bekledim.

"Akşama görüşürüz. Adresi Öykü'den alırsın."

Anlaşılan görüşme sonlandırılmıştı. Kapıdan uzaklaşıp biraz bekledim ve kapıyı tıklattım. İçeriden gelen, "Gir," komutuyla kapıyı açıp yavaşça içeri girdim.

Tolga başını öne eğmiş telefonunu kurcalıyordu. Başını kaldırıp bana baktı ve hemen telefonu masaya bıraktı. "Meyra?"

Kapıyı kapatıp ona dönerek, "Merhaba," dedim.

Tolga ayağa kalkıp masasının arkasından çıktı. Tanrım! Her yer siyahı. Yerdeki döşemeler, ofis mobilyaları ve geri kalan her şey. Ama yine de ofis oyle güzel dekore edilmişti ki, kasvetli görünmek yerine çok asil duruyordu. Masanın arkasındaki devasa cam bile film kaplıydı. *Hey, benim yüzümün kapladığı reklam afişi buradan fazlasıyla net görünüyor!*

"Hoş geldin," diyerek bana yaklaştı.

Tedirgince öne doğru birkaç adım attım. "Hoş buldum Bay Siyahı Çok Seven"

Tolga'nın bakışları değişti ve olduğu yerde kaldı.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordum tedirgince. "Her şeyin siyah ya, bu ismin sana uygun düşeceğini düşünmüştüm."

Başını iki yana salladı ve ellerini pantolonunun ceplerine yerleştirdi. "Hayır, doğru bir şey söyledin. Bana sık sık buna benzer şekilde hitap ederdin. Sadece şaşırdım."

"Yerinde bir karar vermişim. Neden siyahı bu kadar çok seviyorsun?"

Omuz silkerek, "Bilmiyorum," dedi.

"Başka sevdiğin bir renk yok anlaşılan."

Cüretkâr bir şekilde gülümseyerek, "Yanıyorsun, kırmızıyı da çok severim," dedi. Alt dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırdığında, yüzüme bir sıcaklık yayıldı. "Kırmızıyı bana sevdiren sensin."

Birden gözümün önüne birkaç görüntü geldi.

"Siyah mı, kırmızı mı?" diye sordum.

Kabinin dışından Tolga'nın sesi geldi. "Bunu duymamış olayım, tabii ki siyah!"

Giyinme kabiniinde aynaya dönüp baktım. Oysa ben kırmızı olanı daha çok beğenmişim ve üzerimde de kırmızı olanı vardı. Straplez, sıradan bir elbiseydi. Göğüs altından bollaşıyordu.

"Sanırım kırmızıyı alacağım."

Kabinin kapısı zorlandı. "Seni görmeme izin ver. Nasıl durduğunu bakmamı gerek."

Kapıdaki minik kilidi açtığım gibi Tolga içeri girip kapıyı kapattı ve kilitleyip bana döndü. Baştan ayağa bakışlarını üzerimde dolaştırdı. Bakışlarındaki açlık, kalbimin birkaç ritim kaçırmasına sebep oldu.

"Kahretsin Kelebek!"

Hızla bana yaklaşp dudaklarını benimkilere mühürledi. Sırtım kabinin ahşap duvarıyla birleşirken zorlukla nefes aldım. Bir anlığına benden uzaklaştı. "Artık kırmızı da favori rengim."

"Meyra?"

Başımı iki yana sallayarak bu anıdan sıyrıldım. "Efendim?" dedim titrek bir sesle.

Tolga gözlerini kısarak bana doğru yaklaştı. "Neyin var?"

"Ben... İyiyim." Hem de çok iyiyim. Yüz kızartan iki anıya sahibim. Aman ne hoş!

Bana biraz daha yaklaşp tam önümde durdu. Elleri ceplerindeydi ve rahat bir tavırla karşımda dikiliyordu. Uzun boylu bir kadın olmama rağmen Tolga'nın yanında kısa kalıyordum. Yüzüne bakmak için başımı biraz geriye yatırdım.

"Bu güzel ziyaretini neye borçluyuz?"

Elimdeki karton torbayı havaya kaldırarak, "Kıyafetlerini getirdim," dedim.

"Sende kalabilirlerdi."

"Hayır, gerek yok."

Elini cebinden çıkarıp elimden torbayı aldı. Ellerimiz bir anlığına birbirine değdiğinde, bedenimin her yeri ürperdi. Bu nasıl bir şeydi böyle? Aramızdaki etkileşim elle tutulacak cinstendi. Neredeyse varlığı somuttu.

"Tamam öyleyse, teşekkür ederim."

Ellerimi nereye koyacağımı bilemeyerek önümde birleştirdim. "Ben de dün gece için teşekkür ederim. Melike beni eve senin getirdiğini söyledi."

Arkasını dönüp yürüdü ve karton torbayı masasının yanına, yere bıraktı. Bir süre onu arkadan inceledim. Uzun boyunun hakkını veren vücut hatlarına sahipti ve bahse girerim vücudundaki yağ oranı yok denecek kadar azdı.

Geniş omuzlarına hayranlıkla bakarken bana döndü. Elini siyah saçlarının arasından geçirdiği sırada "İstersen otur, sana kahve ikram edeyim," dedi.

"Olur," derken buldum kendimi.

Çenem benden bağımsız hareket ederek konuşma görevini devralmış olmalıydı. Ayaklarım ise hâkimiyeti çoktan ele geçirmişti. Masanın önünde konumlandırılmış, siyah kadifeyle kaplanmış tekli koltuğa yaklaştım ve oturdum.

Tolga ofis telefonundan bir arama yapıp kahve istedi. Masasının arkasındaki koltuğuna oturmak yerine benim karşımdaki koltuğa oturdu. Rahat bir tavırla bir bacağı diğer bacağının üstüne atıp dirseğini koltuğun koluna yaslayarak eliyle çenesini destekledi.

"Dün geceye dair seni aydınlatmamı ister misin?" diye sordu.

"Olabilir."

İki parmağını dudaklarının üzerine örtüp bir süre bekledi. Gülümsemesini gizlemeye çalıştığı belliydi ama gizleyemiyordu. Elini indirip kucagina bıraktı.

"Sana birkaç şey daha anlattım. Basit yüzeysel şeylerdi. Beraber yaşadığımızı, ailenin beni sevmediğinden bahsettim. Bunları hatırlıyor musun?"

Olumlu anlamda başımı salladım. Tolga'nın söylediğine göre ailemin Tolga'yı sevmemesinin en büyük sebebi, bana sevgi göstermedikleri için Tolga'nın onları suçlamasıydı. Hoşuma gitmişti beni sahiplenışı. Dün gece anlattıklarını düşününce, eski patronumun beni taciz ettiği geldi aklıma. Henüz böyle bir şey hatırlamıyordum ve patronumun böyle bir şey yapacağına da inanmak istemiyordum. Yine de Tolga doğru söylüyor gibiydi. Hem böyle bir konuda neden yalan söylesindi ki?

"Daha sonra sen yatak odamıza... Pardon, yatak odama çıkmak istedin. İçerisini gezdin ve yatağa uzandın. Önce orada uyumak istediğini söyledin. Birden midenin bulandığını söyleyerek ayağa kalktın ve kustun. Üzerini değiştirmek zorunda kaldım. Sonra da baygınlık geçirdin. Ara ara kendine gelsen de genel anlamda kötü durumdaydın. Bu tür kafa travmalarında ve hafıza kaybı yaşanan durumlarda böyle şeylerin normal olduğunu okumuştum. Seni eve götürmemi istedin, Melike'nin yanına. Oradayken doktorunla konuştum. O da normal olduğunu ama baygınlıklarının devam etmesi halinde hastaneye gitmemiz gerektiğini söyledi. Baygınlıktan ziyade artık huzurlu bir uykuya kavuştuğunu fark edince seni rahat bırakıp eve döndüm. Seni orada bırakmak pek hoşuma gitmese de alana ihtiyacın olabileceğini söyledi doktor, senin için iyi olan şeyi yapmaya çalıştım."

Bakışlarımı kaçırarak, "Kusura bakma, seni uğraştırdım," dedim.

Ashında utancımın bir sebebi bu olsa da olay bundan ibaret değildi. Beni giydirmiş olması ve vücudumu görmüş olması beni utandıran bir diğer sebepti.

"Sorun değil. Sen iyi ol yeter."

Nedense tuhaf bir hüznün kapladı yüreğimi. Odadaki hava ağırlaştı birden.

Kapı tıklatıldı. Tolga bana bakmaya devam ederek, "Gir," dedi.

İçeri bir kadın girdi ve ortamımızdaki sehpaaya birer kahve bıraktı. Tolga, tüm bu süreç boyunca bana bakmaya devam etti.

Kahveyi getiren kadına hitaben, "Teşekkürler," dedim.

Kadın çıktıktan sonra yerimde huzursuzca kıpırdandım.

"Caner ile aranız nasıl?"

Tolga'nın bu sorusu karşısında gözlerim şaşkınlıkla irileşti. Bunu ciddi ciddi bana sormuş muydu yani?

"İyi," dedim kısaca.

"Sana zarar verdi mi? Ya da bununla ilgili herhangi bir girişimde bulundu mu?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır tabii ki."

"İyi."

Bu sırada odada bir melodi yükseldi. Tolga uzanıp masanın üzerindeki telefonunu aldı. Bir süre ekrana baktı ve ardından bakışlarını bana çevirip, "Bunu açmam gerek," dedi.

"Sorun değil."

Aramayı cevaplayıp telefonu kulağına götürdü. "Efendim?"

Uzanıp kahve fincanını aldım ve dudaklarıma yaklaştırdım. Biraz üfledikten sonra minik bir yudum aldım.

"Aynen öyle tatlım."

Birden öksürmeye başladım. Kime tatlım diyordu ki?

"Tamam, seni mekânda bekleyeceğim zaten. Öykü'den adresi aldın, değil mi?"

Kimi bekleyecekti bu adam? Hararetle bir yudum daha aldım kahvenimden. Kahretsin, dilim ve boğazım yanmıştı! Çaktırmamaya çalışsam da gözlerim sulanmıştı. Fincanı masaya bırakıp gözlerimi kapattım. Gözyaşları, geri gidin!

"Pekâlâ, görüşürüz."

Gözlerimi açtığım sırada Tolga telefonu kulağından uzaklaştırıp masaya bıraktı. "Sen biraz önce kendini mi yaktın?"

Başımı olumlu anlamda salladım. "Evet."

Neyse ki acım çok uzun sürmemişti, geçmeye başlamıştı bile.

İgneleme dolu bir ses tonuyla, "Bu gece randevun var anlaşılan," dedim.

"Evet, eski bir arkadaşım."

Birden savunmaya geçerek, "Açıklamak zorunda değilsin," dedim.

"Pekâlâ."

Hemen de pes et zaten!

"Kadın mı?"

Hay lanet! Çenemin benden bağımsız karar veren bir akli vardı sanki.

Gülerek pantolonunun diz kısmındaki olmayan tozları silkeledi.

"Evet, güzel bir kadın."

Güzel mi diye sorduk sanki!

"Hayatına devam etmene sevindim."

Gülümsemesi buruk bir tebessüme dönüştü. "Ya, ne demezsin. Senin kadar başarılı değilim maalesef."

"Bundan o kadar emin olma. Dün gece yanında olan kadın, hani şu saçlarıyla uğraştığın... Gayet iyi bir başlangıçtı."

Elini saçlarından geçirerek, "Ah o mu?" dedi. "Bu gece onunla yemek yiyeceğim."

Kahretsin! O kadın çok güzeldi!

Zoraki bir gülümsemeyle, "Harika seçim," dedim ve ayağa kalktım. "Ben artık gideyim, işe dönmem gerek."

Tolga da ayağa kalktı. "Tamam."

Ondan uzaklaşıp kapıya yöneldim. Elimi kapı kulpuna koydum. Tam kulpu çevirecekken, enseme bir sıcaklık hissettim. Hızla arkamı döndüğümde Tolga ile burun buruna geldim. Ne ara dibime

kadar girmişti? Yaklaştığını bile hissetmemiştim. Öylece birbirimize baktık. Zaman ve mekân anlamını yitirmişti.

“Biraz önce,” dedi, buğulu bir ses tonuyla. “Hatırladım da başka bir dövmen daha var.”

“Anlamadım?”

Elini uzatıp belime yerleştirdi. Üzerimdeki kıyafetlerime rağmen elinin sıcaklığını hissedebiliyordum.

“Tam burada,” dedi parmaklarını belimin biraz aşağısında gezdirerek. “Bir yazı.”

“Öyle mi? Hiç fark etmedim.”

Başını yüzüme iyice yaklaştırdı. Dudaklarıma ağızla baktığında göz kapaklarımı titreşerek kapandı. Bir an beni öpeceğini sandım. Dudaklarım hafifçe aralandı ama beklediğim temas gerçekleşmedi. Onun yerine dudaklarını yanaklarıma dokundurdu. Öpmüyordu, dudakları tembelce tenimde dolaşıyordu.

Kulağımın dibine yaklaşp, “Çok küçük bir yazı,” dedi. “Sana evlenme teklifi ettikten sonra yaptırmıştın.”

“Neden belime yaptırdım ki?” diye fısıldadım.

“Çünkü,” dedi beni kendine çekerek. “Sadece benim görebileceğim bir yerde olmasını istedim. “Fakat,” dedi dudaklarını tenimden çektikten sonra. Derin bir nefes aldı. “O dövmei sildirmelisin. Çünkü öyle bir şeyi, teninde taşımana artık gerek yok.”

Hızla gözlerimi açtım. Birden benden uzaklaştığında kapıya yaslanarak destek almak zorunda kaldım. Şaşkındım. Az önce yaşadığım duygu karmaşası beni soluksuz bırakmıştı. Odadaki hava, demirden ağırdı.

“Artık gitsen iyi olur Meyra.”

Kapıdan uzaklaşıp telaşla, “Haklısın,” dedim ve arkamı dönüp kapıyı açtıktan sonra dışarı çıktım.

Hızlı adımlarla asansöre yöneldim. Çok beklemeden asansör gelmişti. Hemen kabine girip zemin katın düğmesine bastım. Asan-

sör kapıları kapanırken az önce olanları ve bugün hatırladığım anı-
rımı daha sonra düşünmek üzere kendime söz verdim.

Asıl konumuza dönecek olursak, demek Tolga Bey bu akşam *çai*
güzel bir kadınla yemek yiyecekti, öyle mi? Ah ne tesadüftür ki be-
de çok yakışıklı bir adamla yemek yiyecektim. Sahi, Caner ile nere-
de buluşacaktık? Henüz bunu konuşmamıştık. Acaba *şans eseri* Tol-
ga ile karşılaşsak nasıl olurdu?

İş yerime vardığımda ilk iş olarak Öykü'nün odasına yöneldim.
Kapıyı tıklatıp bekledim.

Öykü, "Gir," diye seslenince, kapıyı açıp içeri girdim.

Kızıl saçlı, minyon tipli arkadaşım masasının arkasında oturuyor
ve bir dosyayı karıştırıyordu. "Tatlım, kapımı çalmana gerek yok;
sen yabancı değilsin."

"Evli kadınsın Öykü, Poyraz ile seni basmayı pek istemem."

Öykü kıkırdayarak, "Poyraz ofisime girdiğinde kapımı hep kula-
lar," dedi.

"Aman ne hoş," diyerek güldüm. "Sen onu boş ver de bir konuda
yardıma ihtiyacım var."

Elindeki dosyayı bir kenara bırakarak, "Seni dinliyorum," dedi.

Bakışlarımı kaçırdım. Bir anda sormam saçma olacaktı ama şu an
başka şansım yoktu. "Bana şu *her zaman yemek yediğiniz* restoranın
adresi lazım."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Tolga

“Her şey biter, herkes unutulur. Ben seni kaç kere sevdiğimi unuttum.”

Gözlerimi devirerek, “Yeter artık,” dedim.

Poyraz iğrenç sesiyle şarkı söylemeyi keserek, “Ama durumunuza çok uyuyor,” dedi.

“Sana ne bundan?” Önümdeki dosyayı bir süre daha inceledim ama odaklanamıyordum. Poyraz başımda dikiliyor ve hâlâ bir şeyler mırıldanıyordu. “Yeter, it herif!”

Kahkaha atarak benden uzaklaştı. Ellerini ceplerine yerleştirerek arkamdaki devasa cama yöneldi. “Söylesene, Meyra’nın yüzüne bakarak çalışmak nasıl bir duygu?”

Gözlerimi devirdim. Yine. “Gevezelik etmeyi kes. Neden geldin?”

Arkamdan çekilip odanın ortasına doğru ilerledi. “Bu gece Leyla ile yemeğe çıkacakmışsınız?”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Evet.”

Poyraz rahat bir tavırla kravatını gevşeterek başını hafifçe iki yana çevirdi. “Sanırım şu sürekli gittiğimiz yere gideceksiniz. Ne tesadüftür ki Meyra, o restoranın adresini istemiş Öykü’den.”

İşte şimdi ilgi çekici bir şey söylemişti. Bir süre düşündüm. Mey-

ra, Leyla ile olan telefon konuşmamızdan birkaç şey çıkarmıştı malıydı. Kapının önünde beni dinlediğini de biliyordum. O sırada bilgisayarımın ekranında kapının önündeki güvenlik kamerasına görüntüsü açıktı ve Meyra'nın nasıl büyük bir ilgiyle kapıyı dinlediğini görmüştüm.

"Peki bundan ne çıkarmalıyız?" diye sordum.

"Oraya Caner ile yemeğe gidecekmiş, Öykü söyledi."

İstemsizce dişlerimi sıktım. Açıkçası avuçlarım da kaşınıyordu. O gevşek, yine iyi bir dayığı hak ediyordu.

Poyraz masanın önündeki koltuklardan birine oturup, "Şu Caner, burnunu kırdığımız adam değil mi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır dostum, burnunu ben kırdım. Sen dişini kırmıştın."

"Ah doğru, haklısın. Ama onu dövmek keyifli değildi, hiç karşılık vermemişti."

"Aynen öyle. Geçen gün yine dövdüm öylece yerde yattı. Korkuğun teki işte."

Poyraz heyecanlanmış gibi, "Neden haber vermedin?" diye sordu. "Keşke bir tane de benim yerime vursaydın."

Gülerek başımı tekrar elimdeki dosyaya çevirdim. Daha sonra incelemeye karar vererek dosyayı masanın üzerine bıraktım.

Poyraz, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Hiçbir şey. O hâlâ benim tanıdığım kadın değil. Ona umut bağlayamam. Evet, çevremde olmasından keyif alıyorum ama daha fazlasına izin veremem. *Bu kadını* tanımıyorum Poyraz. Neler yapabileceğini kestiremiyorum. Çelişkiler yumağı sanki. Bir an geliyor benden nefret ediyor, bir an geliyor karşımda resmen eriyor. Ben böyle dengesizlikleri, belirsizlikleri sevmiyorum."

"Anladım dostum. Neyse, ben gideyim artık."

Poyraz ayağa kalkınca ben de kalktım. "Haber verdiğin için teşekkürler."

"Her zaman, aşk çiçeğim."

Gözlerimi devirerek, "Aşkına sığıyım Poyraz," dedim. "Hadi git."

Poyraz gülerek ofisten çıktı. Tekrar yerime oturup dosyayı incelemeye başladım. Son zamanlarda şirket, kayda değer bir yükseliş sağlamıştı. Tasarladığımız takılar gerçekten çok ilgi görüyordu.

Çizim yapmak ve bir şeyler tasarlamak benim tutkumdu. Babam bunu fark ettiğinde bu yeteneğimden faydalanmam gerektiğini söylemişti ama ben o zamanlar kafayı polis olmaya takmıştım. Yine de şirketin başına geçmek zorunda kalmıştım çünkü babam ben henüz yirmili yaşlarımın ortasındaiken vefat etmişti. Polis olsam da boş kaldığım her an çizim yapıyor ve yeni koleksiyon hazırlıyordum. Şirket bunca zaman bu sayede ayakta kalmıştı. Kız kardeşimin ölümünden sonra her şeyden elimi ayağımı çekmiştim. Mesleğimi ve şirketi bırakmıştım. Annem benim yokluğumda iyi bir tasarım ekibi kurmuştu. Şirket benim varlığımda olduğu kadar kâr getirmese de en azından batmamıştı. O zamanlar bunu düşünecek bir halde değildim. İnsanlardan uzak durabileceğim bir şeye ihtiyacım vardı. Bu yüzden bir süre Poyraz'ın şoförlüğünü yapmıştım. Planlı değildi. Bana espisine şoförü olmanı teklif etmişti, ben de kabul etmiştim. Araba sürmeyi çok seviyordum ve kimseyle de muhatap olmak zorunda kalmıyordum.

Meyra hayatıma girince tekrar çizim yapmaya başlamıştım. Çok geçmeden de şirkete geri dönmüştüm. Safir Holding ciddi bir büyüme sağlamıştı. Tasarım ekibim de gayet başarılıydı. Bir yılda beş koleksiyon çıkarmıştık. Bu büyük bir şeydi.

Derin bir nefes alıp dosyayı masanın üzerine bıraktım. Yine de bir şeyler eksikti. Yaşama amacım yoktu. *Meyra... Ah Meyra...*

Ofis kapım tıklatıldığında daldığım düşüncelerimden sıyrılarak, "Gir," dedim.

Kapı açıldı ve asistanım Hale yavaş adımlarla içeri girdi. "Tolga Bey, akşamki randevunuz için erken çıkmanız gerektiğini söylemişsiniz. Şu andan itibaren programınız boş görünüyor."

Kolumdaki saate baktığımda saatin beş olduğunu gördüm. "Tamam Hale, teşekkürler."

Hale bir baş selamıyla odadan çıktığında koltuğumdan kalktım. Masanın arkasından çıkıp kapıya yöneldim ve ofisten ayrıldım.

Eve geldiğimde kapının kilitli olmadığını fark ettim. Yeşim, öğlenden sonra dört civarı işini bitirip evden çıkmış olurdu ve çıkarırken kapıyı hep kilitlerdi. Merakla kaşlarımı çatarak kapıyı açıp içen girdim. Kapının yanında yerde duran antika vazoyu elime alıp başımın üzerinde tutarak sessiz adımlarla ilerledim. Sağdaki açık kapıya yöneldim ve salona girdim. Oturma alanındaki koltukların birinde uyumakta olan Yeşim'i fark edince tuttuğum nefesimi serbest bıraktım. Vazoyu yavaşça yere koydum ve Yeşim'in yanına gittim. Anlaşılan çalışanım çok yorulmuştu.

Koltuğun üzerindeki battaniyeyi alıp üzerine orttuğümde, Yeşim birden sıçrayarak gözlerini açtı. "Tolga Bey... Ben çok özür dilerim."

Hafifçe tebessüm ettim. "Sorun değil Yeşim."

"Uyuya kalmışım. Ben çok uykusuzdum, çok özür dilerim."

Doğrulup, "Önemli değil," dedim. "İnsanlık hali." Birden yanağındaki bir morluk dikkatimi çekti. "Yanağına ne oldu?"

Yeşim bakışlarını kaçırarak, "Önemli bir şey değil, düştüm," dedi. *Yalan söylüyordu.*

"Rica etsem bana kahve yapar mısın? Hatta kendine de yap ve senin şu düşüşünü konuşalım."

Yeşim ayağa kalkıp başını öne eğdi. "Peki efendim."

Ondan uzaklaşıp salondan çıktım ve koridoru geçip merdivenlere yöneldim. Merdivenlerden çıkarken bir yandan da kol düğmelerimi çözüyordum. Bu kol düğmelerini Meyra almıştı. Siyah, kare şeklindeki taşlar çok zarif ve asil görünüyordu.

Odaya girdiğimde kol düğmelerini yatağın başucundaki komodin üzerine bıraktım. Meyra'nın yüzüğü ve bana bıraktığı son not hâlâ oradaydı. Yarım kalmışlık çok başka bir acı veriyordu insana.

Üzerimdeki kıyafetlerden kurtulup hızla duşa girdim. Duş alıp çıkmam beş dakika sürmüştü. Banyodan çıkıp giyinme odasına yöneldim. Siyah bir takım elbise, siyah bir gömlekte karar kıldım. *Aman ne büyük değişiklik.* Kravat takmamaya karar vererek üzerimi giyinip aşağıya indim.

Mutfaga girdiğimde Yeşim'i mutfak masasında otururken buldum. Masanın üzerinde iki fincan vardı. Karşısına oturup fincanımı önüme çektim.

"Anlat bakalım," dedim bir süre sonra.

"Anlatılacak pek bir şey yok."

"Neden uykusuzsun oyleyse? Böyle bir şey daha önce olmamıştı."

Başını kaldırıp bana baktı. Yeşim, yirmili yaşlarının ortalarında bir kadındı ama çok çocuksu bir yüzü vardı. Gözlerinde beliren göz yaşları daha da ilgimi çekti.

"Anlat Yeşim. Belki yardımım dokunur."

"Abim dövdü, Tolga Bey."

Kaşlarını çatarak, "Neden?" diye sordum.

"Erkek arkadaşımı vardı. Onunla gezerken birileri görmüş bizi, abime söylemişler. Abim de beni döverek evden kovdu."

Şaşkınlıkla gözlerim irileşti. "Evden kovdu derken? Ne zaman kovdu?"

"Dün gece."

"Peki sen nerede kaldın?"

Yeşim bakışlarını kaçırarak, "Dışarıda," dedi.

İnsanlar neden bu kadar acımasızdı ki? "Gidecek bir yerin yok mu Yeşim?"

Başını iki yana sallayarak iç çekti. O yüzden yorgundu. Bütün gece uyumamıştı. Peki şimdi ne yapacaktı?

"Bir süre burada kalmaya ne dersin?"

Birden başını kaldırıp bana baktı. "Size rahatsızlık veririm."

"Sorun değil Yeşim. Kocaman ev ve ben tek başıma yaşıyorum. Alt kattaki misafir odalarından birine yerleş. Kendini toparlayınca bir ev tutup çıkarsın."

Yeşim gözyaşlarını silip, "Çok teşekkür ederim Tolga Bey," dedi.

Kahve fincanımı elime alıp birkaç yudum içtim. Yeşim ile başka şeyler hakkında sohbet ettik. Söylediğine göre Güzel Sanatlar okuyordu ama ikinci sınıfta bırakmak zorunda kalmıştı. Kara kalem çizim yapmayı çok sevdiğini söylemişti. Bir ara bana çizimlerini göstermesini istemiştim.

Kahvem bittiğinde ve sohbetin sonuna geldiğimizde yavaşça masadan kalktım.

"Tekrardan teşekkür ederim Tolga Bey."

"Rica ederim Yeşim ama daha fazla teşekkür etme lütfen. Ben çıkıyorum, uyumak için beni beklemene gerek yok."

Yeşim de ayağa kalkıp, "Peki efendim," dedi.

Mutfaktan çıktığım sırada cep telefonumdan Leyla'yı aradım. Çok geçmeden aramama cevap verdi. "Efendim yakışıklı?"

"Ben çıkıyorum şimdi. Beni çok bekletme."

Leyla biraz güldükten sonra, "Tamam, orada görüşürüz," dedi.

Aramayı sonlandırıp telefonu cebime koydum ve evden çıktım.

"Sonra da hiçbir şey olmamış gibi gelip benden özür diledi."

Kollarımı önümde birleştirip, "Peki sen ne yaptın?" diye sordum.

"Ne yapacağım? Tabii ki affetmedim."

Tam da ona yakışır bir davranıştı. Leyla bir önceki sevgilisinden nasıl ayrıldığını anlatıyordu. Aşk hayatı çok karmaşıktı doğrusu. Özgürlüğüne düşkün bir kadındı ve anladığım kadarıyla bütün sevgililerini terk etme sebebi, onu kısıtlamaya kalkmalarıydı.

Leyla'nın omuzunun üzerinden arkasına baktığımda, mekânın girişinden içeri girmekte olan Meyra ve Caner'i fark ettim. Dudağımın bir kenarı hafifçe kıvrıldı. Tam da tahmin ettiğim gibi, Meyra siyah giymişti. Buraya benim için geldiği ve dikkatimi çekmeye çalıştığı o kadar belliydi ki.

"Sen nereye bakıyorsun?"

Bakışlarımı Leyla'ya çevirip, "Hiç," dedim.

Leyla arkasına dönüp bir süre baktı ve tekrar bana döndü. "Tanım! Öykü, Meyra'nın adresi istediğini söylediğinde öylesine istedi sanmıştım. Ciddi ciddi buraya geldi."

Hafifçe omuz silktim. "Ne fark eder? Beni dün gece seninle görmek egosuna zarar verdi. O yüzden burada. Bana yanındaki adamla gösteriş yapıyor."

"O adam oldukça yakışıklı yalnız."

Meyra ve Caner birkaç masa yanımıza oturdular. Kaçamak bakışlarla ona bakıyordum. Onları gözetlediğimi anlamaları biraz zordu. Yakalanmama konusunda uzmandım. Eski mesleğimin getirilerinden biriydi işte.

Cep telefonumu cebimden çıkarıp Caner'e bir mesaj attım.

**En geç iki dakika içerisinde dışarıya çık,
bekliyorum.**

Masadan kalkıp, "Birazdan dönerim," dedim Leyla'ya.

"Tamam yakışıklı. Tatlıları sipariş edeyim mi?"

"Olur," dedim ve hızlı adımlarla masadan uzaklaşıp mekânın çıkışına yöneldim.

Kapının önünde dikilirken çok geçmeden Caner de yanıma geldi. "Sorun nedir?"

Ona yaklaşıp, "Dün gece rapor vermedin," dedim.

"Dün gece Meyra yanımda değildi. Haber vermem gereken bir şey olmadı."

Yakasından tutup onu sarstım. "Sana, *her ne olursa olsun bana haber vereceksin* demedim mi?"

Caner kızgın bir şekilde baktı. Onu iterek kendimden uzaklaştırdım. Üzerini düzelterip, "Adamın sana yeterince haber veriyordur bence," dedi.

"Adamın Meyra'yı takip ediyor, seni değil!"

Evet, Meyra'nın peşine bir koruma takmıştım. Caner, onun hayatında olduğu sürece Meyra tehlikede idi. Ayrılmıştık ama bu onu korumayacağım anlamına gelmiyordu.

"Dün gece evdeydim. Bir şey olmadı."

"Doktorunla görüşmemişsin. Sana en iyi psikologlardan birini tuttum ve sen kıçını kaldırıp gitmiyorsun bile! Bana görüştiğini söylemiştin."

"Tolga, babammış gibi davranmayı kes! Ben gayet iyiyim ona zarar vermeyeceğim!"

Tekrar yakasını kavradım. "En son böyle dediğinde Meyra'yı senin evinde kanlar içinde buldum Caner! O hatırlamıyor olabilir ama ben gayet net hatırlıyorum. Hatta Poyraz'ın da çok iyi hatırladığına eminim!"

Caner'in gözleri ırileşti. "İsteyerek olmadığını biliyorsun. Kendimi kaybettim."

"Her kendini kaybeden birini dövmeye hak kazanıyor, öyle mi? Düşündüm de ben de biraz kendimi kaybettim. Seni bir güzel patklasam mı acaba?"

Teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. "Haklısın, tamam. Doktorumla görüşeceğim."

Onu iterek yakasını bıraktım. "Git şimdi ve Meyra'nın güzel vakit geçirmesini sağla. Eğer onun istemediği bir şey yaparsan, seni mahvederim!"

Caner cevap vermeden bir süre yüzüme baktı ve ardından içeri gitti. Rezil bir herifti. Böyleleri de *erkek* diye dolaşıyordu etrafta.

Bir süre bekledikten sonra içeri geri döndüm. Leyla tatlısını yemeye başlamıştı bile. Ceketimin önündeki düğmeyi çözerek yerime oturdum.

"Seninki masama geldi," dedi Leyla.

Şaşkınlıkla gözlerim irileşti. "Meyra mı?"

"Evet. Senin eski bir arkadaşın olduğunu ve benim senin neyin olduğumu sordu."

"Sen ne cevap verdin?"

Sinsi bir şekilde gülümsedi. Leyla'dan her şey beklenirdi. Meyra'ya, benden bir çocuğu olduğunu bile söylemiş olabilirdi. Böyle bir şey soylese şaşımazdım doğrusu.

"Beni tavlamaya çalıştığını söyledim. Çok çapkın olduğun için seni henüz denediğimi ama yakında bir şans vermeyi düşündüğümü söyledim."

Gulerek kadehime uzanıp şarabımdan bir yudum aldım. Bu sırada göz ucuyla Meyra'ya baktığımda, beni izlediğini fark ettim. Tabii hemen bakışlarını kaçırıp Caner'e gülümsedi.

"Bence seni hâlâ seviyor."

Bakışlarımı Leyla'ya çevirdim. "Bundan o kadar emin değilim. Beni hâlâ sevmesi için daha önceden de seviyor olması gerekir ama Meyra beni severek geçirdiği yılları teknik olarak hiç yaşamadı."

Tatlılarımızı yediğimiz sırada Leyla'nın yurt dışındaki maceralarından konuştuk. Sohbet keyifliydi. Bolca gülmüştük. Uzun zamandır bu kadar keyifli vakit geçirmemiştim. Ara sıra Meyra'ya bakıyordum ve her bakışımda gözlerini üzerimde yakalıyordum.

"Artık kalkalım mı yakışıklı?"

"Olur ama önce lavaboya gitmem gerek," dedim.

Ashında lavaboya gitmeye ihtiyacım yoktu. Sadece bir şey dene-yecektim.

"Pekâlâ, seni bekliyorum."

Masadan kalkıp lavaboların olduğu tarafa yöneldim. Arkamda bir hareketlenme hissedince başımı çok hafif yana çevirerek omuzumun üzerinden geriye doğru baktım. Yanılmamıştım, Meyra peşimden geliyordu.

Lavabolara giden koridora girince koridorun fazlasıyla loş olduğunu gördüm. Muhtemelen aydınlatmayla ilgili bir sorundu. Oyle ki, duvar dibi neredeyse tamamen karanlığa gömülmüştü. Duvar dibine yanaşıp sırtımı duvara yasladım ve beklemeye başladım. Çok geçmeden koridorun başında bir kadın silueti belirdi. İç kısma doğru ilerledi. Benim olduğum tarafa yaklaştığında bu loş ışıktaki bile dikkat çeken bu mavimsi gözlerini fark ettim. Biraz sonra da güzel vanilya kokusu bana ulaştı. Beni fark etmeden yürümeye devam etti. Tam önümden geçerken hızla hareket edip onu kolundan tutup çektim ve sırtını duvara yasladım.

Meyra'nın çılgın atacağı anlaşıncaya elimi dudaklarının üzerine örttüm. Çırpınmaya başlayınca, "Sakin ol, benim," dedim.

Hareketleri anında yavaşladı. Elimi dudaklarından çekip ellerimi iki yanından duvara yasladım ve onu ablukaya aldım. "Neden peşimden geldin?" diye sordum fısıldayarak.

"Onu da nereden çıkardın? Lavaboya gidecektim."

Gözlerim git gide karanlığa alışıyor ve Meyra'nın yüz hatlarını daha rahat seçiyordum.

Biraz yaklaşıp alnımı alnına yasladım. "Yalan söylüyorsun Meyra."

"Hayır."

İstemsizce öne doğru eğildim. Ona sahip olmak için delicesine bir istek duyuyordum. Yapmamam gerekirdi. Beni, bizi hatırlamıyordu. Bana âşık değildi ama aranızdaki çekim ondan uzak durmamı zorlaştırıyordu. Ona olan açlığım devasa bir boyuttaydı.

"Neden buradasın?"

"Erkek arkadaşım ile yemeğe çıktık."

Siyahın Kelebeği

Hafifçe tebessüm ettim. Caner ile aralarında hiçbir şey olmadığı-
nı biliyordum ve Meyra'nın bu çocuksu tavrı hoşuma gitmişti.

"Ben senin için ne ifade ediyorum Meyra?" diye sorarken bul-
dum kendimi. Ona biraz daha yaklaştım.

"Hiçbir şey ifade etmiyorsun."

Ses tonu söylediklerini yalanlıyordu. Yalan söylediğini anlayabi-
liyordum. Yine de böyle söylediği için gerçek buymuş gibi davra-
nıyordum. "Öyleyse benden uzak dur Meyra. Çevremde dolaşma.
Hayatıma devam etmeye çalışıyorum."

"Bunu görebiliyorum."

Hafifçe güldüm. "Görmene sevindim. Yoluma taş koyma ki, ha-
yatıma sorunsuzca devam edebileyim."

Başımı biraz eğip boynunun kavisine yaklaştım. *Alı bu vanilya
kokusu...* Derin bir nefes aldım ve kokusunu içime hapsettım. Boy-
nuna minik bir öpücük bıraktım. Meyra ceketimin yakasını kavra-
mıştı.

Bedenimi ona yaslayıp onu duvarla aramda sıkıştırdım. "Ben se-
nin için ne ifade ediyorum Meyra?" diye sordum tekrar.

Kesik kesik soluyordu. Fısıltıdan farksız bir sesle, "Hiçbir şey ifa-
de etmiyorsun," dedi.

"Ben senin için ne ifade ediyorum?" diye sordum arzuyla buğu-
lanmış sesimle.

"Bilmiyorum Tolga."

"Belirsizlikle yaşayamam." İçimdeki yoğun istek derinliklere
çekilirken nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Vakit kaybetmeden
Meyra'dan uzaklaştım.

"Bana neden Kelebek demiyorsun?" diye sordu.

Bir süre sessiz kaldım. Güzel günlerimizi düşündüm. Belki de
bir daha geri gelmeyecekti hiçbirisi. Meyra ile yeni anılar yaşamak
isterdim ama hâlâ benim tanıdığım kadından öyle uzaktı ki. Üstelik
bana karşı hissettiği tek şey tensel çekimdi. Daha fazlası varsa bile,
benim için yeterli değildi. Beni eskisi gibi sevmeliydi. Bencil bir fi-

kirdi belki ama buna ihtiyacım vardı. Ona bir kez baştan başlamayı teklif etmiştim ve o koşa koşa eski sevgilisine gitmişti. Aynı riski göze alamazdım. Elimde hiçbir şey yokken bütün umutlarımı ona bağlayamazdım. Şu an bir enkazdım. Eğer bir kez daha Meyra'ya umutla tutunursam ve beni yine bırakırsa o enkazdan geriye hiçbir şey kalmazdı.

"Çünkü," dedikten sonra, bir süre sessiz kalarak kelimelerimi toparlamaya çalıştım. Canımın acısını yok saymaya çalıştım. "Sen, benim Kelebeğimi değilsin." Onu orada bırakıp arkamı döndüm ve yürümeye başladım.

"Anlamıyorsun beni," dedi bitkin bir ses tonuyla. Olduğum yerde kaldım. "Bizi hatırlamıyorum. Seni tanıdığımı hissediyor olsam da hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Benden karşılık beklediğinin farkındayım ama anılar olmadan aşkın ne anlamı vardır ki?"

Hızla ona döndüm. "Sorun anılar mı sanıyorsun Meyra? Asıl, aşk olmadan anıların ne anlamı var?" Ona yaklaştım yeniden. İşaret parmağını şakağına değdirip, "Sen beni buranda arıyorsun," dedim. "Beni buranda sevmeye çalışıyorsun. Oysa ben, seni buramda seviyordum," diyerek elimi kalbimin üzerine yerleştirdim. "Asıl, aşk olmadan anıların bir anlamı yok Meyra. Bak, ben bize dair her şeyi hatırlıyorum. En ince ayrıntısına kadar hatırlıyorum hem de. Bunların bana ne faydası var? Aşk yok, sen yoksun. Aşk olmadan anıların ne anlamı var?" Geriye doğru bir adım attım. "Yorulдум artık. Hiç gelmeyecek birini bekliyorum belki de. Yorulдум, anla."

Meyra tek kelime etmedi. Ona arkamı dönüp içeri geri döndüm. Leyla beni masanın başında bekliyordu.

Masaya yaklaştığım sırada, "Bir an gelmeyeceksin sandım," dedi.

"Şimdi sırası değil. Araban var mı?"

"Evet."

Elimi saçlarımın arasından geçirip, "Kendin dönebilir misin?" diye sordum.

Anlayışla bana baktı. "Tabii ki dönerim. Sorun yok."

"Tamam öyleyse, sonra görüşürüz," deyip ondan uzaklaştım.

Mekânın çıkışına yürüdüm. Kapının önüne çıktığımda valeden arabamı getirmesini rica ettim. Arabam geldiğinde hızla aracıma binip eve gitmek üzere yola çıktım.

Eve geldiğimde arabayı bahçeye gelişi güzel park edip indim. Tam eve girecekken cep telefonum çalmaya başladı. Bu saatte beni kolay kolay kimse aramazdı. Merakla telefonumu cebimden çıkarıp ekrana baktım. Arayan Meyra'dan başkası değildi. Aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma götürdüm.

"Seni alçak herif!"

Merakla kaşlarını çattım. "Neler oluyor?"

"Seni lanet olası pislik! O restoranda biz yemek yemiştik. Oraya nasıl başka bir kadını getirirsin?"

Şaşkınlıkla, "Hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Sana ne?"

İstemsizce gülmeye başladım. Meyra ise konuşmaya devam etti.

"Seni pislik! Bana bunu nasıl yaparsın?"

"Sakin olur musun lütfen?"

Birden alayla gülmeye başladı. Nihayet gülmesi kesildiğinde, "Ben gayet sakinim," dedi. "O kadar sakinim ki, senin şu eski sevgilinin gecenin bir yarısı sana mesaj attığı an olduğu kadar sakinim hem de!"

Gülümsemem genişlerken, "Sen neredesin?" diye sordum.

Arkamda uzak bir mesafeden gelen çıtırtı sesini duyunca hızla arkamı döndüm ve bahçe kapısının dışında dikilmekte olan Meyra'yı gördüm. Gözleri ateş saçıyordu adeta.

Hâlâ kulağımda olan telefondan Meyra'nın sesi geldi. "Olmam gereken yerdeyim, evdeyim."

ONUNCU BÖLÜM

Meyra

Yanıliyordu. Onu aklında aradığımı, aklımla sevmeye çalıştığımı sanıyordu. Oysa ben onu sevmeye çalışmıyordum. Biri ni isteyerek sevmezsiniz. Bu kendiliğinden oluşan bir şeydi. Benim aklımda aradığım şey, Tolga'ya karşı hissettiklerime dair bir kanıtı. Hatam buydu işte. Onu tanımiyordum. Hatırladığım birkaç anı değildi buraya gelmeme sebep olan. Buraya gelmişim çünkü ait olduğum yer burasıydı, onun yanı. Doğru, yanlış ayırt etmeden, ruhumun derinliklerine işlemiş bir gerçektir bu.

Tolga kendinden emin adımlarla bana doğru yürürken orada öylece dikildim. Hâlâ elimde tuttuğum telefonumu cebime yerleştirdim. Nihayet yanıma geldiğinde bana hızla sarıldı. Tamamlanımış hissettim kendimi. Kollarımı boynuna dolayıp çenemi omuzuna yasladım. Kokusunu içime çektim. Nasıl da ihtiyacım varmış onun kollarında olmaya. Nasıl da eksikmişim o yanımda yokken.

"Hatırlıyor musun?" diye sordu. Başı saçlarıminin arasındaydı, derin nefesler alıyordu. İlk nefesi tenimi okşuyordu.

"Hayır," dedim üzülererek. "Sadece birkaç kısa an. Anılara ihtiyacım yok. Yenilerini yaşayabiliriz."

Başını boynumdan çekip yüzümü ellerinin arasına aldı. Alnını alnıma yasladı. Gözlerini kapatıp öylece durdu.

"Bana bak," dedim usulca.

Hızla gözlerini aralayıp iri, siyaha çalan kahverengi gözlerini benimkilerle birleştirdi.

"Bu, benim," dedim kendimi işaret ederek. "Hatırlamasam da senin kadınıyım. Bunu biliyorum."

"Sensin," dedi fısıldamadan farksız bir sesle. "Biliyorum, sensin."

Yüzünü ellerimin arasına aldım. Yanaklarını okşadım başparmaklarımla. Uzanıp dudaklarımı dudaklarıyla birleştirdim. Yakınlaşmamız son bulduğunda Tolga'nın suratında çocuksu bir gülümseme vardı. Ah, öyle tathydı ki... Bu gülümsemenin sebebi olmak, hiç olmadığımı kadar iyi hissettirmişti bana.

Birazcık geri çekildiği sırada, "Hadi biz şimdi neyiz konuşması yapalım," dedi.

Kocaman bir gülümsemeyle, "Pekâlâ," dedim. "Neyin olmamı isterdin?"

"Benim olmanı isterdim," dedi. "Peki sen, neyin olmamı isterdin?"

Gülerek ona uzanıp dudaklarına kısa bir öpücük bıraktım. "Benimsin ve bu bana yeter."

"Bakın şu ukala küçük hanıma. Demek seninim, öyle mi?"

Kahkaha atarak başımı geriye yatırdım. "Kesinlikle."

"Ah Kelebek," dedi sayısız duygu dolu bir sesle. "Seni nasıl özlediğimi bir bilsen."

Bakışlarımı yüzüne odaklayıp, "Bana hiç bu şekilde hitap etmeyeceksin sanmıştım," dedim. Sanki gerçek adım buymuş gibiydi ama bir tek Tolga söylesin istiyordum.

"İçeri geçelim mi?" diye sordu.

"Olur."

Elimi tutup bahçeye yönlendirdi beni. Ardından evin kapısına

geldiğimizde vakit kaybetmeden anahtarı cebinden çıkarıp kilide yerleştirdi. Kapıyı açtığında yavaş adımlarla içeri girdim. Koridor-
dan geçip yukarı yöneldik. Merdivenlerden çıkarken Tolga hâlâ eli-
mi tutuyor ve önden gidiyordu.

Yatak odasının önüne geldiğimizde Tolga elini kapının kulpuna
yerleştirip bana döndü. "İçerisi, kaza günü nasıl bıraktıysak öyle
duruyor. Sürekli temizlik yapıyorum ama her şeyi aynı yerine yer-
leştiriyorum. Değişen tek şey yatak örtüleri. Biliyorum saçma bir
davranış ama kendime engel olamıyorum."

"Bunu bana neden söylüyorsun?"

"Geçen gün kendini kaybettiğinde buraya girmiştin ve odanın
dağınık olmasına şaşırıydın. Belki hatırlamıyorsundur. Neden da-
ğınık olduğunu bil diye söylüyorum."

Başımı olumlu anlamda salladım. "Pekâlâ."

Tolga kulpu çevirip kapıyı araladı ve önden benim girmem için
yolumdan çekildi. Odaya girdiğimde ilk olarak sağ taraftaki devasa
pencere dikkatimi çekti. Güneşlikler tabii ki siyahtı. Tül ise beyaz.
Pencerenin dibinde yerde çıkarılmış bir çift kadın ayakkabısı dikka-
timi çekti. Öylece bırakılmışlardı yere.

"Senin ayakkabıların. O sabah işe giderken ilk bunları giymiştin
ama sonra bu ayakkabılarla rahat edemeyeceğini düşünüp başka
giymiştin. Ayakkabıları orada bırakmıştın."

Yüreğimde bir burukluk hissettim. Karşıdaki duvarın dibine
yerleştirilmiş şifonyere doğru yaklaştım. Üzerinde birkaç çift küpe
ve kolye vardı. Öylece bırakılmış gibiydiler. Bunlar da benim olma-
lıydı. Şifonyerin biraz ötesinde, sol tarafta yatak vardı. Yatağın iki
yanında, odadaki diğer mobilyalarla takım olan iki komodin vardı.
Bütün mobilyalar siyahtı. Yatağın diğer tarafına geçip o taraftaki ko-
modine yaklaşıp üzerindeki not kâğıdına baktım. Kâğıt sararmıştı
ve üzerindeki yazılar solmuştu ama bu, yazının bana ait olduğunu
fark etmeme engel değildi. Uzanıp kâğıdı elime aldım.

Siyahın Kefkezi

Gülüyordum Siyah,
Bazılarımız maalesef potranı değil
et işe erken gitmek zorunda.
Uyandırmaya kıyamadım.
Seni seviyorum.
- Kefkezi

Notu tekrar yerine bıraktığımda komodinin üzerindeki yüzük dikkatimi çekti. Çok hoş bir tek taşlı yüzüktü. Taşın rengi buz mavimsiydi. Öyle kusursuzdu ki, hayran olmuştum.

"Bu yüzüğü ben tasarladım," dedi Tolga. "Tam omuzumun üzerinden gelmişti sesi. Bana bu kadar yakın olduğunu hissetmemiştim. "Senin için."

"Çok güzel."

Başımı sola çevirince duvara yaslanmış büyük dolabı fark ettim.

"Günlük kıyafetlerimiz orada. Geri kalan birçok şey giysi odasında," diyerek dolabın yanındaki kapıyı işaret etti. Onun yanındaki kapıyı gösterip, "Burası da banyo," dedi.

Bunları biliyordum. Hatırladığım birkaç şeyden biriydiler sadece.

Yatağın yanına yere bırakılmış bir gecelik olduğunu fark ettim. Eğilip geceliği aldım ve parmak uçlarımda tutarak ayağa kalktım. "Bu da benim mi?"

Tolga alınmış gibi baktı. "Tabii ki senin."

"Yerde ne işi var?"

Bakışlarını kaçırıp, "Oraya çıkarmıştın," dedi. "Kazadan önceki geceydi."

Birden gözümün önüne birkaç anı geldi.

Gülüyordum. Tolga beni kucaklayıp yatağa bıraktı ve gıdıklamaya devam etti.

"Yeter artık yapma!"

"Demek beni kıskandıırırsın ha?"

Daha çok güldüm. Ellerini engellemeye çalışıyor ancak başaramıyordum.

Birden ellerimi başımın üzerinde sabitleyip yatağı bastırđı. "Bu kadar gülmek yeter. Şimdi asıl cezaya gelelim."

Kalıklarımın yavaş yavaş yok olurken, Tolga'nın aç bakışları karşısında bedenim ürpermışti.

Bana doğru eğildiğı sırada, "Bu ceza değıl, ödöl," dedim fısıldayarak Çarpık bir şekilde gülümsedi. "Haklısın."

Birden bulunduğumuz zamana geri dönüp elimdeki siyah, birçok dantel detayı bulunan transparan geceliğı yere atıp Tolga'ya döndüm. Gözlerim şaşkınlıkla irileşmişti. Hatırladığım bu anın devamını düşünmek bile istemiyordum. Utancından yerin dibini boylamak üzereydim.

"Hatırladın, değıl mi?" diye sordu. "O yüzden bu kadar kızardın."

Maraton koşmuş gibi nefes nefeseydim. "Biz daha önce hiç?" diye sormuştum ki, "Tabi ki birlikte olduk Meyra," dedi. Cıddıydı. "Beraber yaşıyorduk. Ne bekliyordun? Aynı yatakta yatıp masum bir şekilde uyumayı mı?"

"Bana nasıl dokunursun?"

"Hey, orada dur bakalım. Bunu isteyen sendin. Ben gayet iyi direndim. Üstelik ben senden önce epey aktif bir adamdım. Buna rağmen sana layık olmaya çalıştım. Sen hatırlamasan da ben gayet net hatırlıyorum. O kadar ısrarcı ve baştan çıkarıcıydın ki, sana karşı koymam imkânsızdı."

Başımı hızla iki yana salladım. "Hayır, yalan söylüyorsun. Biz hiç birlikte olmadık, değıl mi?"

Yatağı oturup, "Doğruyu söylüyorum," dedi.

"Ben öyle bir şey yapmış olamam! Ben aşık olduğum adama, evlenince teslim edecektim kendimi!"

Tolga bakışlarını yüzüme sabitledi. Ne düşündüğünü anlayamıyordum. "Planlar değişir Meyra."

"Planlar değişir mi? Bundan nasıl bu kadar basit bir şeymiş gibi bahsedebiliyorsun?"

Hızla ayağa kalktı. Bakışları anlayışlı bir hal aldı. "Basit mi?" diye sordu. Başını iki yana salladı. "Seninle ilgili olan hiçbir şey basit olamaz."

"Ama ben..." dedim. Devamını getiremedim. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum.

"Sen Kelebek, hayatım boyunca gördüğüm en muhteşem şeysin. Tenini bana sunmak zorunda değildin ama yaptın. Bundan hiçbir zaman da pişmanlık duymadın. Böyle bir şeyi yapmış olmayacağına inanıyorsun ama," dedi ve eğilip dudaklarımdan öptü. Bir anda kendimi ona karşılık verirken buldum. Ne olduğunu anlayamadan sırtım yatağa değdiğinde, Tolga dudaklarını benden çekip derin nefesler alarak öylece baktı. "Yine olsa, yine yaparsın." diyerek az önceki kelimelerinin devamını getirdi. "Çünkü benim olduğunu biliyorsun. Çünkü bana her anlamda hükmetmek istiyorsun. Her şeyini sunmak istiyorsun aynı zamanda."

Hızlanan nefeslerimi düzene sokmaya çalışarak öylece yattım. Üzerimdeki ağırlığı o kadar tatlıydı ki, bu bile beni yoldan çıkarmaya yetiyordu. Onlarca anı gözümün önünden geçti. Tutku dolu anlardı ve ben her birinde, son derece mutluydum. Utanmıştım ve kendime kızmıştım.

Tolga yanıma uzanıp bana doğru döndü. "Böyle davranacağını bilseydim, söylemezdim," dedi.

"Konuyu kapatabilir miyiz?"

Tolga gülerek beni kendine çekti. "Belindeki dövmeyle bakabilirsin mi?"

"Hayır, bakamadım. Tamamen aklımdan çıkmış. Sahi, ne yazıyor?"

"Kendin görmelisin."

Birden yataktan kalkıp dolabın yanına gitti ve kapaklarını açtı. Dolabın üst rafından bir kutu alıp kutuyla beraber yanıma döndü. Yatakta doğrulup oturdum.

Kutuyu ortamıza koyup karşıma oturdu. "Aç hadi."

Kutunun kapağını yavaşça kaldırdım ve kenara koydum. Kutunun içinde gördüklerime şaşkınlıkla baktım. Bir sürü not, fotoğraf, çikolata ambalajları, hatta sinema biletleri vardı.

"Bunları sen biriktiriyordun," dedi Tolga.

Gülümseyerek kutuya uzandım ve içinden bir not aldım. "Bu senin yazın mı?"

Başını olumlu anlamda salladı.

*Gönlümün Aşk ile,
Akşamı geç gelirim,
yatadın mı? merak tut.*

Gülümseyerek notu kutunun içine bıraktım ve başka bir tane aldım. Bunda da Tolga'nın yazısı vardı.

*Gözlerim kapalıyken ezberledim,
teninin her karısını.
Şimdi kalabalığın ortasında
kör karınlıkta kalsam,
gini de ayırt ederim tenini.
Çünkü ben ezberi biliyorum seni.*

Başımı kaldırıp ona baktım. "Bu kadar romantik olduğunu fark etmemiştim," dedim gülererek.

"Değilim zaten. İyi bir adam da değilim. Sadece sana layık olmaya çalıştım, o kadar."

Elimdeki notu bırakıp fotoğrafları elime aldım. Sırayla hepsine

baktım. Çok güzel anılar biriktirmiştik. Ben nasıl bu adamı yarı yolda bırakabilmişim ki?

Fotoğraflara yavaş yavaş bakarken, gözüm bir fotoğrafta takılı kaldı. Şaşkınlıkla başımı kaldırıp Tolga'ya baktığımda çarpık bir gülümsemeyle bakışlarını kaçırdı. Tamam, adamın en karizmatik gülüşlerinden biriydi ama şu an odaklanamıyordum çünkü elimde tuttuğum fotoğraf bunu zorlaştırıyordu.

Tekrar başımı eğip fotoğrafa baktım. Bir kadının, arkadan çekilmiş bir fotoğrafıydı. Muhtemelen üzerinde kıyafet yoktu ama teni sadece beline kadar görünüyordu. Saçları açıktı. Fotoğraftaki kadının belinde bir dövme vardı.

"Bu benim!" dedim şaşkınlıkla.

"Evet, sensin ve bu fotoğrafı ben çektim. Bu fotoğrafı çekmeden önce biz seninle..." demişti ki, onu bölerek, "Sus!" dedim. "Dinlemek istemiyorum."

Tolga omuzunu silkerek, "Pekâlâ," dedi. Hâlâ gülüyordu.

Fotoğraftaki dövmenin üzerinde parmaklarımı gezdirdim. "Bu yüzden sildirmemi istedin," dedim.

"Evet."

Öyle güzel işlenmişti ki, beğenmemek mümkün değildi. Bu dövme-yi daha önce fark etmemem normaldi çünkü hem küçük harflerle yazılmıştı hem de çok ince çizilmişti kullanılan harfler. *Siyahın Kelebeği* yazıyordu.

Fotoğrafları kutuya bırakıp kutunun kapağını kapattım. Kutuyu alıp yataktan kalktım ve dolabın yanına gittim. Tolga'nın kutuyu aldığı yere baktım. Çok yüksekti ve ben sevdiğim şeylerin elimin altında olmasını severdim. Kutu benimse, onu oraya koymuş olamazdım.

"Bunun yeri burası değil," dedim.

Birden ensemden bir sıcaklık hissettim. Tolga'nın arkamdaki var-

lığı, bütün bedenimin alarma geçmesine sebep olmuş gibi ydi. Bu adam nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyordu ki?

“Evet. Onu oraya ben koydum.”

Dolabın diğ r kapaklarını da açınca daha alçakta bir raf olduğunu gördüm ve kutuyu oraya koydum.

“Bunu nasıl bildin?” diye sordu Tolga.

Dolabın kapaklarını kapatırken, “Neyi?” diye sordum.

“Kutunun yeri orasıydı. Hep oraya koyardın.”

Ona dönüp sırtımı dolaba yasladım. “İçgüdüsel bir şeydi.”

Bana yaklaşıp gülümsedi. Öyle güzel bir gülümsemeydi ki, ba- kışlarım dudaklarında takılı kalmıştı. Bir elini başımın üzerinde dolabın kapagına yaslayarak bana doğru eğildi ve başını saçlarımın arasına yerleştirerek derin bir nefes aldı.

“Ah bu kokun,” dedi fısıldayarak. Boşta kalan elini diğ r tarafımdan dolaba yaslayarak hareket alanımı kısıtladı. “Beni mahvediyor. Kokun beni delirtiyor Kelebek. Beni baştan çıkarıyor ama yine de...” demişti ki birden başını kaldırp gözlerini benimkilere mühürledi. “Kokunun bana hissettirdiğı tek şey arzu değıl. Huzur senin kokunda, teninde gizli.”

Ellerini dolaptan çekip benden uzaklaştı ve ceketini çıkarıp bu kenara attı. Bana bakmaya devam ederek gömleğinin düğmelerini açtı tek tek. G mleğı de yeri boyladığında hayranlıkla kaslarla çevrili gövdesine baktım. İstemsizce alt dudağımla ısırdım. *İnsaf be adam, bu kadar kusursuz olunur mu?*

Tolga pantolonuna yöneldiğinde, “Hey, ne yapıyorsun?” diye sordum.

Elleri pantolonunun düğmesinde kaldı ve bana öylece baktı. “Soyunuyorum?”

“Neden?”

“Yatağına ge eceğız?”

Birden kaşlarımı çattım. "Seninle o işi yapmayacağımı!"

Tolga gülererek elini saçlarının içinden geçirdi. "Sen bu kadar sık böyle şeyler düşünmezdin, ne oldu sana?"

"Ne?"

"Yatağa geçeceğiz dedim, işi pişireceğiz demedim. Yatakta sadece... O tür şeyler yapılmaz, uyunur da. Beraber uyuyacağız."

Ağzım bir karış açık kalırken Tolga yavaş adımlarla bana yaklaştı ve çenemi hafifçe kavrayıp yukarı doğru iterek açık kaldığını fark etmediğim ağzımın kapanmasını sağladı. Arkamdaki dolabın bir kapğını açıp içinden bir eşofman çıkardı ve elinde tutarak, "Dolapta bir sürü kıyafetin var, üzerini değiştir," dedi. "Sadece iki dakikan var. İki dakika sonra döneceğim."

Yanımdan ayrılıp odadan çıktı. Hızla üzerimdeki elbiseden kurtulup dolaptan bir pijamayla bir tişört seçtim. İkisi de siyah renkti ama bedenleri bana göre idi.

Tolga, tam yatağa uzandığım sırada içeri girdi. "Seni kıyafetsiz görmemden bu kadar mı çok korkuyorsun Meyra? En hızlı giyinme rekorun bu olsa gerek."

Dolaptan çıkardığı eşofmanı giymişti ve üstü çıplaktı. *Hey yavrum benim!*

"Üzerine bir şey giymeyecek misin?" diye sordum, zorlukla yutkunarak.

Lütfen ama!

"Normalde bu kadar bile giyinmezdim ama sana alışman için vakit veriyorum."

Sağ ol ya, çok rahatladım.

"Ben bu tarafa uzandım ama boş bulundum sadece," dedim konuyu değiştirmeye çalışarak. "Sen hangi tarafta yatarsın?"

Gülerek yatak örtüsünü kaldırdı ve yatağın içine girdi. İri cüsseyle yatağın yarısından fazlasını kaplamıştı sanki.

"Sen yatakta geceleri harp ediyorsun resmen. Sabit yattığımız bir taraf yok. Sabah uyandığımızda genelde ben ortada oluyorum ve senin bedeninin yarısından fazlası benim üzerimde oluyor."

"Şaka?"

Başını yastığa yerleştirip beni belimden kavrayarak kendine doğru çekti. "Hayır, ciddiyim."

Bir süre yüzüne baktım. Elimini kaldırıp yanığına yerleştirdiğimde Tolga gözlerini kapattı. Başparmağını aralık dudaklarında gezdirdim. Her şeyi öyle kusursuzdu ki, hayran olmamak mümkün değildi. Kömür karası saçları alınına düşüyordu. Kalın kaşları hafif kavisliydi. Dik, düzgün bir burnu vardı. Keskin yüz hatları vardı. Bir erkek güzel olabilir miydi? Tolga resmen güzeldi. Dış görünüşü biraz yana dursun, yüreği güzeldi en başta.

"Üzgünüm," dedim. Sesimin titremesine engel olamamıştım.

"Geçti Kelebek."

Anlamıştı beni. Tek bir kelimeyle ne demek istediğimi anlamıştı. Beni benden iyi tanıyordu belki de. Üzgündüm çünkü ondan kaçıp durmuştum. Ona acı çektirmiştim. Korkmuştum çünkü. Bu kadar büyük bir şeyin parçası olmak beni korkutmuştu ama şimdi anlıyordum. Onu neden sevdiğimi, neden kabul ettiğimi şimdi anlıyordum. Neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Beni anlıyordu. Beni koruyup kolluyordu ve bana karşı olan aşkını, karşılık beklemeden yaşıyordu. Sadece seviyordu beni. Benden hiçbir beklentisi yoktu. Hiçbir zorlama olmadan, sadece seviyordu. Onu sevdiğimi söylemek istedim ama hissettiklerimi birkaç kelimeye sığdırmak yanlış geldi.

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek dudaklarımı araladığımda, başparmağını dudaklarımın üzerine örttü ve bana yaklaşıp burnumun ucuna bir öpücük bıraktı. "Gerek yok," dedi. "Biliyorum. Söylemesen de olur."

Hızla ona sokulup başımı boynunun kuytusuna yerleştirdim. Derin derin soludum. Ait olduğum yerdin burası.

"Öyle yoğun ki," diye fısıldadım.

"Biliyorum meleşim."

Beni sımsıkı sardı. Çok güzeldi kollarında olmak.

"Şimdi uzun zamandır hayalini kurduğum şeyi yapacağım," dedi.

Başımı boynundan çekip yüzüne baktım. "Nedir?"

"Sabah uyandığımda, yanımda olacağını bilerek uykuya dalacağım. Butün gece kollarımda olmanın keyfini çıkaracak, kokunda huzur bulacağım."

Ona sımsıkı sarıldım yine. İçim onunla dolup taşmıştı. "Sen ne güzel bir adamsın böyle..."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Tolga

Mutluluktan uyuyamadığınız oldu mu hiç? Mutluluktan uyuyamadım. Üstelik hiç uykusuz da hissetmiyordum. Güneş doğmaya başladığında bütün gece izlemeye doyamadığım manzaram daha da kusursuzlaşmıştı. Güneş, altın sarısı saçlarına vurarak onları daha da göz kamaştırıcı bir hale getiriyordu. Ama yine de özlemiştim buz mavisi gözlerini. Rengine inat, her daim haddinden fazla sıcak bakan o gözlerini, üzerimde görmeyi özlemiştim.

“Kelebek,” diye fısıldadım. Bir yandan yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyordum. Göğsümün üzerinde yüzü yukarıya, bana bakacak şekilde yatıyordu. “Kelebek, hadi uyan.” Hafifçe kıpırdandı ama gözlerini açmadı. Elimi bebekleri kuskandıracak pürüzsüzlükteki yanağında gezdirdim. “Hadi meleğim, uyan. Seni özledim.”

Kirpikleri titreşmeye başladığında uyanmak üzere olduğunu anladım. Bacağını üzerine atıp dizini kırarak karnıma kadar yükselttiği bacağı hafifçe hareket ettirince istemsizce kasıldım. O bacak, tehlikeli bir bölgedeydi.

“Meyra, uyan sevgilim.”

“Beş dakika daha lütfen.” diye mırıldandı.

Saçlarını okşayarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Meyra dizini yukarı doğru çekince gözlerimi kapatıp sabır dilemeye başladım. İnat eder gibi dizini bir daha aşağıya indirdi.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordum sesimi ifadesiz tutmaya çalışarak.

Meyra, "Bacağımlı kaşınıyor," dedi.

"Peki bacağımlı neden bana sürterek kaşıyorsun?"

"Kollarım sana sarılmakla meşgul," derken gözleri hâlâ kapalıydı.

En sonunda bacağımlı dizinin arkasından kavrayıp tuttum. "Ben artık durman gerek."

Meyra nihayet gözlerini açıp bana baktı. "Sorun nedir?"

Göğsümün üzerinden başımı kaldırdığında bacağımlı serbest bıraktım. Yavaşça yataktan kalktım.

Yatakta doğrulup gözlerini ovuşturdu. "Neler oluyor Tolga?"

Gözlerimi devirdim. "Gerçekten bunu soruyor musun?"

Meyra süre boş gözlerle bana baktı. Gözleri şaşkınlıkla ırileşmişti. Yanakları anında kızardı.

"Ben..." demişti ki lafını bölerek, "Evet, bacağımlı kaşıyordun," dedim. "Vücudum bunu yanlış yorumlamış olmalı."

Meyra yatağa geri yatıp çarşafı burnuna kadar çekti. Amacıma ulaşmıştım, fazlasıyla utanmıştı.

Çarpık bir şekilde gülümseyip banyoya doğru yürümeye başladım. Tam kapının kulpunu kavramışken, "Orada ne yapacaksın?" diye sordu.

Ona doğru dönüp "Soğuk bir duş alacağım. Ama eğer..." deyip durakladım. Ardından ima dolu bir sesle, "Bana yardımcı olmak istersen seve seve kabul ederim," diye ekledim.

"Seni pis sapık!"

Gülümsemem birden genişledi. "Uyanmadan önce gayet masum hislerle izliyordum seni Meyra. Hatta uyanmanı beklerken tek

amacım o harika gözlerini görmektir ama sen beni yoldan çıkardın. Kim sapık, söyler misin?"

"Ben sadece bacağıma kaşıyordum!" Meyra yataktan kalkıp yastığını bana fırlatmak üzere havaya kaldırdığında, hızla arkamı döndüm ve banyo kapısını açıp seri bir hareketle banyoya girdim. Kapıyı kapatmadan önce gördüğüm son şey yastığın bana doğru uçuşuydu.

Sırtımı kapıya yaslayıp gülererek, "İska!" diye bağırdım.

Çok geçmeden kapı yumruklanmaya başladı. "Aç şu kapıyı Tolga. Seni mahvedeceğim!"

"Meyra, kendi iyiliğin için beni zorlama."

"Sapıklık yapmanın cezasını ödeyeceksin!"

Gülerek kapıyı açtım. Meyra tökezleyerek içeri girdiğinde onu sıkıca tutup tekrar odanın içine girmesine sebep olarak kapının yanındaki duvara yasladım. O kadar hızlı hareket etmişim ki, Meyra tepki bile verememişti. Ellerinin ikisini de kavrayıp başının üzerinde duvara yaslayarak tek elimle tuttum. Boşta kalan elimle belini kavrayıp bedenimi ona yasladım.

"Şimdi," dedim, başımı ona doğru eğerek. "Ne diyordun?"

Meyra'nın gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. Çok hızlı bir şekilde nefes alıp veriyor ve göğsü bir körük gibi inip kalkıyordu. Sonra ikimizden birine ait olmayan bir ses ulaştı kulaklarıma.

"Tolga!"

Kapı birkaç kez tıklatıldı. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Tolga!"

Heyecanım hızlıca bedenimi terk edip yerini kızgınlığa bırakırken kapının dışından Leyla'nın sabırsız sesi geldi. "Hey yakışıklı, hâlâ uyuyor musun?"

Kapı bir daha tıklatıldığında, Meyra, "Bu kim?" diye sordu.

Ah Leyla, seni mahvedeceğim!

"Bu ..." dedim nefesimi düzene sokmaya çalışarak. "Leyla."

Meyra birden tutuşumdan kurtularak beni itti ve vakit kaybetmeden benden uzaklaştı. Gözleri kızgınlıkla parlıyordu. İyi de neye kızmıştı ki?

Kapı yine tıklatıldı. Meyra yatağın etrafından dolaşp dolaba yaklaştı ve dolabın önüne, yere bıraktığı çantasıyla ayakkabılarını alıp hızlı adımlarla kapıya yöneldi. Kapıyı açtığında Leyla tökezleyerek içeri girdi.

Leyla, "Hey neler oluyor?" demişti ki sözleri havada asılı kaldı. "Ah, çok pardon."

"Sorun değil," dedi Meyra. "Al tepe tepe kullan!"

Hızla Leyla'nın yanından geçip kapıdan çıktı. Olanları izlemeye bir son verip ayaklanarak yataktan çıktım.

Leyla, onun yanından geçtiğim sırada, "Çok üzgünüm," dediğinde ona cevap vermedim.

Merdivenlere yönelip aşağıya indiğimde Meyra'nın kapıdan çıkmak üzere olduğunu gördüm. Hızla ona yetişerek kolundan kavrayıp bana dönmesini sağladım. "Ne oluyor?"

"Ne mi oluyor? Tavlamaya çalıştığın kadın sabahın köründe evine geliyor ve sen bana ne olduğunu mu soruyorsun? Ayrıca o kadın eve nasıl girdi? Anahtarı mı var?"

"Tabii ki anahtarı yok."

Kapıyı Yeşim açmış olmalıydı. Sahi, o neredeydi?

"Duymak istemiyorum Tolga! Dün gece o kadının söylediklerini resmen unutup yanına geldim. Aptalın tekiyim!" Kolunu elimden kurtarıp kapıyı açtı.

"Meyra saçmalıyorsun. Onunla aramızda hiçbir şey yok. O çok eski bir arkadaşım, sadece sana takılıyordu."

Burnumun dibine kadar girip, "Umurumda değil," dedi. "Sen, umurumda değilsin. Hata edip sana geldim. Neyse ki daha büyük bir hata yapmaktan son anda kurtuldum."

"Ciddi değilsin, değil mi?" diye sordum. Kızgınlıkla söylenmiş kelimelerdi bunlar. Öyle olmalıydı. Kıskanmıştı ve normal olarak tepki veriyordu.

"Çok ciddiylim!"

Meyra biraz önce açtığı kapıdan dışarı çıkıp hızlı adımlarla yürümeye başladı. Orada öylece kaldım. Şaşkındım, kızgındım ve büyük ölçüde kırgındım. Bana hiç mi güvenmiyordu?

Arkamdan Leyla'nın sesi geldi. "Çok özür dilerim Tolga."

Arkamı dönüp biraz ötede dikilmekte olan Leyla'ya baktım bir süre. "Neden sabahın köründe geldin, sorabilir miyim?"

"Şey... Ben gidiyorum. Antalya'dan bir iş teklifi aldım, oraya gideceğim. Dün gece söylemeye fırsatım olmadı. Birkaç saat sonra uçağa bineceğim."

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ona kızmamak için büyük bir çaba harcıyordum. Öte yandan bir suçu yoktu zaten. Kasten yaptığı bir şey değildi.

"Salona geç, geliyorum," dedim.

"Pekâlâ."

Yukarı yönelip yatak odasına girdim ve üzerime bir tişört geçirip tekrar aşağıya indim. Salona girdiğimde Leyla bahçeye açılan cam kapının önünde dikiliyordu. Beni fark edince, "Gerçekten çok özür dilerim," dedi. "Dün gece restorandan bir hışımla ayrılmıştın. Ben de Meyra ile tartıştığınızı düşünmüştüm. Gerçekten barışmış olabileceğiniz aklımın ucundan geçmedi."

Kendimi koltuklardan birine bıraktım. "Bilemezdin."

"Dün gece o saçma şeyleri ona söylememeliydim."

"Meyra'yı tanıyorsam dün gece söylediğin şeyler olmasa bile her halükarda beni bu sabah terk ederdi. Seni lansmanda yanımda görmesi yeterliydi."

Gerçek buydu. Meyra hep kıskanç biri olmuştu. *Haddinden faz-*

la kıskanç. Tartışmalarımız hep bu konu yüzünden çıkıyordu ama neyse ki, Meyra'nın saman alevine benzeyen kızgınlığı çabuk yok oluyordu.

"Çok özür dilerim Tolga."

Ayaga kalkıp yanına gittim. "Sorun değil, senin suçun yok."

Bu sırada Yeşim başı öne eğik bir şekilde salona girdi. "Tolga Bey?"

"Efendim Yeşim?"

"İster istemez konuştuklarınıza kulak misafiri oldum. Siz, daha önce Leyla Hanım'ı her zaman içeri alabileceğimi söylemişsiniz. Ben dün gece sizin eve birisiyle geldiğinizi duymadım, çok üzgünüm. Eğer bilseydim Leyla Hanım'a söylerdim."

Derin bir nefes alıp verdim. "Hanımlar, sorun değil. Hadı artık konuyu kapatın."

"Tamam efendim," dedi Yeşim ve arkasını dönüp salondan çıktı.

Bahçeye açılan cam kapıyı açıp dışarı çıktım. Şimdi burada Meyra ile kahvaltı yapıyor olabilirdik ama olmamıştı işte. Lanet olası kadın neden beni hiç dinlemiyordu? Öyle hızlı tepki göstermişti ki şaşkınlıktan konuşma yetimi kısmen kaybetmiştim.

Leyla da bahçeye çıkıp yanıma geldi. "Demek yardımcın senin evinde kalıyor."

Başımı çevirip açık kapıdan içeri baktım. Yeşim muhtemelen bizi dışarıda olduğumuz için duyamazdı ama eğer yeterince yakın olursa duyabilirdi. Neyse ki ortalarda görünmüyordu. "Evet, öyle olması gerekti. Zor durumdaydı."

"Ne gibi?"

"Abisi dövmüş ve evden kovmuş. Kendini toparlayana kadar bir süre burada kalacak."

Leyla üzgün bir ifadeyle, "Anladım," dedi. "Bazı insanlar çok acımasızlar."

Derin bir nefes alıp ellerimi eşofmanımın ceplerine yerleştirdim. "Kesinlikle."

"Öyleyse veda vakti."

Ona dönüp ellerimi cebimden çıkarıp kollarımı açtım. Leyla dostça bana sarılırken "Kendine iyi bak," dedim. "Hemcinslerime acı ve onları çok üzme."

"Tamam yakışıklı."

Ayrıldığımızda Leyla bana ciddiyetle bakarak, "Çok üzgünüm gerçekten," dedi. "İstersen Meyra ile konuşabilirim."

"Hayır, gerek yok. Zaten seni dinlemez. Ben hallederim."

"Tamam öyleyse."

Leyla bahçeden direkt salona geçiş olan kapıya yöneldi ve içeri girdi. Arkasından gidip ona dış kapıya kadar eşlik ettim. Kapıda bir kez daha sarıldıktan sonra birbirimizden ayrıldık.

Leyla gittikten sonra yukarı çıkıp kısa bir duş alarak üzerimi giyindikten sonra aşağıya indim. "Yeşim!" diye seslendim koridor-dayken.

Yeşim mutfak kapısından çıkıp, "Buyurun Tolga Bey," dedi.

"Rica etsem bana bir kahve yapabilir misin?"

"Kahvaltı yapmak istemez misiniz efendim?"

Başımı iki yana çevirip beni daha şimdiden boğmaya başlayan kravatımı gevşettim. "Hayır, teşekkürler. Kahve yeterli."

"Peki efendim. Kahvenizi nerede içmek istersiniz?"

"Salona getirirsen sevinirim."

Yeşim olumlu anlamda başını sallayıp, "Tamam Tolga Bey," diyerek mutfığa geri dönerken ben de salona yöneldim ve pencerenin yakınındaki tek kişilik koltuklardan birine oturdum.

Çok geçmeden Yeşim elinde bir fincanla salona girdi. Koltuğun yanındaki minik sehpayı fincanı bıraktığında bir elini arkasında tutuyordu.

"Teşekkürler," diyerek dirseğimi koltuğun koluna yaslayıp başımı elimle destekledim.

"Efendim, müsaitseniz bir şey söylemek istiyorum."

"Seni dinliyorum Yeşim."

Yeşim arkasına sakladığı elini çıkardığında elinde birkaç sayfa kâğıt vardı. "Çizimlerimi görmek istediğinizi söylemiştiniz. Ben dün gece birkaç şey çizdim," diyerek elindeki kâğıtları bana uzattı. Hızla onları alıp bakmaya başladım.

Harika çizimlerdi. Beğenimi hemen kazanmışlardı. Bütün gölgelendirmeler, desenler ve detaylar öyle bir incelikle çizilmişti ki kursuza yakındı.

"Özellikle mi mücevher çizdin?" diye sordum bir yandan hâlâ çizimlere bakarken. Üç tane kolye ve bir çift küpe çizilmişti.

"Hayır Tolga Bey. Ben mücevher tasarlamayı seviyorum. Birkaç kez tasarımlarımı sattığım da oldu ama çevrem çok geniş olmadığından tekrar bir müşteri bulamadım."

Şaşkınlıkla bakışlarımı ona çevirdim. "Bunları sen mi tasarladın?"

Heyecanla başını olumlu anlamda salladı. Çizimlerini severek yaptığı öyle belliydi ki. Elimdeki çizimleri ona doğru uzattığımda bekletmeden aldı. "Pekâlâ Yeşim, seni kovuyorum."

Yeşim şaşkınlıkla bana baktı. "Anlamadını?"

Gülümsedim. "Beni duydun, seni kovuyorum. Artık evimde çalışmanı istemiyorum."

"Ben... Tolga Bey sabahki olay yüzünden mi? Çok özür dilerim."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, onunla ilgisi yok. Biliyorsun ki benim işim mücevherler. Sana yeni bir iş teklifim var. Şirketimde tasarım ekibime katılmaya ne dersin?"

Gözleri birden mutlulukla parladı. "Tabii ki evet derim!"

"Tamam öyleyse. Yarın sabah erkenden işe gelirsin. Bugünlük evde kal ama yarın saat dokuz gibi şirkette ol."

Yeşim kocaman bir gülümsemeyle "Çok teşekkür ederim Tolga Bey," dedi. Sonra birden gülümsemesi soldu. "Ama... Bu evde kalamam sanırım artık?"

"Hayır, kendini toparlayana kadar kalacağın konusunda kararlıyım ancak merak etme. Zaten kısa zamanda toparlayacağına eminim."

Yine gülümsedi. "Çok teşekkürler. Hakkınızı nasıl öderim bilmiyorum."

"Sıkı çalış benim için yeterli. Ödenecek bir şey yok."

Kol saatime bir kez daha baktım. Yeterince vakit geçmişti. Öğlenden sonra saat üç civarıydı ve Meyra muhtemelen az da olsa sakinleşmişti.

Kapıdan geçip içeri girdim ve asansörlerin olduğu kısıma yöneldim. Duvardaki panelden asansör çağırma tuşuna basıp beklemeye başladım.

"Tolga?"

Arkamı dönüp sesin sahibine baktığımda üstü başı ıslak bir Poyraz ile karşılaştım.

"Bu halin ne? Sabah duşunu kıyafetlerinle mi aldın?"

Yanıma gelip sanki baştan ayağa ıslak olan o değilmiş gibi rahat bir tavırla ellerini ceplerine yerleştirdi. "Öykü'nün marifeti. Otoparktayken su şişesini kafamdan aşağı boca etti."

Gülmeme engel olamayarak, "Neden?" diye sordum.

"Üzerindeki etek çok kısaydı. Bende evden çıkarken değiştirmek zorunda kalsın diye onu suyla ıslattım. Mecburen değiştirdi tabii. O da intikam olarak iş yerine kadar bekleyip aynı taktiği uyguladı. Eve

dönemem çünkü yaklaşık beş dakika sonra çok önemli bir toplantım var."

Kahkaha atarak omzuna hafifçe birkaç kez vurdum. "İşin zor dostum."

"Hem de nasıl. Sen neden geldin?"

Her şeyi açıklayacağını umarak sadece, "Meyra..." dedim.

"Ah, tamam."

Asansörün kapıları açıldığında ikimiz de kabine yerleştik. Poyraz gideceğimiz katın tuşuna bastı. Bir süre sonra yönetimi katına vardığımızda asansör kapıları açıldığı gibi kendimi dışarı attım.

Poyraz benim zıttım olan bir yöne doğru giderek, "İyi şanslar dostum," dedi.

"Sana da iyi şanslar."

Hızlı adımlarla Meyra'nın odasına yöneldim. Kapıyı birkaç kez tıklattım. Kapının arkasından Meyra'nın güzel sesi geldi. "Girin!"

Vakit kaybetmeden kapıyı açıp içeri girdiğimde arkası bana dönük bir şekilde yerdeki saksıya su dökmekte olan Meyra ile karşılaştım. Üzerinde pudra rengi düz bir elbise vardı. Dar değildi ancak vücut hatları gayet net seçiliyordu. Öyle baştan çıkarıcıydı ki...

Meyra doğrulup bana baktığında tam zamanında geldiğimi anladım. Kızgın görünmüyordu. Bakışlarında sadece kurnalık vardı. Odanın ortasına doğru ilerlediğimde Meyra elindeki su şişesini masasının üzerine bırakıp öylece durdu.

"Leyla sadece bir arkadaş," dedim birden.

"Ama o demişti ki..." dedi. Devamını getiremedi.

Ona doğru birkaç adım atıp, "Ne dediğini biliyorum," dedim. "Leyla, Poyraz'ın kuzeni. Onu küçüklüğünden beri tanırım. Belki sen hatırlamıyor olabilirsin ama onunla bir kez telefonda bile konuşmuştunuz. Şaka yapmayı seven, her şeyi uçlarda yaşayan bir kadındır. Karakteri böyle."

"Öykü biraz bahsetti," dedi Meyra. Ellerini çapraz bir şekilde önünde birleştirdi. "Yine de seni hâlâ kışkanıyorum."

Ona doğru yaklaşıp çok geçmeden sımsıkı sarıldım. Bana karşılık vermese de kollarımda kalmaya devam etti. "Biz en çok senin kıskançlıkların yüzünden tartıştık Meyra. Anlamadan dinlemeden hüküm giydiriyorsun."

Başını göğsüme yaslayıp öylece durdu. Biraz sonra kollarını ceketimin altından uzatarak belime sarıldı. "Leyla ile aranızda bir şey olmadığını biliyorum. Zaten hep biliyordum."

Çenemi başına yaslayıp, "Öyleyse sorun ne?" diye sordum.

"Seni kışkanıyorum."

Derin bir nefes alıp verdim. Onu kendimden uzaklaştırıp yürünü ellerimin arasına aldım. "Seninim Kelebek. Yüreğime senden başkası dokunamaz. Lütfen artık böyle fevri davranma. Biliyorum, sana göre yeniden başlamış gibiyiz ama yine de fark etmez. Sana ilişkimize dair bir sürü kanıt sundum. Bıkmadan bir sürü şey anlattım. En azından bu sabahki gibi bir şeyle karşılaştığımızda açıklama yapmama izin ver."

Başını olumlu anlamda sallayıp bakışlarını kaçırdı. Gözleri hemen yaşarmıştı. Uzanıp burnunun ucuna bir öpücük bıraktım.

"Yine de seni kışkanacağım," dedi.

Gülerek alnımı alnına yasladım. "Senden de bu beklenir."

Meyra en güzel gülümsemelerinden birini bahşederek uzanıp dudaklarımdan öptü. Yalan değil, bu kadar çabuk barışmayı beklemiyordum ama bundan şikâyetçi değildim.

"Akşama seni almaya geleceğim." dedim.

"Tamam."

Arkamı dönüp kapıya yöneldim. Omuzumun üzerinden geriye doğru bakıp, "Önce bir yemek yeriz," dedim. "Eve geçince de bu sabah kaldığımız yerden devam ederiz."

Meyra gülerek, "Çok beklersin!" dedi.

Kahkaha atarak önüme döndüm. "Bunu her şey bittikten sonra başını göğsüme yaslayıp keyifle dinlenirken sana hatırlatacağım."

"Kendine o kadar güvenme!" diyerek kıkırdadı.

"Bu kendime güvenmemle alakalı değil. Bana karşı koyamayacağını bilmemle ilgili."

Kapıyı açıp ofisten çıktım. Arkamdan Meyra'nın kıkırtı sesleri geliyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Meyra

Mutluydum. Huzur, tüm benliğimi sarmıştı. Tolga'nın beni benden iyi tanıması çok ürkütücüydü ancak bir o kadar da hoşuma gidiyordu.

Benimle barışma amaçlı buraya gelmesi, zamanlama bakımından harikaydı. Birkaç saat önce ölkeden çıldırmak üzereydim. Eğer birkaç saat sonra gelmiş olsaydı da beni önemsemediğini düşünüp ondan daha fazla uzaklaşabilirdim. Geldiğinde her şeyin bu kadar çabuk hallolmasına çok fazla şaşırmanmış gibiydi. Sanki vereceğim tepkiyi bile biliyordu.

"Akıllı adam," diye söylenerek koltuğuma oturdum.

Yüzümde hâlâ hafif bir tebessüm vardı. Onsuz geçirdiğim vakit için çok pişmandım. Hâlâ kafamda onlarca soru olsa da acele etmeyecektim. Akışına bırakmak en doğrusuydu. Aramızdaki ilişki bir şekilde yolunu buluyordu.

Ofis telefonumun çalmasıyla daldığım düşüncelerimden sıyrıldım. Telsiz telefonu elime alıp cevaplama tuşuna bastıktan sonra kulağıma yaklaştırdım. "Efendim," diye cevap verdim. Şirket içinden gelen bir arama olduğu için kendimi tanıtma ihtiyacı duymadım.

"Meyra Hanım, ben danışmadan Sude. Caner adında bir beyefendi sizinle görüşmek istiyor."

Caner mi? "Tamam, gelebilir."

"Peki efendim."

Aramayı sonlandırıp telefonu yerine bıraktım ve koltuğumda duruşumu dikleştirerek beklemeye başladım. Birkaç dakikanın ardından kapım tıklatıldı. İçeri buyur etmeden Caner kapıyı açıp içeri girdi.

Ayağa kalkarak, "Hoş geldin," dedim.

"Kusura bakma, içeri davet etmeni bekleyemedim. Zaten beni beklediğini düşündüm. Danışmadan seni aradıklarında..." demişti ki, onu bölerek, "Sorun değil," dedim. "Buyur, otur lütfen," diyerek masamın önündeki koltuklardan birini işaret ettim.

Caner seri bir hareketle tek kişilik krem rengi koltuklardan birine oturdu. Bu sırada ben de yerime oturup, "Sana ne ikram edeyim?" diye sordum.

"Bir şeye gerek yok. Sadece seni merak ettiğim için geldim. Neden telefonlarımı açmıyorsun?"

Bakışlarımı kaçırdım. "Biraz meşguldüm."

"Pekâlâ, dün gece restorandan çıktıktan sonra nereye gittin?"

Kaşlarımı çatarak, "Bana hesap sormaman konusunda anlaştığımızı sanıyordum," dedim.

"Tolga ile... Beraber misiniz?"

"Evet."

Caner derin bir nefes alıp verdi. Gerginliği gözle görünür cinstendi. "Hatırladığım gibi değilsin Meyra. Seni tanıyamıyorum. Nasıl yaklaşmam gerektiğini bilmiyorum ve bu canımı sıkıyor."

Bir süre boşluğa baktım. Hafızamın son iki yılı kayıptı. Birkaç şey hatırlamış olsam da bu değişmezdi. Ama gerçekten de ben iki yıl önceki Meyra değildim. Denemediğimden değil, eskisi gibi olamıyordum. "Bu konuda bir şey yapamam Caner."

"En azından arkadaş olduğumuzu söyle."

Hafifçe tebessüm ederek, "Tabii ki arkadaşız," dedim.

Somurtmaktan vazgeçip nihayet gülümsedi. "Sevindim," dedi. Ardından ayağa kalktı. "Ben gideyim."

Ben de ayağa kalktım. "Pekâlâ."

Caner arkasını dönüp kapıya yöneldi ve çok geçmeden ofisten çıktı.

Kendimi işe verdim. Saatler kaplumbağa hızında ilerlerken akşamı nasıl edeceğimi bilemedim. Tolga'yı özlemiştim ve akşam onunla eve gidecek olma fikri beni heyecanlandırıyordu. Gün içinde Öykü bir kez yanıma uğramış Tolga ile aramızın nasıl olduğunu sormuştu. Herkesin onun tarafında olmasını artık yadırgamıyordum çünkü Tolga sevilmeyecek bir adam değildi. Özellikle Öykü, Tolga ile ilgili çok güzel şeyler anlatmıştı şimdiye dek. Aralarında özel bir bağ olduğu belliydi. Tolga onun için abiden farksızdı.

Nihayet akşam olduğunda yerimde duramayacak bir hale gelmiştim. Odanın içinde bir o yana, bir bu yana gidip duruyordum. Birden telefonumun sesi odadaki sessizliği böldüğünde hızla masanın üzerinde duran telefonuma yöneldim. Telefonu elime alıp ekrana baktığımda Caner'in beni aradığını gördüm. Bakışlarım bir an ofisin kapısına yöneldi. Kısa süre sonra muhtemelen Tolga gelirdi. Telefonum ısrarla çalmaya devam ediyordu.

En sonunda aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma yaklaştırdım. "Efendim Caner?"

"Meyra," dedi pürüzlü bir ses tonuyla. "Yanıma gel, yalvarırım."

Birden şaşkınlıkla gözlerim irileşti. "Sen iyi misin?"

"Yalvarırım gel Meyra. Çok kötüyüm. Evdeyim, ne olur gel!"

Panikle, "Neler oluyor?" diye sordum. Bu sırada çantamı almış ofisten çıkıyordum.

"Gelince anlatırım. Yalvarırım gel."

"Tamam Caner, sakın ol. Hemen geleceğim."

Telefonu kapatıp çantama koydum ve hızla asansöre binerek otopark katına indim. Kendime ait bir arabam var mı, yok mu bilmiyordum. Bir süredir Öykü'nün eski arabasını kullanıyordum. Öykü'nün söylediğine göre yakın zamanda Poyraz ona yeni bir araba hediye etmişti ve bu araba boşa çıkmıştı. Kısa bir süre önce işe başladığımda Öykü boşa çıkan arabasını bana vermişti. Aslında araba eski denmeyecek kadar yeni ve az kullanılmıştı.

Arabaya binerken telefonum çalmaya başladı. Bu sefer arayan kişi sevdiğim adamdı...

Çekinerek aramayı cevaplayıp telefonu kulağıma götürdüm. "Efendim?" Çantamı yolcu koltuğuna bırakıp arabanın anahtarını kantağa yerleştirdim.

"Seni almaya geliyorum Kelebek, haber vereyim dedim."

Zorlukla yutkundum. "Şey... Senin gelmene gerek yok. Bir işim var. Ben gelirim, olur mu?"

"Ne işin var?"

Caner'in yanına gideceğimi söylesem kesin olay çıkaracaktı. Yine de giderdim çünkü Caner'in gerçekten bana ihtiyacı var gibiydi.

"Bir arkadaşımın yanına gitmem gerek." Arabayı çalıştırıp yavaşça otopark çıkışına doğru sürmeye başladım.

"Bu arkadaş... Caner mi?"

Akıllı adam. Neden bu kadar akıllıydı ki?

"Hayır Tolga, acelem var. İşim bitince ben gelirim."

"Emin misin? O arkadaş, Caner değildir umarım."

"Sana hayır dedim!"

"Tamam Kelebek, umarım yalan söylemiyorsundur."

Derin bir nefes alıp, "Kapatmam gerek," diyerek aramayı sonlandırıp telefonu yan koltuğa bıraktım. Otopark alanından ayrıldıktan sonra çok geçmeden yola çıktım.

Nihayet Caner'in evine vardığımda arabayı evin önünde yol ke-

narına park edip hızla indim ve koşar adım eve yöneldim. Bahçe kapısından geçtiğimde adımlarımı daha da hızlandırarak evin kapısına vardım. Zili çalmamdan çok kısa bir süre sonra kapı açıldı. Caner, dağılmış görünüyordu. Bir anda beni kendine çekerek sımsıkı sandı.

"Neler oluyor?" diye sordum. Kollarında hareketsiz duruyordum.

"İçeri geç, konuşuruz."

Ondan uzaklaşıp yanından geçerek içeri girdim ve salona yöneldim. Koltuklardan birine oturup beklemeye başladım. Çok geçmeden Caner içeri girdi ve yanıma oturdu.

"Anlat bana," dedim koltukta ona doğru dönerek.

Gözleri kızarmıştı. Muhtemelen ağlamıştı. "Neden Meyra?" diye sordu birden.

"Anlamadım?"

Bana biraz daha yaklaşıp, "Neden Tolga?" diye sordu. Cevap vermeyip bakaşlarını kaçırđım. Çenemi kavrayıp yüzüne bakmam için beni zorladı. "Sen her şeyi unuttuğunda bizim için umut ettim. Yeniden başlayabilirdik. Beni sevdiğini düşünmüştüm ama sen bok varmış gibi, gittin o adamla devam etmeye karar verdin. Neden Meyra?"

Tutuşundan kurtulup geriye doğru gittim. "Onu seviyorum Caner."

"Peki beni?" derken bana doğru yaklaştı. Tekrar geri gittim. Koltuğun koluna yasladım belimi. "Sen de benim için önemlisin ama ben Tolga'ya... Aşığım."

Caner birden bana doğru eğilip hareket alanımı kısıtladı. Beni öpmeye kalkıştığında onu var gücümle ittim. Midem bulanıyordu. Birden eliyle boynumu kavrayıp sıkımaya başladı. Tırnaklarını eline geçiriyor, bütün gücümle çırpınıyordum ama boşaydı. Bana doğru iyice eğildi ve resmen üzerime çıktı. Nefes alamıyordum.

"Şimdi kim zavallı, söyle bakalım?"

Birden saniyenin onda birinde bir anı canlandı gözümde.

"Zavallısın sen Caner. Beni arkadaşınla aldatmış yetmezmiş gibi bir de özür diliyorsun. Buraya sırf seninle adamı akıllı vedalaşabilmek için geldim ama sen yine her şeyi mahvediyorsun."

Üzerime doğru yürüdü. Bakışları korkutucuydu. Birden boynumu sıkınmaya başladı. Beni iterek arkamdaki duvara yasladı ve kafamı arka arkaya duvara vurdu. Ellerini boynumdan çektiğinde yüzüme vurdu. Haykırarak ağlıyordum. Durmuyordu. Gözlerim kararırken gördüğüm son şey, Tolga'nın Caner'i üzerinden çekip alarak bir kenara savurmasıydı.

Birden bulunduğumuz zamana geri dondum. Biraz otemizde duran orta sehpanın üzerindeki cam bira şişesi dikkatimi çekti. Elimi o tarafa uzattım. Görüşüm kararlamaya başlamıştı. Nihayet şişeye uzandığımda bir anda Caner'in kafasına geçirdim ve şişe parçalara ayrılarak etrafımıza saçıldı. Caner boynumu bırakarak benden uzaklaştı. Gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. Cığerlerim aldığım hızlı soluklar yüzünden acıyordu.

Hızla ondan kurtulup ayağa kalktım. Salondan çıkıp evin dış kapısına yöneldim ama daha kapıya yetişemedim Caner saçımın tutup beni geriye doğru çekti. Kafa derim adeta yırtılıyordu. Çığlıklarım evi inletiyordu. Yerde sürüklenmemek için adımlarımı düzgün tutmaya çalışıyor ancak sürekli tökezleyerek yere düşüyordum. Her hareketimde canım çok ama çok acıyordu.

"Yalvarırım bırak Caner!"

"Kapat çeneni!"

Beni çekiştirerek bir odaya götürdü. Geri doğru dönüp tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama başaramıyordum. Beni savurarak yere attı.

Birden dış kapıdan bir gümbürtü sesi geldi. "Lanet olsun!" dedi Caner.

Gümbürtü sesi bir daha oldu. Sanki biri dış kapıyı kırmaya çalışıyordu.

Caner yanıma gelip beni saçımdan kavrayarak yerden kaldırdı. Başını eğip yüzüme baktı. "Seni sevmiştim Meyra. Sen ise beni en ufak hatamda bırakıp gittin. Her şeyi unuttuğunda yeniden başlayabileceğimizi düşündüm ama sen o geri zekâlıyı seçtin. Seni mahvedeceğim!"

Gümbürtü sesi tekrarladı ve ardından bir şeylerin yere devrilme sesi geldi. "Meyra Hanım!" diye seslendi biri. Tanımadığım birine ait bir sestti. Caner saçımı eline dolayarak daha çok canımı yaktı.

"Meyra Hanım!"

Caner arkama geçip bir anda boynuma soğuk bir şey dayadı. Çok geçmeden bunun bir bıçak olduğunu anladım. Odanın kapısında uzun boylu takım elbiseli bir adam belirdiğinde bana yardım edebilmesi için içimden bildiğim tüm duaları ettim. Korku iliklerime kadar işlemişti. Tolga beni defalarca uyarmıştı ama ben onu dınlememiştim. Nasıl bir aptaldım ki böyle bir hataya düşmüştüm?

Gözyaşlarım sicim gibi yanaklarımdan akarken kapıda dikilmekte olan adam rahat bir tavırla, "Sakin olun," dedi bana bakarak.

Sadece gözlerimi açıp kapattım. Boynumda çok hafif bir acı hissetmeye başlamıştım.

"Şimdi sakın ol Caner," dedi adam. "Meyra Hanım'ı rahat bırak ve biz de senden şikâyetçi olmayalım."

"Beni aptal mı sanıyorsun? Beni şikâyet etmemeniz daha kötü. O patronun olacak şerefsiz beni öldürmekten beter eder!"

Kimdi ki o patron?

"Tolga Bey seni her halükarda cezalandıracaktır. Bırak, Meyra Hanım zarar görmesin."

Çok geçmeden evin içinden sesler geldi ve ardından görüş açma Tolga girdi. Kapı ağzında adını bilmediğim adamın arkasında dikiliyordu. Bakışlarını bana kenetlediğinde gözlerindeki korkuyu gördüm. Ama o geldiği için kendimi güvende hissediyordum artık.

Hıçkırıklarımın arasından, "Özür dilerim," dedim, iri, siyaha ça-

lan gözlerine bakarak. Ona yalan söylemiştim. Kendimi riske atmıştım ve onu dinlememiştim.

Caner geriye doğru giderek beni de arkaya doğru çekti. Oda bomboştu. Sadece bir pencere vardı. "Bırak gideyim, kimse zarar görmesin," dedi Caner.

Tolga diğer adamın önüne geçerek, "Seni bulurum," dedi "Meyra'yı bırak, en azından seni öldürmek zorunda kalmayayım"

Bakışlarından öske taşıyordu. Bu haliyle o kadar korkutucuydu ki, Caner'in yerinde olmak istemezdim. Ancak yine de Tolga'dan korkmuyordum.

"Seni tanıyorum Tolga. Beni öldürmekten beter edeceksin!"

"Öyleyse neyine güvenip böyle bir işe kalkışıyorsun got heni?"

"Amacımı onunla konuşmaktı! Kendimi kaybettim!"

Tolga öne doğru bir adım attığında Caner tekrar geriye doğru giderek beni de çekiştirdi. "Pencereden çıkacağım ve beş dakika sonra Meyra'yı bırakacağım," dedi. "Bu sırada sen yerinde kalacaksın. Yoksa sevgiline elveda dersin!"

Birden yan tarafımızdaki cam tıklatıldı. Bakışlarımı o tarafa çevirdiğimde pencerenin dışında dikilmekte olan Poyraz'ı gördüm. Ellerini rahat bir tavırla ceplerine yerleştirdi. Gülümsüyordu.

Caner, "Lanet olsun!" diyerek saçımdaki tutuşunu güçlendirdi. Acıyla beraber yüzümü buruşturdum.

Tolga tekrar öne doğru bir adım attı. "Sen katil değilsin Caner. Sen bir şerefsizsin ama katil değilsin. O bıçağı bırak. Buradan sağ çıkmak istiyorsan o bıçağı bırak!"

Caner önce saçımdaki tutuşunu gevşetti. Hızlı nefesleri kulağıma teget geçiyordu. "Koruman gitsin!" dedi. "Senin gitmeyeceğini biliyorum, en azından o gitsin. Poyraz da gitsin!"

Tolga geriye doğru bakıp, "Git," dedi adama. Adam hızla uzaklaştı ve gözden kayboldu.

Tolga başını çevirip pencereye baktı. Sanki Poyraz ile aralarında

sessiz bir iletişim var gibiydi. Poyraz camın önünden çekilerek gözden kayboldu.

Caner, boynumdaki bıçağı hafifçe benden uzaklaştırıp beni Tolga'ya doğru itti. Tolga beni omuzlarımdan kavrayıp yüzünü öne doğru eğerek, "Çık buradan," dedi.

Başımı hızla iki yana salladım. "Olmaz!"

"Buradan çık ve Poyraz'ın yanına git. Ben bu evden çıkana kadar asla içeri girme."

"Bıçağı var! Sana zarar verebilir!"

Tolga birden, "Meyra söylediğimi yap!" diye gürledi. Korkuyla yeminde sıçradım ve ondan uzaklaşıp yanından geçerek odadan çıktım.

Tam ilerlemeye devam edecekken bundan vazgeçip arkamı döndüm. Kapiya yaklaşıp kapının yanındaki duvara yaslandım. Ses çıkarmamaya ozen gösteriyordum. Başımı uzatıp içeriye baktığımda. Tolga'nın Caner'in üzerine doğru yürüdüğünü gördüm. Caner bıçağı öne doğru çıkarıp Tolga'ya doğrulttu.

Tolga birden durarak, "İnatçılığın başına dert açacak Meyra, biliyorsun değil mi?" dedi. Şaşkınlıkla gözlerim irileşti. Benim burada olduğumu nasıl bilebiliyordu? "Oradan kıpırdama sakın Meyra. Bari bu sefer beni dinle."

Zorlukla yutkunarak içeriyi izlemeye devam ettim. Neden gitmediğimi bilmiyordum. Eğer Caner, Tolga'ya zarar verirse ben hiçbir işe yaramazdım ama gidemiyordum işte.

"Yaklaşma!" diye bağırdı Caner.

"O bıçaktan korkacağımı sana düşündüren nedir?" diye soran Tolga'nın sesi ölüm gibiydi. Yüzünü göremiyordum ama nasıl olduğunu tahmin edebiliyordum.

Caner geriye doğru bir adım atıp bıçağı daha çok öne çıkardı. Tolga birden öne doğru hamle yaptı. Caner bıçağı ona doğru savurdu ama Tolga kıvrak bir hareketle geri çekildi. Aynı şeyi birkaç kez tekrarladılar.

En sonunda Tolga, "Yeter bu kadar oyun!" diyerek Caner'in üzerine yürüdü ve seri bir hareketle karnına bir tekme savurup Caner'in, arkasındaki duvara yapışmasına sebep oldu.

Hızla onun yanına gidip yakalarından kavramıştı ki, Caner birkaç hareket yaptı. Aralarında ne olduğunu göremiyordum. Tolga'nın in bedeni görüş açımı kapatıyordu ama ne olduğunu anlamak çok zor değildi. Tolga birden kaskatı kesildi. Arkası bana dönüktü. Caner'in yüzünde ukala bir gülümseme vardı.

Korkuyla duvar dibinden ayrılıp kapının girişine yaklaştım. Tolga birden, "Orada kal!" diye gürledi ve ardından Caner'in yüzünün ortasına kafasını geçirdi.

Caner acıyla haykırp yere düşerken Tolga hafiften yan donerek bana baktı. Bakışlarım istemsizce karnına yöneldiğinde oraya saplanmış olan bıçağı gördüm. Gözlerim korkuyla irileşirken tekrar yüzüne baktım. Tolga, gözlerini benden ayırmadan karnına saplanan bıçağı çıkarttı. Karnından oluk oluk kan boşalıyordu. Bacaklarım güçsüz kaldı ve dizlerimin üzerine çöktüm. Tolga bıçağı odanın bir köşesine fırlatıp yere eğildi ve Caner'in saçlarından kavrayıp yerden kaldırdı. Caner'in başını yere doğru eğip diziyle suratına vurdu. Caner birden yüz üstü yere yığıldı. Tolga onu çevirip üzerine çıktı ve ardı ardına yüzünü yumruklamaya başladı.

"Sen!" dedi bir yumruk daha atarken. "Benim kadınıma dokunamazsın! Sana söyledim! Ona zarar verirsen seni öldürürüm dedim!"

Arka arkaya yüzüne yumruklar indirmeye devam etti. Caner hiç karşılık vermiyor ve öylece yatıyordu. Yüzü kan içindeydi. Tolga'nın elleri kan içindeydi. Tolga birden ellerini onun boynuna sarıp boğmaya başladı. Gırtlığından iğrenç sesler çıkıyordu Caner'in. Korkuyla ayağa kalktım ve koşar adım içeri girdim.

Yanlarına gidip yere oturdum ve Tolga'nın kolunu kavrayıp, "Artık yeter," dedim.

Bakışları beni bulurken hızlı nefesleri de düzene girmeye başladı.

"Sana zarar verdi," derken sesi acı yüklüydü.

"Ölmek üzere," dedim. "Eğer sen hapse girersen beni kim koruyacak?"

Tolga ateşe dokunmuş gibi ellerini Caner'den çekti. Caner öksürerek boğazını tuttu.

Ayağa kalkıp Tolga'ya elimi uzattım. Çok geçmeden Caner'in üzerinden kalkıp elimi tuttu ve beraber çıkışa doğru yürüdük. Oda-
dan çıktığımızda durup Tolga'ya dönerek bakışlarımı onunkilerle birleştirdim. O da ifadesiz gözlerle bana baktı.

"Canın çok yanıyor mu?" diye sordum yarasını ima ederek.

"Bana yalan söyledin ve bu canımı daha çok yaktı."

"Özür dilerim."

Cevap vermeden çıkışa doğru yürümeye başladığında ben de ona eşlik ettim. Tolga, sanki biraz önce bıçaklanan o değilmiş gibi rahattı. Gri gömleği kandan sıırsıklamdı. Korkuyordum. Canı gerçekten yanıyor olmalıydı ama o bunu belli etmiyordu.

Dışarı çıktığımızda Poyraz ve adını bilmediğim adam bahçe kapısının dışında dikiliyorlardı. Bahçeden çıkıp yanlarına gittiğimizde, "Uzun sürdü," dedi Poyraz, Tolga'ya hitaben.

"Meyra dikkatimi dağıtıyordu."

Eliyle belli belirsiz Tolga'nın karnını işaret ederek. "İyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim, sorun yok," dedi Tolga. Elimi bırakıp elini belime yerleştirerek öne doğru yürümeme sebep olacak şekilde beni hafifçe itti. "Onu size götür," dedi. Poyraz başını olumlu anlamda salladı.

Arkamı dönüp Tolga'ya baktım. Yüzüme bakmıyordu.

Tolga diğer adama yönelerek, "Yılmaz, sen de Poyraz'ın evinin önünde nöbet tut," dedi.

"Peki efendim."

"Neler oluyor?" diye sordum.

Bana cevap vermeden yanımdan geçip gitti. Benden hızla uzak-

laştı ve ileride park halinde duran arabasına bindi. Olanları şaşkınlıkla izliyordum. Tam o tarafa doğru bir adım atmıştım ki, Poyraz elini omuzuma koyup beni durdurdu.

"Yalan," dedi derin bir ses tonuyla. "Tolga'nın kolay affedebileceği bir şey değil."

"Ama ben..." dedim. Devamını getiremedim.

Vücudumdaki tüm gücün çekildiğini hissettim. Canım yanıyor-
du. Ona ihtiyacım vardı. Bacaklarım titriyordu.

Tam dengemi kaybetmiştim ki Poyraz birden beni kucağına aldı.
"Tuttum seni."

Tolga'nın arabası patinaj çizerek uzaklaşırken kendimi istemedi-
den de olsa Poyraz'ın kollarına bıraktım. Beni arabanın arka koltuğuna
oturtup sürücü koltuğuna geçti.

Öndeki yolcu koltuğuna da adının Yılmaz olduğunu öğrendiğim
adam oturdu. Bana doğru dönüp çantamı bana uzatarak, "Bunu
evde unutmuşsunuz," dedi.

Nezaketten yoksun bir şekilde çantayı alıp yanıma bıraktım.
Poyraz vakit kaybetmeden arabayı çalıştırıp sürmeye başladı. Gör-
üşlerim sicim gibi dökülüyordu. Pişmandım. Öyle çok pişmandım
ki, kendimi öldürmek istiyordum.

"Sakin ol Meyra," dedi Poyraz. Başımı kaldırıp dikiz aynasından
onunla göz göze geldim. "Ona zaman ver. Senin için çok korktu."

"Onu kaybettim, değil mi?" diye sordum hıçkırıklarımın ara-
sından.

"Bilmiyorum Meyra. İnan bana bilmiyorum."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tolga

Yalan... Zor affedilir şeydi. En sevdiğim, en güvendiğim bana yalan söylemişti. Belki amacı kötü değildi ama bu, gerçeği değiştirmezdi.

Meyra'nın yanımda olmasını istememiştim çünkü ona çok kırgındım. Geri dönüşü olmayacak şeyler söyleyip kalbini kırabilirdim. En iyisi bir süre uzak kalıp kafamı toparlamaktı. Onu affedebilir miydim? Evet. Peki ona eskisi gibi güvenir miydim? İşte bu tartışılır.

Karnımdaki kesik her an daha fazla acıyordu. Nihayet eve vardığımda kapıyı zorlukla açıp içeri girdim. Koridorda dik durmaya çalışarak yürüdüm.

Tam salona yönelecekken salonun kapısından Yeşim çıktı. Beni fark ettiği gibi gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Tolga Bey," dedi endişe dolu bir sesle. "Bu haliniz ne?"

Bir elimle duvardan destek alarak ona cevap vermeden yürümeye devam edip merdivenlere yöneldim. Üst kata çıkmak çok fazla güç harcamama sebep olmuştu.

Yeşim, benim peşimden yukarı kadar gelmişti. Tam yatak odama gireceğim sırada ona doğru dönüp, "Ben iyiyim," dedim. Cebimden

biraz para çıkarıp ona uzattım. "Bu gece bir otelde kal. Hatta iki gün eve gelme Yeşim."

Yeşim bir paraya, bir de bana baktı. "Tolga Bey, size ne oldu böyle? Yardım etmeme izin verin, lütfen. Hem siz bu durumdayken nasıl bir yere gideyim?"

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. Gözlerimi tekrar açtığımda, "Dediğimi yap Yeşim," dedim. "Bana bir şey olmaz. Ufak bir kesik sadece. Endişelenecek bir şey yok."

Yeşim elimdeki parayı çekinerek aldı. "Peki efendim. Ama lütfen yapabileceğim bir şey olursa istemekten çekinmeyin."

"Tamam."

Yeşim yavaş adımlarla benden uzaklaşırken yatak odasına girdim. Zorlanarak üzerimdeki kıyafetlerden kurtuldum. Banyoya gidip kendimi temizledim ve ilk yardım setini alıp yatak odasına geri döndüm.

Yatağa oturup sırtımı yatak başlığına dayadım. İlk yardım malzemelerini kutudan çıkarıp yatağın üzerine bıraktım. Yaramı steril edip elime cerrahi dikiş ipliği ve portegü aldım. Evet, çok geniş çaplı bir ilk yardım setine sahiptim. İpliğin ambalajını açıp porteguyle iğnesinden kavrayarak paketinden çıkardım. Derin bir nefes alıp karnımın sağ alt tarafındaki yere, kesige yöneldim. Karnımın boşluğuna darbe almıştım. İç organlarımın zarar görmediğine emindim. Zaten Caner çok derine saplayamamıştı bıçağı.

"Evet Tolga, şimdi sakın ol ve kendi yaralarını kendin tedavi et. Her zaman olduğu gibi."

Telefonumun zil sesi henüz yeni daldığım uykumu böldü. Küfrederek uzanıp komodinin üzerinden telefonumu aldım. Ekranı baktığımda arayanın Poyraz olduğunu gördüm.

Aramayı cevaplayarak telefonu kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Nasılsın dostum?"

Kolumu gözlerimin üzerine örterek, "İyi olmaya çalışıyorum," dedim.

"Pekâlâ, sevindim. Meyra kendini kaybetmek üzere ve ben ona ağlama demekten gerçekten yoruludum. Ne zaman gelip onu alacaksın. Ya da ben getireyim mi?"

Kalbim birkaç ritim kaçırmıştı. Ağlıyor olması üzmüştü beni. Yine de henüz yanımda olmasına hazır değildim. "İdate et Poyraz. Dinlenmem gerektiğini söyle."

Poyraz kısa süren sessizliğin ardından, "Elimden geleni yapacağım," dedi. "Sen iyisin, değil mi?"

"Evet, sorun yok."

"Tamam, görüşürüz."

Aramayı sonlandırıp bir süre boş boş ekrana baktım. Ardından Meyra'ya mesaj atmaya karar verdim.

Ben iyiyim. Kendini helak etme ve güçlü ol Meyra.

Bir süre sonra Meyra beni aradı. Aramasını meşgule attım. Çok geçmeden bir mesaj geldi.

**Meyra, öyle mi? Kelebek değil mi? Affet beni,
yalvarırım. İnan bana bir anlık panikle yaptığım
bir şeydi. Üstelik ölümden döndüm. Sence
bilseydim yine de gider miydim? Affet beni.**

Derin bir nefes alıp verdim. Ardından bir mesaj yazıp gönderdim.

**Sorun onun yanına gittiği olman değil, biliyorsun.
Yorma beni Meyra. Dinlenmem gerek, hoşça kal.**

Telefonu tamamen kapatıp komodinin üzerine geri bıraktım ve gözlerimi yumdum. En fazla on dakika olmuştu ki, aşağıdan bir gürültü sesi geldi. Sanki kapı yumruklanıyordu. Zorlukla yataktan kalkıp dolaba yöneldim ve bir pijamayla bir tişört giyip yatak odasından çıktım. Aşağıya inerken duvardan destek aldım.

Aşağıya indiğimde, hâlâ büyük bir gürültü gelen kapının arkasından, Meyra'nın sesi geldi. "Aç şu kapıyı, yoksa camı kırar girerim!"

Koridoru geçip kapıya yöneldim ve beklemeden kapıyı açtım. Kapıya yaslanıp destek alarak, "Ne var?" diye sordum Meyra'ya.

Meyra derin nefesler alıp veriyor, göğsü bir körtük gibi ınıp kalkıyordu. "Ne var, öyle mi?" diye sordu kızarmış gözlerini üzerimde dolaştırarak. "Beni kendinden uzak tutarak eline ne geçecek? Ben ölümden döndüm, farkında mısın? Sana ve desteğine ihtiyacım var ama sen beni kendinden uzak tutmaya çalışıyorsun!"

Gözlerimi kapatıp yüzümü buruşturdum. "Meyra, şu an bunun sırası değil." Gözlerimi açtığımda gözyaşları o güzel altın kirpiklerini ıslatmıştı.

"Özür dilerim. Amacım sana yalan söylemek değildi. Caner aradı ve çok kötü olduğunu söyledi. Ben de..." demişti ki, onu bölerek. "Sen de bir peri anne gibi ona yardıma mı koştun?" diye sordum. "Bir de bana yalan söylemeyi mi tercih ettin?"

Eliyle gözyaşını silip hüznle gölgelenmiş buz mavilerini gözlerime mühürledi. "Gitmeme izin vermeyeceğini düşündüm."

"Evet, vermezdim çünkü o adamın nasıl bir şerefsiz olduğunu çok iyi biliyorum! Yılmaz, sen Caner ile görüşmeye başladığından beri seni takip ediyor. Yılmaz'a, güvenliğin tehlikede olmadığı sürece bana seninle ilgili haber vermesini yasaklamıştım. Sana o kadar güveniyordum ki, yalan söyleyeceğin aklımın ucundan geçmedi. Yılmaz beni aradığında Caner'in yanına gittiğini söylediğinde ve evden çılgık sesleri geldiğini anlattığında ben ne kadar korktum haberin var mı? Seni yine kanlar içinde bulmaktan, ölümün eşliğinde olma ihtimalinden ne kadar korktum, haberin var mı?"

Meyra içeri doğru bir hamle yaptı ve ben ne olduğunu anlayamadın kollarını belime sarıp başını göğsümün tam ortasına yasladı. Gözyaşları tişörtümü ıslatıyordu.

"Yalvarırım affet beni," dedi hıçkırıklarının arasından. "Sana ihtiyacım var. İnan çok pişmanım. Bir anlık panikle yaptığım bir şeydi. Ben öleceğimi bilsem yalan söylemezdim. Caner'in yanına gideceğimi duyarsan aramızın bozulacağından endişelendim. Dün gece çok güzeldi. Bir aksilik çıksın istemedim. Lütfen affet!"

En sonunda pes ederek kollarımı etrafına sardım ve ona sımsıkı sarıldım. Başımı saçlarının arasına gömüp güzel vanilya kokusunu içime çektim. "Tek bir yalan daha olursa..."

"Olmayacak. Söz veriyorum, olmayacak!"

Daha sıkı sardım onu. Karnımdaki acı umurunda değildi şu an. İlgilendiğim tek şey Meyra'nın sağlıklı bir şekilde kollarımda oluşuydu.

"Çok korktum," dedim fısıltıdan farksız bir ses tonuyla. "Seni kaybedeceğim diye çok korktum."

"Ben de sana doyamadan ölüp gideceğim diye korktum."

Ona sarılmaya devam ederek geriye doğru bir adım attım. Meyra da benimle beraber hareket etti. Kapıyı kapatıp onu salona yürüttüm. Salona girdiğimizde geniş koltuklardan birine oturduk. Meyra, kucığıma çıkıp bacaklarını yan tarafımdan sarkıttı ve küçücük bir çocuk gibi göğsüme kıvrıldı. Onu belinden destekleyip sıkıca sarıldım. Bacağı yarama baskı yapıyordu ve ben dişlerimi sıkarak kırmama sebep olacak kadar çok acı çekiyordum ama bu katlanamayacağım bir şey değildi. Zaten her geçen saniye baskıya alışıyordum. Birazdan acı hafifleyecekti.

"Özür dilerim," dedi tekrar.

"Seni affetmedim Meyra. Bunu daha sonra konuşacağız ama sana kızgın değilim. En azından artık değilim."

"Bununla baş edebilirim. Bir daha bana kendini kapatma. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

Başımı eğip kokusunun kaynağına yaklaştım ve derin bir nefes aldım. "Gerçekten dinlenmem gerekiyordu Meyra."

Meyra birden doğrulup endişeli gözlerle bana bakarak, "Ben bir aptalım!" dedi ve birden kucığımdan kalktı.

Baskıya alışmışım ama birden kalkınca acı geri gelmişti. İstemsizce elim yarama giderken yüzümü ifadesiz tutmaya özen gösterdim.

Meyra dizlerinin üzerine çöküp, "Çok özür dilerim, tamamen unuttum," dedi. "Ben nasıl bir aptalım? Tanrım! Çok acıyor mu canın?"

Başımı iki yana sallayarak, "İyiyim," dedim. Sesim istemeden de olsa boğuk çıkmıştı ve bu Meyra'yı endişelendirmeye yetmişti.

Bana doğru uzanıp tişörtümü kaldırdı. Gözleri korkuyla inleşmişti. Başımı eğip karnıma baktığımda, yarımın üzerine yapıştırdığım bandajın kanla kaplı olduğunu gördüm. Pekâlâ, işte bu iyi değildi.

Meyra telaşla, "Hemen hastaneye gidiyoruz!" dedi.

"Sorun yok. Birkaç dikiş patlamış olmalı."

"Bunu bu kadar normal bir şeymiş gibi söylemen şart mı?"

"Gerçekten sorun yok Kelebek. Yatak odasındaki banyoda ilk yardım seti var. Bana onu getirsen yeterli olur."

Meyra hızla salondan çıktı ve çok geçmeden yanıma geri döndü. Üstümdeki tişörtü çıkarıp bir kenara attım ve koltukta uzandım. Meyra ilk yardım malzemelerini kutudan çıkarıp orta sehpanın üzerine yerleştirdi. Karnımdaki bandajı çıkardığımda durumun düşündüğüm kadar kötü olmadığını fark edip rahatladım. Dikişler patlamamıştı, sadece zorlanmıştı.

Meyra, yarayı temizleyip steril ederken geçmişe dair bir anı aklıma süzüldü.

"Şimdi yarana bakalım mı?" diye sordu.

Başımı olumlu anlamda sallayıp başına bir öpücük bırakarak ondan uzaklaşıp az önce kalktığım koltuğa geri dönüp uzandım. "Yuka-

nda odamda olan banyodaki dolabın en alt rafında ilk yardım kutusu var, Kelebek."

Meyra hızlı adımlarla salondan çıktı ve birkaç dakikanın ardından geri dönü. Doğrularak üzerimdeki tişörtü bir kenara attım ve tekrar uzandım. Bu sırada Meyra yanıma yaklaşıp yere oturdu ve ilk yardım kutusunun içindeki malzemeleri tek tek çıkararak orta sehpanın üzerine bıraktı. İşi bittiğinde bana dönüp bakışlarını biraz oyalanarak üzerimde dolaştırdı.

"Daha sonra istediğin kadar bakabilirsin Kelebek ama önce şu yaramı temizleyelim, ne dersin?"

"Ta-tabii."

Yaramın üzerindeki bandajı yavaşça açmaya başladım. Bandaj tamamen açıldığında ikisi küçük, bir tanesi epey geniş olan kesiklerime dikkatle baktım. Hafif kanama da vardı hatta. Umarım çabucak iyileşirlerdi...

Meyra, büyük bir parça pamuğa alkol döküp yaramı temizledi. Sonrasında da tentürdiyot sürdü. Canımın gerçekten yandığını itiraf etmek zorundaydım. Hızlı davranmaya çalışıyordu, bu barizdi. Elleri titriyordu telaştan. Tentürdiyot da sürüp steril gazlı bezi yaramın üzerine örterek, "İyi misin?" diye sordu.

"Az önce açık yaramın üzerine alkol sürdün ve bana iyi olup, olmadığımı mı soruyorsun?"

"Ben... Üzgünüm..." diyerek bakışlarını kaçırdı.

"Üzülmene gerek yok, şaka yaptım, gayet iyiyim. Teşekkür ederim."

Malzemeleri tekrar kutunun içine yerleştirdi.

"Bu tişörtüme muhtemelen kan bulaşmıştır," dedim. "Yeni bir tane giymeliyim."

"Kıyafetlerin nerede, hemen getirebilirim?"

"Odamda."

Tam ayağa kalkmıştı ki, "Aslında ikimiz de yukarı çıksak fena olmaz," dedim. "Saat geç oldu, uyuruz."

Meyra, "Burada mı kalmanızı istiyorsun?" diye sordu.

Elbette!

"Bana bakacağımı söylemiştin Meyra. Özel ilginin içinde benimle konuşmak yok mu? Ben yaralı bir adamım ve sen bana bakma görevini üstlendin. Bilirsin, yaralar geceleri iyileşmez."

Gülerek, "Sorumun cevabını daha basit bir şekilde de verebilirdin," dedi.

Ayağa kalkıp yanına yaklaştım. Topuzundan kurtulan bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıp, "Benimle kal," dedim.

"Olur."

Geçmişten, yanımda konuşmakta olan Meyra'nın güzel sesiyle sıyrıldım.

"Ben sana pansuman yapıyorum, sen de suratında kocaman bir gülümsemeyle ve rahat bir tavırla burada uzanıyorsun, öyle mi? Hiç mi canın yanmıyor arkadaş?"

Gülümsedim. "Dalmışım. Bana daha önce de pansuman yapmıştın, o geldi aklıma."

"Yaralanma konusunda uzmansın demek ki."

Gülümsemem biraz daha genişledi. "Öykü kaçırılmıştı. Poyraz onu bulmaya gitmişti. Ben de Poyraz'ın telefon sinyalini takip ettirip polislerle beraber oraya gitmiştim. Polislerden erken davranıp kapıdaki adamları haklamaya başladığımda birkaç kez bıçaklanmıştım. Hastanede ve evde bana bakıcılık yapmıştın."

Meyra nihayet işini bitirip yeni bir bandajla yaramı kapattı. "İnsanları koruma tutkunun önüne geçemiyorsun, değil mi?"

Hafifçe omuz silktim.

Meyra ayağa kalkıp bana tepeden bir bakış atarak, "O koltuk oldukça geniş görünüyor," dedi.

Gülerek yana kaydım. Meyra yanımda açılan dar boşluğa uzandı ve bana doğru döndü. Vücutlarımız neredeyse iç içeydi. Koltuk çok fazla geniş değildi ama ben halimden son derece memnundum. Ona doğru döndüğümde buz mavisi gözlerine baktım bir süre.

“Özür dilerim,” dedi. Cevap vermedim.

Meyra bana biraz daha yaklaşıp dudaklarımdan öptü hafifçe. Kalbim birkaç ritim kaçırmıştı bile. Tek bir öpücükle beni darma-
dağın edebilen tek kadındı Meyra. Ellerim vücuduna hasretti. “Seni istemekten canım acıyor. Ama... Şimdi değil,” dedim zorlukla.

“Biliyorum, yaralısın.”

“Öyleyse neden beni zorluyorsun?” diye sordum hızlı solukları-
mın arasından.

Güldü. “Çünkü hoşuma gidiyor.”

“Öyle mi?” diye sordum. Yüzümde çarpık bir gülümseme vardı.

“Evet.”

“Öyleyse,” dedim ona doğru eğilerek. “Şimdi zorlanma sırası sende. İşin sonunda istediğini alamayacaksın ama benden daha beter bir halde olacaksın. Çünkü seni çok iyi tanıyorum.” Kulağına doğru eğilip fısıldadım. “Ve seni çıldırtmanın türlü yollarını biliyorum, Kelebek.”

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Meyra

Yatakta gerinip yanımda yatmakta olan Tolga'ya baktım. Düz yatıyordu ve kolunu gözlerinin üzerine örtmüştü. Dolgun dudakları hafif aralıktı. Üstü çıplaktı ama altında bir şort vardı. Üzerimizdeki çarşaf beline kadar açılmıştı ve bana şahane kaslarını görmeme izin veriyordu. Tanrım! Bu adam bildiğin seyirlikti.

Ona doğru dönüp başımı elimle destekleyerek yatakta doğruldum. Gece yatağa geç saatte gelmiştik. Ona sarılıp uyumak paha biçilmez olsa da gece ters bir hareket yapıp canını acıtmamak için bütün gece ondan uzak uyumuştum. Sadece el ele tutuşmuş ve birbirimize bakmıştık uzunca bir süre. Caner olayının üzerinden iki gün geçmişti. Tolga her ne kadar iyi olduğunu söylese de ben ona bir bebek gibi davranmaktan ve üzerine titremekten vazgeçemiyordum.

"Hayır," Tolga'nın nefes alıp verişleri birden hızlandı. "Hayır!" dedi tekrar. Sayıklıyor gibiydi.

Yatakta oturdum. Tolga kıvranmaya başladı. Ne olduğunu anlamamıştım.

"Hayır! Ölemezsin hayır!"

Hareketleri hoyratlaşmıştı. Üzerine doğru eğilip omuzuna dokunarak ona seslendim ama bana tepki vermedi.

"Sakin uyuma!"

"Tolga, uyan kâbus görüyorsun sevgilim."

Yatakta sağa sola dönüyordu. Elleri birer yumruk halini almıştı ve vücudundan ter boşalıyordu. Islak saçları alnına yapışmıştı. "Yalvarırım ölme!"

Defalarca seslendim ve defalarca bedenini sarstım ama uyanmıyordu. Kollarını etrafa savuruyordu. En sonunda üzerine çıkıp kollarını tuttum, iki yanından yatağa bastırıp ona doğru eğildim. Hâlâ sayıklıyordu ve kelimeleri boğuklaşıyordu. Kollarını tutuşumdan kurtarmaya çalışıyordu ama muhtemelen uykuda olduğu için tam gücünü kullanamıyordu. Kapalı göz kapaklarının altından birkaç damla gözyaşı özgürlüğünü ilan edip şakaklarına doğru bir yol çizmişti.

"Yalvarırım uyan!"

Kolları birden hareket etmeyi kesti. Konuşmayı bıraktı ve hızlı solukları yavaşlamaya başladı. Gözlerini bir anlığına açıp kapattı. Kollarını büyük bir kuvvetle ellerimden kurtarıp beni sımsıkı sardı ve ne olduğunu anlayamadan yatakta yuvarlanmamızı sağladı. Şimdi alta olan bendim. Benden uzaklaşıp gözlerini açtıktan sonra bir süre yüzümü inceledi. Sanki burada olduğuma inanamıyor gibiydi.

"Buradayım, gerçeğim," dedim.

Yanağımı okşadı. Alnını alnıma yaslayıp gözlerini kapattı ve derin nefesler aldı. "Kazayı gördüm," dedi fısıldamadan farksız bir sesle.

"Tahmin etmiştim."

Ağır bir ses tonuyla, "Orada ölebilirdin Kelebek," dedi.

"Ama ben buradayım."

Dudaklarımdan öptü. "Evet," dedi ve ardından bir kez daha öptü. "Buradasın. Şükürler olsun ki buradasın."

Yüzünü ellerimin arasına alıp, "İyi misin?" diye sordum.

"Burada olduğun için kendimi harika hissediyorum."

Gülümsedim. Huzur, bu adamın yanındı benim için. "Seni çok seviyorum," diye fısıldadım.

"Çok klişe bir cümle Kelebek, daha yaratıcı olmalısın," dedi. Yüzünde ukala bir gülümseme vardı.

"Daha klişe bir şey duymaya hazır mısınız Tolga Bey?"

Tolga, çarpık bir şekilde gülümseyerek, "Sizi dinliyorum hanımefendi," dedi.

Siyaha çalan gözlerine baktım bir süre. Ardından derin bir nefes alıp, "Biliyor musun?" diye sordum.

Tolga'nın gülümsemesi yavaşça yüzünü terk etti ama hâlâ ilgili bir şekilde bakıyordu bana. Aşk dolu gözlerle bakıyordu. "Neyi Kelebek?"

"Bu dünyaya bir daha gelsem, yine seni severdim."

Hiçbir şey demedi. Boş gözlerle baktı bir süre.

"O kazada ben ölmüştüm Tolga," dedim. "Gerçekten ölmüştüm. Benliğim ölmüştü. Yeniden doğdum aslında. Ama bak, yine senin kollarındayım. Beni sana bağlayan şey paramparça anılarım değil. Ben seni yeniden sevdim. Ben seni, en baştan sevdim." Hatırladığım kısacık bir an vardı, ona sımsıkı tutundum. "Daha önce de söz verdiğim gibi, dünyaya yeniden geldim ve yine seni sevdim."

"Hatırlıyor musun?" diye sordu.

Bir an tereddüt etmiş olsam da artık emindim. Hatırladığım şey bir anıydı. "Sana bunu söylediğim bir an hatırlıyorum, evet. Sadece bu kadar."

Tolga hafifçe tebessüm edip, "Beni sevmekten başka şansın yoktu zaten. Çünkü..." demişti ki, onu bölerek sözlerini tamamladım. "Çünkü sen beni, başkasına vermezsin."

"Kesinlikle öyle Kelebek." Biraz geri çekilerek yanıma uzandı. Beni çekip kollarının arasına hapsetti. Yarasından uzak durmaya

özen gösteriyordum. "İşe gitmemiz gerek," dedi mutsuz bir ses tonuyla.

"Sen gitmek zorunda değilsin ama ben gitmeliyim." İki günlüğüne Poyraz'dan izin almıştım ama bugün işe gitmek zorundaydım.

"Hayır Meyra, ben gitmek zorundayım. Patronum diye kendimi yayıp yatamam."

"İyi de hastasın."

"Ufak bir kesik sadece. Taş taşımayacağım ya."

Çenesine, yanağına, burnunun ucuna bir sürü öpücük bıraktım. "Pekâlâ, öyle olsun."

"Sen ne dersin Meyra?"

Bakışlarımı sorunun sahibine, Öykü'ye çevirdim. "Tatil kulağa harika geliyor. Hem bize de değişiklik olur."

Öğlen yemeğini dışarıda yemeye karar vermiştik ve bir restoranda toplanmıştık. Öykü ve Poyraz bir tatil planı yapmışlardı ve Tolga ile beni de davet etmişlerdi.

"Arya da gelecek, değil mi?" diye sordu Tolga.

"Tabii ki," dedi Poyraz. "Kızımız olmadan hiçbir şeyin anlamı yok."

Ardından uzanıp masanın üzerinden karısının elini tuttu. Öykü Poyraz'a bakıp gülümseyerek "Kesinlikle kocacığım," dedi.

Harika bir çifttiler. Evlilikleri, özenilecek cinstendi. Evlilik... Belki o kaza olmamış olsaydı, şimdiye ben de evlenmiş olabilirdim. Belki hamile bile kalırdım. Bir dakika, madem biz evli çiftlerden farklı bir hayat yaşamıyorduk, öyleyse ben neden hamile kalmamıştım? Korunuyor muyduk?

Bakışlarımı Tolga'ya çevirdim. Arya'ya olan düşkünlüğü geldi aklıma. Ondan bahsederken bile gözleri parlıyordu. Annesinin,

Arya'ya düşkün olduğunu söylemişti. Bu adam, benden kesinlikle bir çocuk istemiş olmalıydı. Ben çocuklara bayılırdım ve eğer Tolga bir çocuk istediye, bunu kesinlikle kabul ederdim. Her şeyi Tolga'ya benzeyen bir kız çocuğum olmasını çok isterdim mesela.

Aklıma bir isim geldi birden. Bu ismi öyle sevmiştim ki, isim dudaklarımdan istemsizce döküldü. "Masal."

Birden masadaki sesler sustu ve herkes bana yöneldi.

"Masal," dedim tekrardan. Gözlerim Tolga'yı bulduğunda yüzünde anlamını bilmediğim duygular vardı.

Birden başıma korkunç bir ağrı saplandı. Hızla geçmişe sürüklendim.

Tolga birkaç gün önce evlilik teklifi etmişti. Evlilik için bundan iyi zamanlama olamazdı. Aynanın karşısında kendime bakıyordum. Yan dönüp karnımı okşadım. Aynadan uzaklaşıp şifonyere yaklaştım ve üzerine bıraktığım ultrason fotoğrafına baktım. Minicikti bebeğim. Henüz beş haftalık hamileydim. Dün ufak bir baygınlık geçirmiştim ve gözlerini hastanede açmıştım. Doktor bu sevindirici bebek haberini verdiğinde Tolga elimi sımsıkı tutmuş ve kocaman, mutluluk taşıyan bir gülümsemeyle bana bakmıştı.

Birden odanın kapısı açıldı ve Tolga içeri girdi. Bana doğru yaklaşıp beni kollarına aldı. Karnımı okşayarak, "Kızımız nasıl?" diye sordu.

"Kız olacağını nereden biliyorsun? Belki erkek olacak."

Gülerek dizlerinin üzerine çöktü ve tişörtümü sıyırıp henüz düz olan karnımı açıkta bırakarak oraya bir öpücük kondurdu. "Kız olacak. Ve adı da Masal olacak."

İsim çok hoşuma gitmişti. Elimini saçlarımda dolaştırarak, "Pekâlâ," dedim. "Kız olursa adı Masal olsun."

Birden bulunduğumuz zamana geri döndüğümde hızla sandalyemden kalktım. Tolga da benimle beraber kalkıp, "Sakin ol Meyra," dedi.

Korkuyla irileşmiş gözlerimi ona çevirdim. "Bebeğim nerede?"

Öykü ve Poyraz da ayağa kalktılar.

"Bebeğim nerede?" diye bağırdım. Diğer masalardaki insanların dikkatini çekmiştim.

Tolga acı dolu bakışlarla bana yaklaştı ve beni kollarına almaya çalıştı. Onu itiyor, göğsüne yumruklar atıyordum. "Bebeğim nerede dedim sana! Tolga, Masal nerede?"

Gözlerimin önüne birkaç görüntü doluştu.

"Kanamam var Tolga! Hemen eve gel yalvarırım çabuk gel."

"Hemen geliyorum bebeğimi. Lütfen sakın ol beş dakikaya oradayım."

Telefonu kapatıp bir kenara fırlattım. Bebeğim henüz altı haftalık-tı. Düşük riskinin yüksek olduğu bir dönemdi ve bu kanama kesinlikle hayra alamet değildi.

Karnıma dayanılmaz bir acı saplandı. Acıyla haykırarak dizlerimin üzerine çöktüm. Kanamam her geçen saniye artıyordu.

"Meyra, sakın ol yalvarırım. Bana bak."

Tolga'nın kollarında hareketsiz bir şekilde duruyordum. Bütün restoran bize bakıyordu. Yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Geçmiş ve şu an birbirine karışıyordu.

"Tolga, bebeğimiz!"

Başını iki yana salladı. "Çok üzgünüm," derken sesi titremişti. O da ağlıyordu.

"Çok üzgünüm Meyra Hanım. Bebeğinizi kaybettiniz. Sizi kurtaja almamız gerek."

"Hayır! Benim bebeğimi ölemez! Hayır!"

Tolga duvar dibine çökmüştü ve elleriyle yüzünü kapatmıştı. Ağladığına emindim.

"Tolga, bir şey söyle! Onu benden almasınlar yalvarırım bir şey yap!"

Ayağa kalkıp yanıma geldi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Siyah kirpikleri bitmek bilmeyen gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Çok üzgünüm."

"Meyra, bana bak sevgilim. Kendini bırakma, yalvarırım."

Tolga'nın sesiyle yine bulunduğumuz ana dönmüştüm. Yüreğimdeki acı dayanılmaz bir hal almıştı.

“Bebeğimiz... O öldü mü?”

Tolga beni sarmaya devam etti. “Çok üzgünüm. Çok üzgünüm sevgilim.”

Gözyaşlarımı siliyordu bir yandan. Göğsümde dayanılmaz bir acı vardı.

“Beni buradan götür,” dedim Tolga'ya. Dizlerimin bağı çözülüyordu. Birden beni kucağına alıp koşar adım restorandan çıkarttı.

Arabaya bindiğimizde hâlâ ağlıyordum. Tolga bana doğru yaklaşıp sarıldı. Söylenecek hiçbir şey yoktu. Acı çok keskindi. Geçmişe ait bir anı da olsa bunlar benim anılarımdı. Yaşamıştım. Kısa bir süreliğine anne olmuştum ve bebeğimi kaybetmiştim. Karnımda can vermişti miniğim.

Başımı Tolga'nın boynuna yasladım. “Geçecek mi bu acı?” diye sorum hıçkırıklarımın arasından.

“Geçmiyor Kelebek. Unutturmuyor kendini. Sadece zamanla hafifliyor biraz. Ama asla geçmiyor.”

“Bu yüzden mi evlenmedik?”

“Bana sebebinin bu olmadığını söyledin. Ama bence sebep buydu. Bence bebeğimizi kaybettikten hemen sonra evlenmek istemedin.”

Daha sıkı sarıldım ona. Bana güç versin istedim çünkü ben yerle bir olmuştum.

“Ben yanıdayım bebeğim,” dedi sırtımı sıvazlayarak. “Her şeyi birlikte atlatacağız.”

“Evet, birlikte atlatacağız.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Tolga

Hayatın neler getireceğini hiçbir zaman bilemezdik. Meyra'nın beni hatırlamasını hep çok istesem de bebeğimizi kaybettiğimizi hatırlamasını ve aynı acıyı yeniden yaşamasını istemezdim ama olan olmuştu. Meyra, bunu hatırladığı için üzülüyordu. Onu o yapan şeylerin yaşadığı anlar olduğunu ve yaşadığı her mutlu anı hatırlamak istediği gibi, acı dolu anları da hatırlaması gerektiğini düşünüyordu. Bebeğimizi kaybettiğimiz zamanı hatırladığı gün onu arabaya bindirmiş ve gerçek hayatımızdan olabildiğince uzağa götürmüştüm. Güzel bir otelde kalmıştık. İşten ve çevreden uzak durmanın ona iyi geleceğini düşünmüştüm. Yaklaşık üç haftalık tatilin ardından bugün dönüş yapmıştık ve Meyra direkt işe gitmek istemişti. İşin ona iyi geleceğini söylemişti ve ben de üzerine gitmemek için üstelememiştim. O işe gidince benim de şirkete gitmekten başka şansım yoktu. Artık daha iyiydi. Ara ara durgunlaşıyordu ama bunun dışında daha iyiydi. Her geçen gün daha iyi oluyordu. Son zamanlarda nihayet güldürebilmiştim onu. Benim yokluğumda annem ara sıra şirkete uğramıştı. Şimdilik bir sorun yoktu. Zaten çalışanlarım da gayet güzel idare etmişlerdi.

Ofisimde sabah kahvemi yudumlarken ve geçtiğimiz üç haftayı

düşünürken kapım tıklatıldı. Başımı kaldırıp kapıya bakarak "Girin," dedim.

Kapı açıldı ve Yeşim, yavaş adımlarla içeri girip kapıyı kapattı. Odanın ortasına doğru ilerlerken, "Günaydın Tolga Bey," dedi.

"Günaydın Yeşim," dedim. Masamın önündeki koltuklardan birini işaret ettim. "Otur lütfen."

Yeşim, siyah, tek kişilik koltuğa yerleşti.

"Nasıl, alışabildin mi?" diye sordum.

"Evet Tolga Bey. Herkes çok iyi."

Hafifçe gülümseyerek kahve fincanımı masaya geri bıraktım. Yeşim, benim yokluğumda işe başlamıştı. Asistanım Hale benim talimatımla gerekli ayarlamaları yapmış ve onu işe çağırmıştı. Yaklaşık bir haftadır Yeşim buradaydı.

"Doğrusu sizi merak ettim," dedi bakışlarını kaçırarak. "Haddime değil ama engel olamadım buna."

"Bu gayet normal Yeşim. Neticede aynı evde yaşıyoruz. Kısa bir tatile çıkmam gerekti."

"Anladım efendim."

Kahvemi elime alıp dudaklarıma yaklaştırdım ve birkaç yudum daha içtim. "Ailenle görüşüyor musun Yeşim?"

Yeşim bakışlarını bana çevirip, "Sadece abim var." dedi. "Onun da şu an nerede olduğunu bilmiyorum."

"Anladım."

"Eğer evden çıkmam için söylüyorsanız, bir haftaya kadar çıkacağımı Tolga Bey. Bir ev buldum ve bugün işten sonra görmeye gideceğim."

Fincanımı masaya bırakıp koltuğumdan kalktım. Ellerimi rahat bir tavırla ceplerime yerleştirip, "Tamam," dedim. "Odama geliş sebebin nedir?"

Yeşim ayağa kalkıp bana doğru döndü. "Evi tutmak için sizden

avans isteyecektim. Abim daha önceki maaşlarımın hepsini almıştı. Şu an elimde hiç para yok."

"Tamam. Hale'ye söyle, o sana bu konuda yardımcı olur."

"Peki efendim."

Arkamı dönüp tam karşımda yer alan afişe bakarak, "Çıkabilirsin," dedim Yeşim'e.

Çok geçmeden ofisin kapısının açılıp kapanma sesi geldi. Yeşim gitmişti.

Derin bir nefes alıp Meyra'nın buz mavisi gözlerine baktım. Çok güzeldi hiç şüphesiz ama beni ona çeken en büyük sebep bu değildi.

Kimsenin fark edemediği bir masumluluğu vardı. Herkese ve her şeye inanabilecek kadar saftı da. En çok bu yüzden korumak istiyordum onu. Ailesinden hiç sevgi görmemiş, sevginin ne olduğunu öğrenmeden büyümüş biriydi. Şimdi kocaman bir kadın olsa da içeride bir yerlerde her an dışarı çıkmayı bekleyen küçük bir çocuk gizliydi sanki.

Cebimden telefonumu çıkarıp Meyra'yı aradım. Bir süre bekledikten sonra nihayet telefona cevap verdi. "Efendim?"

"Nasılsın Kelebek?"

Kısa süren sessizliğin ardından, "İyi olacağım," dedi.

Derin bir nefes alıp, "Öğlen yemeğine ne dersin?" diye sordum.

Arkadan birkaç hışırtı sesi geldi. "İşe gömülmüş durumdayım. Yemeği alıp buraya gelersen daha iyi olur."

Gülümsedim. "Tamam, on dakikaya oradayım. Ne yemek istersin?"

"Bugün çok zararlı şeyler yemek istiyorum," dedi muzip bir sesle. "Hamburger olabilir."

Gülerek, "Bu çok riskli bir karar," dedim. Sesime biraz yalancı bir endişe katıp, "Emin misin?" diye sordum.

"Evet. Lütfen acı sos da al ve daha ölümcül olsun."

İşte şimdi kahkaha attım. "Tanrım! Çok cesursun!"

Kıkırdadı ve ardından, "Çabuk gel," dedi.

"Tamam, görüşürüz." Aramayı sonlandırıp telefonu cebime yerleştirdim ve hızlı adımlarla ofisten çıktım.

Yiyecekleri alıp Meyra'nın iş yerine vardığımda zemin katta beni, elinde dosyalarla asansöre doğru koşuşturan Öykü karşıladı. "Hoş geldin Tolga," dedi beni fark edip durarak.

"Hoş buldum. Ne bu hal?"

"Poyraz yine bir köstebek buldu şirkette. Her şeyi gözden geçiriyoruz."

Ellerimi uzatıp kucağındaki dosyaların yarısından çoğunu aldım. Beraber asansörlere yönelip yönetim katına çıktık. Öykü'ye odasına kadar eşlik ettim.

"Teşekkür ederim," dedi, ben dosyaları masasının üzerine bıraktırken.

"Rica ederim tatlım," diyerek göz kırptım.

"Sen neden geldin?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim. "Artık şu soruyu sormasanız mı?"

Öykü gülümseyerek, "Haklısın," dedi.

Hafifçe tebessüm edip, "Neyse, görüşürüz," dedim. Ofisin çıkışına yöneldim ve beklemeden dışarı çıktım.

Hemen yan taraftaki odaya yönelip kapıyı çalmadan yavaşça içeri girdim. Meyra yere, beyaz halının üzerine oturmuştu. Siyah kalem eteği yukarı toplanmıştı ve bacaklarını açıkta bırakmıştı. Etrafında yığınla dosya vardı. Kucağında tuttuğu dosyaya kalemle bir şeyler not alıyor gibiydi. Siyah gömleğinin üstten birkaç düğmesi açık bırakılmıştı. Kalemle tutturarak topuz yaptığı saçlarından bir sürü tutam kurtulmuş ve özgürlüklerini ilan etmişlerdi. *O kadar muhteşem görünüyordu ki. Yaramaz bir ofis kızı gibiydi.*

Nihayet beni fark ederek başını kaldırdı ve kalemini dudaklarına götürerek hafifçe ısırdı. *O kalem olmak istedim. Lanet olsun.*

Kalemi aşağıya indirip boynunun kavisine yasladı. "Hoş geldin,"

dedi yorgun bir gülümsemeyle. Ardından o lanet olasıca kalemi yere bırakıp ayağa kalktı. Eteğini düzelterek bir kenara bıraktığı topuklu ayakkabılarını ayağına geçirdi. Tüm bu süreç boyunca elimde yiyecek poşetiyle öylece kapının ağzında dikilmiştim.

Kapıyı ayağımla itip kapattım. Meyra yavaş adımlarla bana yaklaşıp, "Kızgın görünüyorsun," dedi.

"Kızgıyım."

"Neden?"

"Buraya giren herhangi birisi de olabilirdi ve benim az önce gördüğüm manzarayı görebilirdi. Senin amacın ne?"

Meyra iyice bana yaklaşıp kollarını boynuma doladı. Pekâlâ, kızgın olduğum kadar ona karşı açtım da ve kızgınlığım geçmeye başlamıştı bile.

"Birincisi, bugün şirket işe gömülmüş durumda. İkincisi, senin dışında kimse kapımı çalmadan girmez." Tam kulağımın dibinde konuştum. "Ve üçüncüsü, sadece kızgın olmadığımı ikimiz de biliyoruz."

Hafifçe yutkunarak gözlerimi kapattım. Beni büyüğü altına almıştı bile. "Evet," dedim zorlukla.

Birden benden uzaklaşınca gözlerimi açtım. Küçük bir çocuk gibi sevinçle, "Hadi çok tehlikeli bir şey yapalım," dedi.

Tuhaf bir zafer arzusuyla ona doğru eğilip dudaklarımı dudaklarıyla birleştirdim bir anda. Poşeti farkında olmadan yere bırakmıştım bile.

Ellerimi incecik beline yerleştirip yavaşça aşağıya kaydırmaya başladığımda Meyra beni göğsümden iterek dudaklarımızın temasını kesti. "Bahsettiğim hamburger yemekti Tolga."

Şaşkınca kaşlarını çattım. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, ciddiylim."

Dişlerimi sıkmaya başladım. Meyra gülerek benden uzaklaştı ve masasının önündeki yerine geri dönerek hızla yere oturdu. Etrafındaki dosyaları kenara iterek bana baktı. "Hadi gel."

Eğilip yerden poşeti aldım. Yanına gidip karşısına oturdum.

Poşetin içinden yiyecekleri çıkarırken, "Somurtmayı kes," dedi Meyra.

"Kesemem. Az önce çok lezzetli bir şey yiyecektim ve sen buna engel oldun."

Meyra kükürdayarak hamburger kutularından birini aldı ve kapağını açıp hamburgerini içinden çıkardı. Kocaman bir ısırık alıp gözlerini yumarak keyifle mırıldandı. *Hay lanet!*

İştahım kaçmıştı. İstedğim şey yemek değildi. Açlığımı bastırabilecek tek şey Meyra'ydı ve o da itinayla benden uzak duruyordu.

Yine aynı keyifli sesi çıkarınca, "Yapma şunu," dedim.

Meyra şaşkın gözlerle bana bakarak, "Neyi?" diye sordu.

"Şu beğendiğin bir şey yiyip içtiğinde çıkardığın ses, beni deli ediyor."

Meyra hamburgerinden kocaman bir ısırık alıp yavaşça çiğnedi. Hiç itici görünmüyordu gözüme. Dudağının kenarından taşan ketçabı işaret parmağıyla sıyırdı. Doğruca gözlerime bakıyordu.

Zorlukla yutkunarak, "Hayır," dedim, fısıldamadan farksız bir sesle.

Meyra zafer kazanmış gibi cüretkâr bir gülümsemeyle ketçaba bulanmış parmağını dudaklarından içeri götürdü ve gözlerini kapatıp yine beni deli eden o sesi çıkardı.

Çok hızlı bir şekilde hareket edip hamburgeri elinden alıp hızla kutusuna geri koydum. Bir anda ayağa kalkıp yere eğildim ve Meyra'yı da ayağa kaldırdım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Cevap vermedim. Şu an hiçbir şey umurumda değildi. Beni bile isteye tahrik ediyordu ve iyi bir dersi hak ediyordu.

Onu geriye doğru iterek masasına yasladım ve belinden kavrayıp yukarı doğru kaldırarak masasına oturttum. Tepki vermesine izin vermeden aramızdaki mesafeyi yok ederek kendimi onda kaybettim.

Bir süre sonra, Meyra iyice kendini akışa kaptırdığında dudaklarımızın arasında bir nefeslik mesafe bırakarak fısıldadım. "Sana afiyet olsun." Çarpık bir şekilde gülümsedim. "Ben pek aç değilim."

Hızla arkamı dönüp ofisten çıktım. Kapıyı çektiğimde kapı bir gürültüyle sarsıldı. *Acaba bana ne fırlatmıştı?*

Gülümseyerek kendi kendime konuştum. "Bu işler böyle yapılır Kelebek. Bir insan işte böyle çıldırır."

Şirkete döndüğümde vakit kaybetmeden işe gömüldüm. Birkaç sıkıcı toplantıya katılmış, bir sürü şey imzalamıştım.

Gün içinde elimden geldiğince Meyra'yı düşünmemeye çalışıyordum çünkü onu düşündüğüm her an vücudum kontrolden çıkıyordu. Evet, onu cezalandırmak istemiştım ama o yakınlaşma beni de oldukça zorlamıştı. Kollarımda bana teslim olmaya hazırды. Zaman, mekân önemsemeden, sadece benimle olmayı önemsiyordu ama ben onu sınıra taşımaya kararlıydım. Öte yandan beklemek içten içe hoşuma gidiyordu. Sanki kaçınılmaz olanı ertelemek daha da heyecanlandırıyordu beni.

Ona sahip olacağım an harika olmalıydı. Her şey ama her şey kumsuz olmalıydı.

Yeniden başlamışız gibi hissediyordum. Aslında teknik olarak, yeni başlamış sayılırdık. Yine ona kur yapıyor ve her an tavlamaya çalışıyordum.

Ofis kapımın tıklatılmasıyla Meyra'yla ilgili düşüncelerimi zihnimin bir köşesine ittim. "Girin."

Kapı açıldı ve Yeşim içeri girdi. Kapıyı kapatıp bana döndü ve bana doğru yaklaştı. "Kusura bakmayın Tolga Bey, rahatsız ettim."

"Sorun değil Yeşim. Seni dinliyorum."

Yeşim masaya doğru biraz daha yaklaştı. "Şey..." dedi utangaç

bir tavırla. Bakışlarını kaçırdı. "Yeni işimi kutlayabileceğimi kimsem yok. Ne bir arkadaş ne de bir akraba. Ayrıca size teşekkür de etmek istiyorum. Eğer sizin için de uygun olursa bu akşam evde güzel bir yemek hazırlamak istiyorum."

Dirseğimi masaya yaslayıp elimi çenemin altına yerleştirdim. "Aslında bu iyi bir fikir Yeşim. Hem nişanlımla da tanışmış olursunuz. Bir türlü karşılaşma fırsatınız olmadı onunla."

Birden bakışlarını yüzüme çevirip, "Nişanlınız mı?" diye sordu.

"Evet. Benimle yaşıyor. Siz hiç karşılaşmadınız sadece. Yemeğe onun da katılması sorun olmaz umarım."

"Tabii ki sorun olmaz Tolga Bey. Ev sizin eviniz sonuçta. Ben sadece şaşırdım."

Şaşırması normaldi. Meyra'nın yokluğunda yatak odası dışındaki her yerde olan fotoğrafları ya da bizden kalan diğer şeyleri toplamıştım. Hayatında biri olmayan bir erkek gibi görüldüğüm bir gerçektir. Öte yandan tesadüf müdür bilmem, Yeşim ve Meyra hiç karşılaşmamışlardı. Meyra'ya bir türlü Yeşim'den bahsedememiştim. Özellikle sakladığımdan değil, sırası gelmemiştii.

"Pekâlâ, akşama güzel bir kutlama yaparız öyleyse."

Yeşim kocaman bir gülümsemeyle, "Çok teşekkür ederim," dedi. "Ben çıkayım."

"Tamam."

Yeşim ofisten çıkıp kapıyı da arkasından çekti.

Kendimi yeniden işe verdim. Saatler oldukça yavaş ilerliyordu. Bir an önce akşam olması için dualar edecek haldeydim. Tek istediğim bir an önce kadınımı kollarıma almaktı. Güzel vanilya kokusunu içime çekmeyi ve ona sımsıkı sarılmayı istiyordum.

Nihayet işten çıkış vakti geldiğinde ise liseli bir âşık gibi heyecanlıydım. Ayağa kalkıp arkamı döndüm ve dev cama yöneldim.

Cebimden telefonumu çıkarıp Meyra'yı aradım. Bir iki çalıştan sonra nihayet aramama cevap verdi. "Efendim sevgilim."

Anlaşılan bugünün kızgınlığını atlatmıştı ya da rol yapıyordu. Gülümseyerek, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Çıkmak için hazırlanıyorum. Sen?"

"Karşımdaki dev boyutlardaki fotoğrafına bakıyorum."

Kıkırdayarak, "O afiş ne zaman kalkacak?" diye sordu.

"Aslına bakarsan onu kaldırıp kaldırmamak arasında kaldım Kelebek. Resmen günümü aydınlatan bir fotoğraf. Öte yandan tüm şehir senin güzelliğini görüyor ve bu beni acayip kışkandırıyor. Çelişen duygular bunlar, karar veremedim. Bu konuda yardımcı olur musun?"

Meyra, kısa süren sessizliğin ardından, "Beni kendine saklamamı tercih ederim," dedi. "Şahsen ben öyle yapardım."

"O bahsettiğin nasıl oluyor?" diye sordum hafif kısık bir sesle.

"Sana uygulamalı olarak göstermeme ne dersin?"

İstemsizce alt dudağımı ısırdım. "Oldukça cesur bir hareket olduğunu düşünürüm."

"Öyle."

Derin bir nefes alıp verdim. "Seni almaya geliyorum Kelebek. Bu akşam evde minik bir etkinlik var. Uzun bir mesele ama bir çalışanımla ilgili, yoldayken detaylıca anlatırım."

"Beni almama gerek yok. Ben kendim gelirim sen direkt eve geç. Bir yere uğramam gerek."

Merakla kaşlarımı çattım. "Nereye?"

"Melike'ye uğrayıp birkaç eşyayı alacağım."

"İhtiyacın olan her şey evimizde var Meyra," dedim kararlı bir şekilde.

"Biliyorum ama Melike'de kaldığım kısa sürede oraya fazlasıyla yerleştim. Oradan almam gereken şeyler var."

"Pekâlâ," dedim. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır Tolga. Sen eve git ve beni bekle. Bahsettiğin şu etkinlik ile ilgili de yola çıktığımda konuşuruz, ne dersin?"

İstemsizce dişlerimi sıktım. Ona çok fazla karışmak istemesem de başına buyruk hareket etmesini sevmiyordum. Öte yandan güveni kolay sarsılan bir adamdım ve Meyra'nın yalan söyleyip Caner ile buluşmuş olması, hâlâ kapanmamış bir mevzuymuş benim için. Yine aynı hatayı yapmasından ölesiye korkuyordum.

"Tamam," dedim ifadeden yoksun bir sesle.

"Öpüyorum, kapatmam gerek. Evde görüşürüz."

"Görüşürüz," deyip aramayı sonlandırdım ve telefonu cebime yerleştirdim.

Arkamı dönüp masamın üzerini topladım ve hızla ofisten ayrıldım. Otopark katına inip arabama yerleştim. Hâlâ gergindim. İçimde kötü bir his vardı. Rahatsızlık hissi tüm bedenime yayılıyordu.

Arabayı çalıştırıp otoparktan çıktım. Gideceğim yön aksi taraf olsa da sebepsizce Meyra'nın iş yerine doğru sürdüm arabayı. Şirketin önüne geldiğimde arabayı yol kenarına park edip beklemeye başladım. Belki beni görürse onu Melike'ye götürmeme izin verirdi.

Arabanın camından dışarıyı izlemeye başladım. Çok geçmeden Meyra, şirketin kapısında belirdi. Yavaş ve kendinden emin adımlarla yola doğru yürüdü. Tam arabadan inip onu karşılayacaktım ki, gözüme bir şey takıldı. Meyra tam yol kenarına gelmişti ki, birisi onu kolundan tutup çekerek bir köşeye götürdü. Bu lanet olasıca kişi hiç şüphesiz Caner'den başkası değildi.

Güvendiğiniz, bütün umutlarınızı bağladığınız bir şey düşünün. Ve o şeyin sizi yine yarı yolda bıraktığını...

Seri bir hareketle araçtan çıkıp onların olduğu tarafa doğru yürümeye başladım. Caner hâlâ Meyra'nın kolunu tutarak hararetle bir şeyler anlatıyordu.

Buluşmaları planlı mıydı, değil miydi, bilmiyordum ve bu umurunda değildi. Yapacağım ilk şey Caner'i kelimenin tam anlamıyla mahvetmekti.

Yanlarına varmama çok az kalmıştı ki, Caner birden Meyra'yı kendisine çekti ve onu öptü. *Onu dudaklarından öptü!* Olduğum

yerde kalmıştım. Ne ileri ne de geri hareket edebiliyordum. Caner hâlâ Meyra'yı öpüyordu. Benimdi o. Nasıl ona dokunabilirdi? Meyra nasıl buna izin verirdi?

Çok uzaktan gelen bir gürlemeyle öne doğru atıldım. Kendi sesim bana yabancı gelmişti adeta. Caner sıçrayarak Meyra'dan uzaklaştı. Beni fark ettiği gibi geri geri koşmaya başladı ve ardından önüne dönüp hızlanarak oradan uzaklaştı. Onu yakalamaya tenezzül bile etmedim. Gereği yoktu. Artık yoktu.

Meyra'nın yanına vardığımda bakışlarını bana çevirdi. Hayranı olduğum altın sarısı kirpikleri gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Neden ağladığına anlam veremedim. Bir eli karnındaydı ve iki büküm duruyordu. Sanki güçten düşmüş gibiydi.

Onun önünde bir sağa bir sola yürümeye başladım. Meyra sessizce olduğu yerde dikiliyordu.

"Tolga," dedi pürüzlü bir sesle. Birden durup elimi havaya kaldırdım. "Sus," dedim. "Sadece sus. Çünkü artık anlamı yok."

"Ama..." demişti ki konuşmasına izin vermeden önünde bir duvar gibi dikildim. "Ama ne Meyra?" diye sordum. Ellerim iki yanımda yumruk halini almıştı. Sinirim ve öfkem havaya karışıyor, adeta somut bir hal alıyordu.

"İnan bana görüldüğü gibi değil. Ben burada olduğunu bile bilmiyordum. Beni kenara çektiğinde onunla gitmek istemedim. Beni tehdit etti."

"Sus Meyra! Lanet olası çeneni kapat! Duymak istemiyorum!"

Hıçkırarak ağlamaya başladı. "Yalvarırım inan! Beni, seni polise şikâyet etmekle tehdit etti. Darp raporu aldığını ve eğer onunla konuşmazsam seni polise vereceğini söyledi."

"Sana sus dedim!" diye haykırdım. Meyra birden yerinde sıçradı. "O seni öptü Meyra! Sen buna izin verdin ve bunun hiçbir açıklaması yok. Seni keyifle öpmesine izin verdin. Bunu da mı beni polise verecek diye yaptın?"

"Hayır o sırada bana..." demişti ki, onu böldüm. "Beni polise vermesin diye yatağına da girer miydin?"

Birden suratıma sert bir tokat attı. Başım yana savrulurken dişlerimi birbirine geçecek kadar sıktım.

"Bana bıçak dayamıştı!" diye bağırınca bakışlarımı ona çevirdim. "Senden korkusuna, amacını gerçekleştiremedi. Yine de beni öptüğü sırada o bıçak karnıma yaslanmıştı!" diyerek elini karnından çekti ve gömleğindeki kesiği gösterdi bana.

Kesik kumaş parçasının altından teni görünüyordu. Kanla ıslanmış gömleği, ilk defa dikkatimi çekti. Yaralanmıştı. Birden ellerimi başıma götürdüm. Onun canının yanıyor olduğunu bilmenin acısı bedenime işledi.

"O şerefsizi öldüreceğim!"

"Ben polise gidip onu şikâyet edeceğim ve sen hiçbir şey yapmayacaksın. Yeter artık bu saçmalık!"

Çaresiz bir sesle, "Acıyor mu?" diye sordum.

"Bana inanmaman daha çok canımı yaktı Tolga."

Çevremizdeki kimseyi önemsemeden gömleğini kaldırıp karnına baktım. Kesik derin değildi. En fazla yarım santim derinlikte bir bıçak darbesiydi. Dikişe bile gerek yoktu. Yine de *canı yanmıştı*.

"Ben..." dedim. Sustum. Konuşamadım.

Meyra ellerimi iterek kendinden uzaklaştırdı. "Dokunma bana!"

Boş gözlerle ona baktım. O ise yanımdan geçip gitti. Tam ona doğru dönüp peşinden gidecekken, "Sakın peşimden gelme," dedi. "Sakın, gelme!"

Gidemedim. O, kaldırım boyunca yürüyüp yol kenarından bir taksiye binene kadar öylece dikildim.

En sonunda çaresiz bir şekilde ayaklarımı hareket ettirip arabamın yanına gittim ve araca bindim. Cebimden telefonumu çıkarıp Meyra'yı aradım. İlk aramamı meşgule attı. İkinci aramamda ise telefonuna ulaşılmıyordu.

Sinirle direksiyona vurdum. Pişmandım. Ön yargılı olduğum için ve gelen tehlikeyi görmediğim için pişmandım. Ona o iğrenç şeyi söylediğim için pişmandım. Bir süre sakinleşmeye çalıştım ve ardından arabayı çalıştırıp yola çıktım.

Gidebileceğim çok yer yoktu. Eve gittim. Meyra'nın da eve dönmesini umut ederek eve gittim.

Kapıdan içeri girdiğimde bitkin bir şekilde salona yöneldim. İçeride loş bir ortam vardı. Sol taraftaki yemek masası hazırlanmıştı. Üzerinde türlü türlü yemekler vardı ve üç servis açılmıştı. Yeşim arkası bana dönük bir şekilde masanın başında dikiliyor ve masadaki birkaç şeyle uğraşıyordu.

Masaya doğru yavaş adımlarla ilerleyerek, "Güzel masa," dedim keyifsizce.

Yeşim birden bana doğru dönüp, "Hoş geldiniz Tolga Bey," dedi.

"Yeşim, heyecanlandığını biliyorum ama bu gece ne yazık ki sana eşlik edemeyeceğim. Meyra da gelmeyecek sanırım."

Yeşim ufak bir tebessümle bana yaklaştı. "Aslında onun gelmesi daha iyi."

Merakla kaşlarımı çattım. "Anlamadım."

Yeşim biraz daha yaklaşıncı istemsizce gerildim. "Tolga Bey... Tolga ... Bu yemeği ikimiz için planlamıştım. Biliyorum, hayatında birisi var ama sorun değil, ben beklerim. Bana hep iyi davranmanın ve sürekli çevrende tutmanın arkasındaki gerçek sebebi biliyorum. Hislerimiz karşılıklı. Hayatındaki her şeyi düzene soktuğunda seninle olmak için sabırsızlanıyorum."

Afallamıştım. Bana biraz daha yaklaşmaya kalkıştığında bir adım geri gitti. "Sen ... Yanlış anlamışsın."

"Lütfen kendini kandırma. Beni sevdiğini biliyorum. Hissettiğin şeyleri biliyorum. Ben de seni seviyorum."

Aklından zoru mu vardı bu kadının? "Yeşim, üzgünüm ama çok yanılıyorsun. Sevdiğim tek bir kadın var ve o da Meyra. Ben yalnızca sana bir insan olarak iyi davranıyordum o kadar."

"Ama..." dedi itiraz dolu bir sesle. Konuşmasına müsaade etmedim.

"Bence bu konuşmayı hiç yapmadık varsayalım. Birkaç dakika içinde hesabına yeteri miktarda para gönderilecek. Rica ediyorum buradan ayrıl ve sana gelecek olan parayla yeni düzenini kur. Şirketteki işine istiyorsan devam edebilirsin ama ne yazık ki aynı evde kalmamız artık doğru değil."

Yeşim'in bakışları değişti, öfkesi somut bir hal aldı. Onun dengelessiz bir ruh haline sahip olduğunu bunca zaman nasıl fark edemiştim? Arkasını dönüp gitmeden önce son defa konuştu. "Seni de, işini de istemiyorum ama senden intikamımı alacağım. Kalbimimi kırmanın hesabını soracağım."

ON ALTINCI BÖLÜM

Meyra

Gömleğimi üzerimden çıkarıp karnıma baktım. Yaram derin değildi ama yine de keskin bir acısı vardı. Yaramın üzerindeki minik bandajı çıkarıp orayı temizleyerek üzerini yeni bir bandajla kapattım. Üzerime siyah bir tişört giyip altına da bir kot pantolon geçirdim.

Siyah sandaletlerimi ayağıma geçirirken odanın kapısı açıldı ve Melike içeriye girdi. "Tatlım, bunların hepsini sen mi taşıyacaksın?" diye sordu, yerdeki kolileri işaret ederek.

Biri küçük olmak üzere iki koli hazırlamıştım. Bir sürü kitap, çamaşır ve kadın ıvır zıvırlarıyla doluydular. "Taksiyle gideceğim, sorun yok."

"Tolga da evin önünde yardım eder zaten, değil mi?"

Bakışlarımı kaçırarak kısa bir an Tolga'yı düşündüm. Ona hâlâ kızgın olduğum bir gerçektir ama aramızdaki bu güven meselesini yüz yüze halletmemiz gerekiyordu. Dün akşam bana söylediği kırıcı şey onun söyleyeceği bir şey değildi. O konuşan *öfkeydi*. Benim Siyahım öyle bir adam değildi.

Daha önce ona yalan söylediğim için güveni sarsılmıştı ve dün akşam gördüğü görüntü de ona ön yargılı olma sebebi vermişti.

Kızgındım evet ama böyle bir yere varamazdık. O yüzden ilk olarak dün gece polise gidip Caner hakkında şikâyetle bulunduktan sonra Tolga'ya söylediğimi yapmış ve Melike'ye gelip kalan eşyalarımı toparlamıştım. Buradan da doğruca eve gidecektim. Gerçi bunu daha önce yapmam gerekirdi ama dün akşam çok sinirliydim ve bu kararı vermem saatlerimi almıştı. Sabahın ilk ışıklarıyla eşyalarımı toparlamaya başlamıştım. Birazdan da çıkacaktım.

"Sana diyorum Meyra."

Bakışlarımı Melike'ye çevirip, "Ne diyordun?" diye sordum.

"Tolga yardım eder, değil mi?"

"Evet, eder. Ben çıkayım artık, akşam görüşürüz."

Beraber kolileri aşağı indirdik. Evin önünden geçen ilk boş taksiyi durdurdum. Kuzenimle vedalaşıp taksiye bindim. Tuhaf bir sakinlik içerisindeydim. Onunla konuşacaklarımı defalarca kafamın içinde tekrarlamıştım. Dünkü olay için benden özür dilemesini beklemeyecektim. Öte yandan benim özür dilememi gerektiren bir durum da yoktu. Sadece aramızdaki bu gereksiz gerginliğe bir son vermek istiyordum. Onu özlemiştim. Tek bir gece ondan uzak kalmıştım ve o şimdiden burnumda tütüyordu.

Taksi şoförüne Tolga'nın evinin... *Evimizin* adresini verdikten sonra koltukta arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım. Sakinlik içerisinde yolculuğa devam ederken birden başıma tuhaf bir ağrı saplandı ve bir an için geçmişe sürüklendim.

"Hayır Kelebek, öyle yapmayacaksın."

Evimizde, alt kattaki oyun odasındaydık. Burayı ben dekore etmiştim ama bilaro masası Tolga'nın fikriydi. Ben oyun konsolu ve benzeri şeyleri severdim.

Sinirle doğrudan istekayı masanın üzerine adeta fırlattım. İsteke, topların yoğunluklu olduğu alana düştü. Toplar saçma sapan yerlere dağıldı ve ne tesadüftür ki yarım saattir hedefim olan top deliklerden birine girdi.

Geri zekâlı top.

Tolga kalıkaha atarak, "Bence h yle oyna, daha haşarılısın," dedi.

Aman ne komik.

Kollarımı çapraz bir şekilde önümde birleştirip ağırlığını tek ayağıma bıraktım. "Ben oynamıyorum."

Tolga kendi istekasının ucunu tebeşire buladığı sırada, "Mızıkçı," dedi bana bakarak.

İstekanın ucunu üfledikten sonra masaya koydu ve eğilip hedef aldı. İstekasının ucunu seri bir hareketle öne çıkarıp beyaz topa vurdu. Son topunu deliğe sokmak üzereydi. Beyaz top önce masanın kenarına çarptı ve sonra son topa çarptı. Top yavaş yavaş masanın üzerinde ilerledi ve... Tolga kazandı.

Sinirden dişlerimi sıkıyordum. Tolga, elindeki istekayı masaya bıraktı. Eldivenini çözdü ve bir köşeye attı. Tehditkâr bir gülümsemeyle bana yaklaşmaya başladı. Olduğum yerde dikiliyordum.

Masanın çevresinden dolaşıp tam önümde durdu. "Hadi ama Kelbek, asma suratını."

Çenemi inatçı bir tavırla dikleştirerek bakışlarımı odanın uzak bir köşesine çevirdim. Tolga parmaklarıyla çenemi kavrayıp beni ona bakmaya zorladı. Bana doğru eğildi ve dudaklarıma nazik bir öpücük bıraktı. Bu ufacık temasta kalbim bir anlığına atmayı unutmuştu.

"Bebeğim, sadece oyun. Üstelik oynamak isteyen de sendin."

"Ne olurdu yalandan yere yenilseydin?"

Yüzünü ellerinin arasına alıp burnumun ucundan öptü. Vücudum beynimden bağımsız hareket ediyordu. Kollarımı boynuna dolayıp parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımdan öptüm.

Dudaklarımızın temasını bir anlığına kesip, "Bu masaya artık masum gözle bakamayacağım," dedi.

"Bu odayı uzun zamandır masumı görmüyorum," diye karşılık verdim. "Hatta evin hiçbir yerini..."

Çekici bir gülümsemeyle, "Çok haklısın bebeğim," dedi ve dudaklarını benimkilere mühürledi.

Arabanın ani fren yapmasıyla öne doğru sarsıldım.

"Kusura bakmayın," dedi taksi şoförü. "Birisi yanlış yola girmiş az kalsın çarpışacaktık."

Şoföre dikiz aynısından sert bakışlar atarak karşılık verdim. Tekrar arkama yaslanıp camdan dışarıyı izlemeye başladım.

Az önce hatırladığım şey beni olduğum yerde kızıştırmayı başarmıştı. İlişkimiz hep çok tutkuluydu, bunu biliyordum. Öte yandan Tolga gibi bir adamdan daha azı beklenemezdi. Ama tutkunun yanında beni koruyup kollaması da vardı. Hem de herkesten ve her şeyden.

"Ondan ayrılacaksın Meyra. O adamı derhal bırakacaksın!"

Sinirle derin nefesler alıp veriyordum. Bunu bana nasıl söylerdin? "Asla bırakmayacağım anne! O benim her şeyim. Ne sen ne de babam beni ondan vazgeçiremezsiniz!"

Annem bana birkaç adım yaklaşıp, "O seni değiştiriyor Meyra," dedi.

"O adam, beni seviyor. Sizin vermediğiniz sevgiyi veriyor bana."

Birden odanın kapısı zorlandı ve çok geçmeden Tolga içcri girdi. Babamların evindeydik ve benim eski odamdaydık. Aslında buraya gelirken aklımda böyle bir konuşma yapmak yoktu. Sadece annemi ve babamı özlemiştim. Tolga'yı da onlarla tanıştırmak istediğimden onları ziyarete gelmiştik. Büyük bir hataydı. Daha geldiğimiz ilk an Tolga anneme ve babama laf sokuşturmaya başlamıştı. Doğruları duymak annemlere iyi gelmemiş olmalı ki, ilk fırsatta beni kenara çekip bu saçma konuşmayı başlatmışlardı. Bu da yetmezmiş gibi Tolga ile eve dönmek yerine buraya temelli yerleşmemi istemişlerdi.

Tolga, "Gidelim mi?" diye sordu rahat bir tavırla.

Tam ona doğru dönmüştüm ki, annem kolundan tutarak beni durdurdu.

"Bırak anne."

Sıyahın Kelebeği

Annem sinirli bir şekilde kolunu bıraktı. Tolga'ya doğru birkaç adım atmıştım ki, "Eğer gidersen seni evlatlıktan reddederiz Meyra," dedi annem.

Tekrar geriye dönüp anneme ve babama baktım. Annemin arkasında dikilmekte olan babam, söylenenleri onaylar bir biçimde bakıyordu.

Birden Tolga beni geriye doğru çekti ve önüme geçip bütün görüş açımı kapladı. "Hayatı boyunca onun yanında oldunuz mu ki üzerinde hak iddia ediyorsunuz?" diye sordu Tolga, sitem dolu bir sesle.

Babam, "Sen karışma," dedi.

"Ben karışmayayım mı? O benim ve siz, benim olana zarar veriyorsunuz. Bakıcıların bakıp büyüttüğü, ayak bağı olarak gördüğünüz kızımızın adı dışında neyini biliyorsunuz? Mesela yağmurda ıslanmayı sevmez, bunu biliyor musunuz?"

Tolga'nın geniş sırtına yasladım başımı.

"Tabii ki biliyoruz!" dedi annem.

Tolga, "Peki nedenini biliyor musunuz?" diye sordu. Odada sessizlik hakimiydi. "Ben söyleyeyim. Çünkü Meyra yağmurda ne zaman ıslansa siz ona kızardınız ve bir hafta odasından çıkmama cezası verirdiniz. Cezalarla büyüdü Meyra. Özgür gibi görünse de tutsağımızdı sizin. Siz şimdi onun özgür olmasını kaldırıyorsunuz ama artık ben varım. Onu ezemezsiniz, buna izin vermem! Bir kez olsun sevgi gösterip şefkatle yaklaşmadığınız kızınızı, bir anda sahiplenmenize izin vermem. Onun artık size ihtiyacı yok!"

Tolga birden bana döndüğünde başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Üzgünüm," dedi.

"Üzülme, gerçekler bunlar."

"Gidelim mi Kelebek?"

Başımı olumlu anlamda salladım.

"Geldik hanımefendi."

Şoförün konuşmasıyla bir anda geçmişten sıyrıldım. Çantamdan para çıkarıp taksi şoförüne uzattım ve arabadan indim.

Eşyalarımı bagajdan çıkarıp evin bahçesine girdim ve kolilerin ikisini de bahçe kapısının yanına bıraktım. Yavaş adımlarla taşlı yolda ilerleyerek eve yöneldim. Sabahın serinliği ürpermeme sebep oluyordu. Kollarımı çapraz bir şekilde önümde birleştirip yürümeye devam ettim. Kapının önüne gelip zile bastığımda çok geçmeden kapı açıldı. Şimdi yüzleşme zamanıydı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Tolga

Kapımın sert bir şekilde açılıp duvara çarpmasıyla başımı önümdeki evraklardan kaldırıp ofisime bu şekilde dalan kişiye baktım. *Tabii ki Poyraz.*

"Neler oluyor?" diye sorduğumda kapıyı aynı sertlikle kapatıp masamın önündeki koltuklardan birine yayıldı.

"Öykü beni mahvediyor!"

"Ne tesadüf, Meyra da beni."

"Bu sabah biraz atıştık ama sonra barışmıştık," dedi Poyraz.

"Biz de dün gece barışmıştık ama..." demiştim ki, Poyraz araya girip, "Şimdi benimle konuşmuyor." dedi.

"Bende de durum bu."

Birbirimize tuhaf bakışlar attık bir süre. Sonra kahkahalarla gülmeye başladık. Dağ gibi adamlardık ama kadınlarımız bizi parmağının ucunda oynatıyordu. Aşk, insanı gerçekten değiştiriyordu.

"Bu arada siz neden hâlâ sorun yaşıyorsunuz?"

Ona son zamanlarda olup bitenleri anlattım. Yeşim meselesinin de üstünden geçtik. Konuyu gece Meyra'ya da anlatmışım. Öfkelenmişti, neden evimizde dolanan bir kadından haberi olmadığını

sorgulamıştı ve haklıydı da ama hiçbir şey kasıtlı değildi, olan ol-
muştu. Sabah olduğunda ise Meyra benimle hiç konuşmadan evden
ayrılmıştı. İşe gitmeden önce ofisine uğradığımda, "Tek sorunumuz
Yeşim değil," demişti. Benden biraz daha alan istemişti. Yeni öğren-
diği bilgileri hazmetmeye ihtiyaç duyduğunu dile getirmişti.

"Daha bir sürü problemimiz var. Benim şu, kadınlarla arama me-
safe koyamayışım en büyük sorun mesela."

"Evet," dedi Poyraz, bir yandan gerginlikle kravatını gevşetirken.
"Öykü'yü öptüğünü hâlâ unutmuş değilim."

Gözlerimi devirdim. "Aşkından geberecektin o öpücük olmasa."

"Ben önünde sonunda aşkımı itiraf ederdim ona."

Derin bir nefes alıp verdim. "Tabii canım."

"Çok kıskanç biri oldu Öykü. Yanımda dişi sinek görse kalkıp o
sinek yüzünden bana hesap sorar."

"Sana benimle evlenmen gerektiğini söylemiştim şeker parem."

Poyraz gülerek, "Pişmanım sevgilim. Ne yapsak, kaçsak mı bera-
ber?" diye sordu.

Birden ofis kapısının önünde bir tıkrıtı duyunca ikimiz de ba-
kışlarımızı kapıya çevirdik. Çok geçmeden kapı açıldı ve Öykü içeri
girdi. "Seni burada bulacağımı biliyordum ama evlilikten pişmanlık
duyacağını işiteceğim aklımın ucundan geçmezdi!"

Poyraz bakışlarını bana çevirip yutkundu. Bunu yaparken zor-
landığı belliydi. İşte şimdi sıçmıştı.

"Hayatım biz sadece şakalaşıyorduk."

Öykü Poyraz'a doğru yaklaşp ellerini beline yerleştirdi. Bu kızı
gerçekten seviyordum. Küçük boyuyla Poyraz'a kafa tutmasına
ise bayılıyordum.

Kahkahalarla gülmeye başlayınca ikisi de bakışlarını bana çevi-
rip aynı anda, "Gülme!" diye bağırdılar.

Dudaklarını birbirine bastırıp gülmemek için çabalarken koltu-

ğumdan kalkıp masamın arkasından çıkarak odanın çıkışına yöneldim ve odadan çıkıp kapıyı kapattım. Koridor boyunca ilerleyip ne yapabileceğimi düşünürken aklıma gelen şahane fikirle asansörlere yöneldim. Kadınımı daha şimdiden özlemiştim ve onu ziyaret etmek iyi bir fikirdi.

Poyraz'ın şirketine geldiğimde her zamanki gibi güvenlikten geçme ya da danışmaya haber verme zahmetine katlanmadan doğruca asansörlere yöneldim. Duvardaki panelden asansör çağırma düğmesine basıp beklemeye başladım. Çok geçmeden asansör geldi ve kapıları açıldı.

Asansör kabininden inmekte olan Öykü'nün annesi, Lerzan Hanım'la karşılaştınca, "Merhaba Lerzan Hanım," dedim.

"Ah, merhaba Tolga. Nasılsın görüşmeyeli?"

"Teşekkür ederim, iyiyim. Siz nasılsınız?"

"İyiyim tatlım, sağ ol. Öykü ve Poyraz'a bakmıştım ama yoklar. Nerede olduklarını biliyor musun?"

Evet, biliyordum. Muhtemelen şu an ofisini alt üst ediyorlardı. *Tartışma sonrası barışma partisi* aşamasına geçmişlerdir... Peki bunu söylemeli miydim?

Asansör kapısı kapanırken elimi kapıya koyup sensörün devreye girmesini sağladım ve kapı geri giderek açık kalmaya devam etti. "Benim ofisime uğramışlardı ama muhtemelen çıkmışlardır," diyerek saatime baktım. "Öğlen yemeği yemeye gitmiş olabilirler."

"Anladım Tolga'cığım. Bu akşam bir yemek organize ediyorum. Öykülere de haber vermek için uğramıştım zaten ama mecburen arayıp haber vereceğim. Meyra'yı da davet ettim. Eğer sen de gelirsen çok sevinirim. Aranızın nihayet düzeldiğini duydum."

Gülümseyerek, "Tabii ki gelirim," dedim. "Barıştığımızı size kim söyledi?"

"Tabii ki Meyra."

"Anladım Lerzan Hanım."

"Neyse, ben seni çok tutmayayım. Akşama bekliyorum."

Bir baş selamı verip, "Orada olacağım," diyerek asansör kabini girdim.

Lerzan Hanım yavaş adımlarla çıkışa ilerlerken, ben de duvardaki panelden yönetim katının düğmesine bastım. Kapılar kapandığı gibi asansör hızla yükselirken kalp atışlarımın da doğru orantıyla yükselmeye başladığını hissettim.

Nihayet hedefimin bulunduğu kata geldiğimde asansör kapıları açıldığı gibi hızla kabinden çıktım. Meyra'nın odasına yöneldiğim sırada kalbim delicesine bir ritim tutturmuştu. Onu göreceğim için bu kadar heyecanlanmam gerçekten enteresandı. Her zaman böyleydim ve buna her zaman şaşıırıyordum.

Meyra'nın kapısının önüne gelince içeriden gelen kahkaha seslerine kulak kesildim. Meyra'nın neşeli olması hoşuma gitse de neye bu kadar güldüğünü merak etmişim. Sonra bir erkek sesi işitince hızla kapıyı açarak içeri girdim. Meyra masasının arkasında otururken adını bilmediğim bir adam da masasının önündeki koltuklardan birinde oturuyordu. Beni fark ettikleri gibi yüzlerindeki gülümseme silindi.

"Tolga?" dedi Meyra, soru sorar gibi tek kaşını havaya kaldırırken.

"Merhaba Meyra," diyerek onlara doğru yaklaştım ve izin istemeden adamın karşısındaki koltuğa oturdum.

"Kapı çalmanın ne olduğunu biliyor musun Tolga?" diye sordu Meyra.

Bakışlarımı adamın yüzünden çekmeden, "Ya, duydum öyle bir şey de pek benlik değil," dedim.

Adam hafifçe tebessüm edip elini bana doğru uzatarak, "Ben Sinan," dedi. "Meyra'nın arkadaşıyım."

Elimi uzatıp adamla tokalaşarak, "Ben de Tolga, Meyra'nın erkek arkadaşıyım," dedim.

Kıskançlık kanımı kaynatırken yerimde huzursuzca kıpırdan-

dım. Adamın iri cüssesi gözümü korkutmasa da benim kadar iri oluşu canımı sıkıyordu. Evet, onu rahatlıkla döverdim ama ben de sıkı bir dayak yiyebilirdim. Sorun değildi aslında. Bazen kendime denk bir rakibin yokluğu fazlasıyla sıkıcı oluyordu. Bir tek Poyraz bana kafa tutabiliyordu, o da artık eskisine nazaran daha sakın bir adam olmuştu.

Adının Sinan olduğunu öğrendiğim bu adam, "Meyra bana eski bir erkek arkadaşın bahsetmişti, barıştığınızı duymadım," dedi. Benim varlığım onu huzursuz ediyordu, farkındaydım.

Meyra, "Ashında tam yeni barıştık," dedi.

Adam gözle görülür bir biçimde gevşerken merakla kaşlarımı çatı-tım. Meyra'dan hoşlanıyor muydu? Ne saçmalıyorum ben? Meyra beğenilmeyecek bir kadın değildi ki. Asıl sorun bunu Meyra'nın fark etmeyişiydi. Zaten çoğu zaman gelen tehlikeyi fark edemiyordu. Caner olayı buna büyük bir örnekti. Oysa ben adamın bakışlarındaki meydan okumayı görebiliyordum. Gözlerimi devirdim. Yeterince sorun yaşamamış mıydık? Bir de bu adamla mı uğraşacaktım yani?

"Sinan bir Psikolog. Ankara'dan tanışıyoruz. Bir iş için İstanbul'a gelince görüşelim dedik. Yemeğe çıkacaktık."

Sözlerin sahibine, Meyra'ya çevirdim bakışlarımı. "Terapiye mi gidiyordun? Öyle mi tanıştınız?"

"Hayır," diyerek lafa karıştı Sinan. "Meyra'yı yağmurun altında, sahilde bir kayanın üzerinde yatarken bulmuştum."

Kaşlarımı çatarak, "Sen yağmurda ıslanmayı sevmezsin ki, ne işin vardı orada?" diye sordum Meyra'ya.

Meyra, "Güneşleniyordum," dedi, alay dolu bir sesle.

Ha ha. Aman ne komik!

Dişlerimi sıkıp bakışlarımı Sinan'a çevirdim. "Peki bu enteresan dostluğunuz nasıl ilerledi?"

"Evlerimiz çok yakındı. Sık sık görüşürdük."

Havadaki gerilim somut bir hal almaya başlamıştı. Meyra. ada-

mın benim sinir olmamdan dolayı duyduğu zevki görmüyor muydu yani?

Meyra, "Sinan, kes şunu," deyince, Sinan bir kahkaha atarak baş kışlarını üzerimden çekti.

"Çok eğlenceliydi," dedi Sinan.

"Biri bana neler olduğunu anlatacak mı?" diye sordum merakla.

Meyra gülümseyerek, "Sinan sana sadece takılıyordu. Ona kıskanç olduğundan bahsetmiştim," dedi.

"Yani?"

Sinan rahat bir tavırla koltuğa iyice yayıldı. "Yani, Meyra'dan hoşlandığım falan yok. Ben senin için tehlike değilim, merak etme."

Kumaş pantolonumun diz kısmındaki *olmayan tozları* silkeledim. "Tehlike olduğunu düşünmedim. Meyra beni sevdiği sürece kimse benim için tehlike değil. Sadece hoşuma gitmeyen bir tavır vardı."

Adam cidden de şu an gayet normal görünüyordu. Psikolog olması, vücut dilini istediği gibi yönlendirmesi için ona olanak sağlıyor olmalıydı. Sinir bozucu bir durumdu. Bir yandan da üzülmediğimi söyleyemem. Uzun zamandır kimseyi dövmemiştim ve avuçlarım kaşınıyordu.

Sinan birden ayaklanıp, "Ben artık gideyim Meyra, sonra görüşürüz," diyerek bana döndü. "Merak etme, kalbi başkasına ait olan bir kadına asılacak kadar aşağılık değilim."

"Umarım öyledir."

Sinan gittikten sonra Meyra koltuğundan kalkıp masasının arkasından çıktı ve gelip karşımdaki koltuğa oturdu. Siyah renkteki kalem eteği yukarı toplanmıştı ve şahane bacaklarını ortaya sermişti. *Şimdi dudaklarımı o bacaklarda gezdirip...*

"Sen neden geldin?"

Meyra'nın sorduğuyla soruyla kendimi müstehcen hayalimden

uzaklaştırıp bakışlarımı yüzüne sabitledim. Zorlukla. "Seni özledim ve geldim."

Bakışlarımı aşağı indirmek için büyük bir istek duyuyordum ama hayır, bakmayacaktım.

Bakma lanet olası, bakma! Bacaklarından önce daha tehlikeli şeyler var. Mesela üzerindeki krem rengi gömleğin ilk iki düğmesi açık. Bakma, sakın aşağı bakma!

Meyra, muhtemelen masum bir amaçla alt dudaklarını nemlendirmek için hafifçe yalayınca daha fazla oraya bakmamak için bakışlarımı adeta gözlerine mühürledim. Bana ne oluyordu böyle? Ondan uzak kalmak ve bunca zamandır yokluk çekmek miydi beni bu denli sınıra taşıyan? Yoksa Meyra, her geçen gün *münkûn*muş gibi daha da mı çekici olmuştu?

"Tolga iyi misin?"

Zorlukla yutkundum. "Hı hı."

Çok iyiyim tatlım. Üzerine atlayıp o üzerindeki kıyafetleri parçalayıp seni çalışına masana yatırmamak için kendimi zor tutuyorum ama yine de çok iyiyim!

"Ermin misin? Bir tuhafısın. Su falan ister misin?"

Başımı hızla iki yana salladım.

İstediğim tek şey sensin kadın, sen!

Meyra sakın bir tavırla elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu gece Öykü'nün annesine yemeğe gideceğim."

"Tamam."

"Tolga, gerçekten iyi olduğuna emin misin?"

Hızla ayağa kalkıp, "Ben gitsem iyi olur," dedim. "Lerzan Hanım'da olan yemekten sonra eve gel ve konuşalım." *Ve aramızdaki son engeli de kaldırıp sana kavuşurum. Yani, kavuşmalıyım. Lütfen!*

"Ne konuşacağız?"

"Benim kadınlarla gereksiz samimiyetimi."

Meyra, sanki bu aklına yeni gelmiş gibi kaşlarını çatarak, "Haklısın," dedi.

Ona doğru yaklaşp kontrolden çıkmış vücudumun dizginlerini ele almaya çalıştım. Arzumu derinliklere ittim. Zordu ama mûmkündü bu. Koltuğunun önünde diz çöküp ellerimi iki yanına, koltuğun kollarına koydum. "Kendime hâkim olamıyorum bazen. Benim içimde hiçbir art niyet yok Meyra. Ben hep sıcakkanlı bir adamdım."

Meyra yüzümü ellerinin arasına alıp, "İçinde art niyet olmadığını biliyorum," dedi. "Ama bu, Yeşim'in her şeyi yanlış anlamasını engelleyemedi. Sevilmesi kolay bir adamsın Tolga. Kadınlar sana hayran oluyorlar. Hem görünüş hem de davranış olarak ideal bir adamsın, inkâr edemem. Ama sen, her önüne gelene *art niyet olmadan* samimi bir şekilde yaklaşırsan biz daha ne Yeşimlerle karşılaşırız. Ben bu yıkımı daha kaldıramam Tolga. *Bu sefer oldu* deyip, yeniden onlarca parçaya bölünemem. Her insan ikinci bir şansı hak eder ama biz birbirimize vereceğimiz şansları çoktan tükettik ve bu bizim bir bütün olabilmek için son şansımız belki de."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıp verdim. "Üzgünüm," dedim, kısık bir ses tonuyla. "Haklısın, ben bu şekilde düşünmemiştim."

"Akıllı adamsın. Bence bunun gayet farkındaydın ama işine gelmiyordu."

Meyra öne doğru eğilip alnını alnıma yasladı. Yanaklarındaki elleri boynuma, oradan da omuzlarıma yönelirken biraz önce derinliklere kapattığım arzum hiç zaman kaybetmeden tekrar harekete geçti. Tek bir dokunuş beni yerle bir etmeye yetiyordu işte.

"Söz ver..." dedi Meyra.

Hiç düşünmeden "Söz," dedim. Ne olduğunu bilmeden ne için söz verdiğimi bilmeden.

"Ne için söz verdiğini bile bilmiyorsun."

Burnumu yanağına sürttüm hafifçe. Dudaklarımızın arasında bir nefeslik mesafe vardı. "Ne için olduğu önemli değil. Sen ne istersen

onu yaparım. İstersen şirketimde tek bir kadın çalışanım bile olmaz. Onları işsiz bırakmam tabii her birine iş bulurum önce."

"Senden böyle bir şey istemiyorum," diyerek, şakağıma bir öpücük bıraktı. "Ne istediğimi biliyorsun."

"Tamam," dedim, fısıldamadan farksız bir sesle.

"Bana biraz alan ver Tolga. Bir anda ofisime gelme mesela. Evet, barıştık ama hâlâ halletmemiz gereken çok şey var."

Yüzünü ellerimin arasına alıp buz mavisi gözlerine baktım. "Sen ne saçmalıyorsun? Ben senin kokunu nefes gibi içime çekmek için günleri değil saniyeleri saydım. Nasıl özledim seni, haberin var mı? Üstelik senin beni özleyip özlememen umurumda bile değil. Kızacak mısın? Trip mi atacaksın? Kavga mı edeceksin? Aynı evde iki yabancı mı olacağız? Tamamı kabul ama seni gözümün önünden ayırmamı bekleme. Artık bekleme. Bu gece Lerzan Hanım'daki yemekten sonra doğruca ait olduğun yere, evimize geliyorsun. Gelmem dersen işin ucunda seni çuvala koyup kaçırmak olsa bile bunu yaparım Kelebek. Ama artık benden uzak kalmama izin vermem."

Meyra söylediklerimi düşünmeye başladı. Buz mavisi gözleri yine eski ışıltısına kavuşmuştu.

"Bana kızacaksan yanımda kız," dedim, o güzel yanaklarını okşarken. "Benden uzakta olmana katlanamam artık. Canım istediğinde yanına gelmemi engelleme. Yeterince engel oldum kendime, kapına gelmemek için. Artık bekleme bunu benden."

Gözlerimi kapatıp derin nefesler alıp verdim. Ayağa kalkıp ona doğru eğilerek başına bir öpücük bıraktım. İstemeden de olsa arkamı dönüp çıkışa doğru yöneldim. Tam çıkacakken omuzumun üzerinden geriye doğru bakıp, "Beni özle Kelebek," dedim.

"Özleyeceğim."

Kravatımı sağa sola çekiştirerek düzelttikten sonra ceketim kollarını da bileğime doğru çekerek son kez üzerimi kontrol ettim. Bir fark yapıp ceketimin içine beyaz gömlek giymiştim. Benim için büyük bir değişiklikti.

Kapının ziline basıp beklemeye başladım. Lerzan Hanım'ın evinin önündeydim. Çok geçmeden kapı açıldı ve Öykü görüş açımı girdi.

"Hoş geldin," diyerek beni baştan ayağa süzdü. "Vay be, beyaz gömlek yakışmış. En azından mafya bozuntusu görüntünden uzaklaşmışsın."

"Sen çok biliyorsun, yürüyen yer çekimi."

Öykü kaşlarını çatarak, "Poyraz da bir keresinde bana böyle hitap etmişti," dedi.

Çok geçmeden Poyraz kapıya gelip Öykü'ye arkadan sarılarak çenesini karısının omuzuna yasladı. "Kadınım bir daha öyle hitap etme."

Demek gerçekten de ofisimde barışma partisi vermişlerdi.

Öykü gülerek, "Sorun değil," dedi.

"Ben söyleyince sorun oluyor ama."

Araya girerek, "Ben abisiyim, bana alınmaz," dedim. "Sen kocasısın. Ona hitap şekillerin iltifat dolu olmalı."

Öykü güzel bir gülümseme gönderdi bana. O benim için ne kadar kardeşse, ben de onun gözünde bir o kadar abiydim.

Poyraz, "Neyse ne," diyerek karısından uzaklaştı. "Hadi kapıda kalma, geç içeri."

Poyraz ve Öykü'nün kapıdan uzaklaşmasıyla içeri girerken, "Meyra biliyor mu geleceğimi?" diye sordum.

"Bilmediğini fark edince bir şey söylemedik," dedi Öykü.

Öykü'nün yönlendirmesiyle geniş salona geçtik. Meyra, salonun en uç kısmında deniz manzarası olan camın önünde dikiliyor ve

Lerzan Hanım'la sohbet ediyordu. Ne hakkında konuştuklarına çok dikkat etmedim çünkü gördüğüm manzara paha biçilemezdi.

Meyra, güneşten bir parça taşıyan sarı saçlarını açık bırakmıştı ve muhteşem güzellikteki yüzünde çok hafif makyaj vardı. Dizlerinin biraz yukarısında biten siyah, ince askılı, dar bir elbise giymişti. Elbise gayet sıradan olsa da Meyra çok şık görünüyordu ama beni asıl etkileyen bu değildi. Meyra, Öykü ve Poyraz'ın kızı olan Arya'yı kucagında tutuyordu. Arya, minik ellerini Meyra'nın yanaklarında dolaştırıyordu. Meyra hayranlıkla Arya'ya bakarken, bir yandan da Lerzan Hanım'ın söylediği şeylere cevap veriyordu.

"Çok güzel bir manzara, değil mi?" diye sordu Poyraz, sadece benim duyabileceğim bir ses tonuyla. "Düşünsene kollarında senin çocuğunu taşıdığını. Resmen şükür sebebi."

"Kesinlikle öyle," dediğimde ses tonum biraz yüksek çıkmış olmalı ki, Lerzan Hanım ve Meyra bakışlarını birden bana çevirdiler. Meyra şaşkınlıkla hâlâ olduğu yerde dikilirken Lerzan Hanım bana doğru yürüyüp, "Hoş geldin Tolga'cığım," dedi.

"Hoş buldum Lerzan Hanım."

Öykü Meyra'nın yanına gittiği sırada Lerzan Hanım, "Hadi yemek odasına geçelim," dedi.

Öykü Arya'yı kucagina alıp annesinin yanına geldi. "Biz geçelim anneciğim, onlar gelirler."

Poyraz, Öykü ve Lerzan Hanım salondan çıkarken ben de yavaş adımlarla Meyra'nın yanına yaklaşmaya başladım.

Nihayet yanına vardığımda beni baştan ayağa süzüp, "Nefes kesicisin," dedi. "Daha önce seni beyaz gömlekle görmek bir tarafa dursun, hayal bile edemezdin."

Ona göz kırpıp, "Ara sıra yapıyorum böyle değişiklikler," dedim.

Elimi incecik beline yerleştirip onu kendime doğru çektim.

Meyra, ellerini omuzlarıma yerleştirip, "Neden bana söylemedin?" diye sordu.

"Sen bana buraya geleceğini söylediğin sırada senin yüzünden yoldan çıkmış vücudumu kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Sonra da sürpriz yapmaya karar verdim."

Gülerek elini yanağıma yerleştirdi. Başparmağıyla elmacık kemiğimin üzerini okşarken elini alıp dudaklarıma götürdüm ve avuç içine bir öpücük bıraktım.

"Gerçek mi bu?" diye sordu Meyra. Buz mavisi gözleri, yine haddinden fazla sıcak bakıyordu.

"Gerçek Kelebeğim."

"Ne o, beni aldatıyor musun yoksa?"

Başımı çevirip sözlerin sahibine, salonun girişinde dikilmekte olan Poyraz'a baktım. "Kahretsin, yakalandım!"

Poyraz, kısa bir kahkaha attıktan sonra, "Hadi gelin, yemekler soğuyor," dedi.

Meyra'dan biraz uzaklaşıp narin elini avucuma aldım ve salonun çıkışına doğru yürümeye başladım. Meyra, yavaş adımlarla bana eşlik ederken bir an geriye doğru dönüp ona, sonra da ellerimizin birleştiği noktaya baktım. "Hiç bırakma elimi Kelebek."

Gülümsedi. Onu gülümsetebilmek öyle kıymetliydi ki benim için.

"Sen de bırakma," dedi Meyra.

Başımı iki yana salladım. "Asla bırakmam."

Birlikte yemek odasına geçtik. Arya, Lerzan Hanım'ın kucağında daydı. Masadaki tabak ve kaşıklarla kafa ütöleyen bir gürültü çıkarıyordu. Yine de öyle güzeldi ki.

Sandalyelerimize otururken bir an Meyra'yla göz göze geldik. O güzel gözleri akmaya hazırlanan gözyaşlarıyla parlaklaşırken elini tutup ona yaklaştım ve sadece onun duyabileceği bir ses tonuyla, "Üzülme," dedim. "Miniğimiz şimdi cennetten bizi izliyordur belki de. Melek oldu o, lütfen üzülme."

Siyahın Kefeliği

"Nasıl anladın onu düşündüğümü?" diye sordu.

"Seni senden iyi tanıyorum Meyra. Seni kendimden bile iyi tanıyorum."

Yemek, Öykü'nün susmayan çenesiyle ve Poyraz'ın esprileriyle geçerken Meyra her geçen an daha da iyi olmuştu. Bebeğimizi kaybetmemiz kapanmayacak bir yara açmıştı yüreğimizin derinliklerinde ama Allah'ın işine karışılmazdı. İsyan etmek yerine kabullenmemiz gerekiyordu. Zaten elimizden başka ne gelirdi ki?

Gecenin sonuna geldiğimizde evimize gitmiştik. Meyra yavaş adımlarla salona yönelirken onu takip ettim. Uzun, siyah kanepelerden birine oturdu. Tam yanına oturduğum sırada kapı ziline çalmasıyla kaşlarımı çattım. Bu saatte kim gelmiş olabilirdi ki?

Ayağa kalkıp salondan çıkarak antreye yöneldim. Kapının önüne geldiğimde garip bir huzursuzluk hissi tüm benliğime yayıldı. Hislerim beni yanıltmazdı ve bu gerçek beni daha da gerdi.

Kapının kulpunu çevirecekken, kapı zili tekrar çaldı. Meyra yanıma gelip, "Neden açmıyorsun?" diye sordu.

Tedirgin bir şekilde kapıyı açtığımda gördüklerimle olduğum yere çakılı kalmıştım adeta. Bakışlarımı bir an olsun kapıdaki kadından ayıramıyordum.

Kapıdaki kadın, neredeyse Meyra'nın kopyasıydı. Onu Meyra'dan ayıran iki fark vardı, saçları siyah ve gözleri yeşildi.

Meyra şaşkınlık ve korku dolu bir sesle, "Siz kimsiniz?" diye sordu.

"Ben Efsun Ertürk," dedi kadın, Meyra'ya bakarak. "Senin kardeşinim."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Meyra

Gözlerimi diktiğim boşluktan alamıyordum. Sanki zaman durmuş ve ben bulunduğum ortamdan soyutlanmışım. Bil-
diğim bütün gerçekler üzerime yıkılmıştı ve ben o enkazın altında kalmışım. Bu nasıl olurdu? Bu mümkün müydü? Ne hissetmeliy-
dim? Nasıl bir ruh hali içerisinde olmalıyım?

"Meyra?"

Tolga'nın adımı söylemesiyle bakışlarımı zorlukla onun yüzüne çevirdim. Yanımda oturuyor ve elimi tutuyordu. Destek olmaya çalışıyordu. Ne anlamı vardı ki?

"Bir şey söyle," dedi Tolga.

"Ne söylemeliyim?" diye sorarken buldum kendimi.

Karşı koltukta oturmakta olan Efsun'un bakışlarını üzerimde hissediyordum.

"Üzgünüm," dedi Efsun, cılız bir sesle. "Beni bildiğini sanıyordum. Öyle pat diye söylememeliydim."

Zorlukla yutkundum. Bakışlarımı Efsun'un yüzüne çevirdiğimde gözlerindeki hayal kırıklığını gördüm. Beklediği bu değildi, biliyordum ama ben de bir kadının karşıma çıkıp kardeşim olduğunu söylemesini beklemiyordum.

"Bilmiyordum. Biz nasıl kardeş olabiliriz? Bana anlat."

Efsun derin bir nefes alıp verdi. "Babam... Yani *babamız*, sen doğduktan birkaç yıl sonra annemle tanışmış. Uzun süren birliktelikle rinin ardından annem bana hamile kalmış. Babamız, beni hiç kabul etmedi ama annem beni, seni bana sevdirecek büyüttü. Fotoğraflar ınla büyüdüm hep. Bir ablam olduğunu bilerek büyüdüm."

Söyledikleri öyle ağır şeylerdi ki, inanmakta güçlük çekiyordum. Annemin ihanete uğrayışı, küçücük bir bebeğin babası tarafından kabul edilmeyişi... Nasıl bir adamdı benim babam? Peki adı dışında hiçbir şeyini bilmediğim bu kadın doğru söylüyor muydu gerçekten?

"Annem, babamızla tanıştığı zaman onun evli olduğunu bilmiyormuş. Senin annen İclal Hanım, annemle babamızın ilişkisini öğrenince annemin karşısına çıkmış. Annem o zamanlar bana hamileymiş. Sevdği adamın evli olduğunu öğrenince mahvolmuş tabii ama yine de yuva yıkan bir kadın olmak istemediğinden babamızdan ayrılmış. Zaten babamız annemin beni aldırmasını istemiş hep. Babamız, ben doğduktan çok uzun bir zaman sonra henüz daha ilkokula giderken beni görmeye geldi. Beni asla kızı olarak görmeyeceğini ve asla karşısına çıkmamam gerektiğini söyleyip gitti. Bana verdiği tek şey soyadıydı. Ama annem seni anlattı hep bana. Bir gün yalnız kalırsam tek yakınımın sen olduğunu ve seni bulmam gerektiğini söyledi."

Derin nefesler alıp verdim. "Sana nasıl inanacağım?" diye sordum.

Efsun hafifçe gülümsedi. "İnanmak zorunda değilsin ama istersen, *en azından* kardeş olduğumuzu ispatlayabilirim." Çantasını karıştırıp içinden bir kâğıt çıkardı. Bana doğru uzatınca kâğıdı Tolga aldı ve hızla kontrol etti.

Tolga bir süre sonra, "Doğru söylüyor, kardeşsiniz," dedi.

Kardeş... Bu kadın, benim kardeşim miydi?

"Bunlar..." demiştim ki, kadın beni tamamlayarak, "Biliyorum, çok ağır şeyler," dedi.

"Peki neden şimdi? Neden bunca yıl sonra karşıma çıktın? Neden daha önce değil?"

Kadın bir süre boşluğa baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. "Çünkü artık kimsem yok."

"Annen?"

"Üç yıl önce vefat etti."

Darbe almış gibi hissettim. İnanmak istiyordum söylediklerine ama inanırsam da kendi ailemi kaybedecektim. Annem ve babam iyi birer ebeveyn olmasalar da bu kadar kötü olamazlardı, değil mi?

"Aslında seni bu gece görmeye gelmeyecektim. Daha sonra gelmek istiyordum ama babamız nasıl yaptı bilmiyorum, İstanbul'da olduğumu öğrenmiş. Ben normalde Ankara'da yaşıyordum ama yaklaşık beş aydır buradayım. Dün babamız beni aradı ve senden uzak durmamı istedi. Ben de en kısa sürede senin karşına çıkacağımı söyledim ve telefonu kapattım."

Birden evin kapısı büyük bir gürültüyle resmen tekmelenmeye başladı. Hızla ayağa kalktım. Tolga çoktan salonun çıkışına yönelmişti. Bir süre sonra dış kapının açıldığını duydum. Çok geçmeden *mümkünmüş gibi* beni daha da şaşırtan bir şey oldu, babam ve annem içeri girdiler.

Arkalarında dikilmekte olan Tolga, tetikte bekler gibiydi. Babam gözlerini bir an üzerimde dolaştırdıktan sonra öfke saçan bakışlarını Efsun'a yöneltti.

"Seni küçük piç kurusu! Sana kızımдан uzak dur dedim!"

Efsun ayağa kalkıp korkuyla irileşmiş gözlerle babama baktı. Babamı, ilk kez böyle görüyordum. O hep sakın bir adamdı. Öyleyse neden böyle bir tavır takınmıştı?

"Yıllarca beni ondan uzak tuttun ama artık yeter. İyi ya da kötü, o benim ablam! Kabul etsen de etmesen de ben senin kızını!"

Babam Efsun'un üzerine doğru hamle yapınca, Tolga, babamı kolundan tutup durdurdu. "Ne o Kenan Bey, bir kadına el mi kaldıracaksınız?"

Babam hırsla kolunu Tolga'nın elinden kurtardıktan sonra bana döndü. "Ne söyledi sana?"

"Her şeyi!" diye araya girdi Efsun. "Her şeyi söyledim! Beni nasıl ortada bıraktığını anlattım!"

"Onu yalanlarla kandıramazsın!" diye bağırdı babam.

"Yalan mı? Onu yalanlarla kandıran sizsiniz asıl! Bir kardeşi olduğunu bilmeden büyütmüşsünüz onu! Oysa benim annem, her zaman Meyra'yı anlattı bana!"

Annem yaşlı gözlerle babamın önüne geçip ona doğru döndü. "Yeter artık Kenan. Senin günahının bedelini yıllarca çekmedik mi?"

Yavaş adımlarla annemin yanına gittim. Elim ayağım titriyordu. Bacaklarım bedenimi taşımıyordu.

"Anne..." dedim kısık bir sesle. "Efsun'un söyledikleri, doğru mu?"

Annem bana dönüp, yaşlı gözlerle, "Sana ne anlattı bilmiyorum kızım," dedi. "Ama bilmelisin ki, suçlu biziz. Uzun zamandır onu takip ettiriyordum. Annesinin öldüğünü öğrenince onu yalnız bırakmak istemedim. İstanbul'a gelince bunu babana söyledim. Babanla beraber buraya geldik. Bu gece, onu takip eden adamımız sana geldiğini söyleyince de bu işi daha fazla uzatmanın bir anlamı olmadığını düşündüm."

Birden ayaklarımın bağı çözüldü. Kendimi yerde bulacağımı düşünürken Tolga nasıl olduğunu anlamadan yanıma gelip beni düşmeden önce yakalayarak ayakta durmamı sağlamıştı.

"O suçsuz Meyra. En az senin kadar suçsuz. Gençtik, hırslarımız vardı. Babanı kaybetmek istemediğimden Efsun'un ve annesinin hayatımıza girmesini engelledim. Baban zaten Efsun'u istemiyordu. Bu yüzden, onları yok saymak hiç zor olmadı. Ama aradan geçen yıllar, vicdanımı zorlamaya başladı."

Gözyaşlarım sicim gibi akıyordu. Canım öyle bir yanıyordu ki tarifi yoktu. Annem ve babam dünyanın en adi insanlarıydılar.

"Affet bizi!" diye haykırdı annem. Önümde diz çöktü birden. Ellerimi tuttu ve başını ellerime yasladı.

"Sen ne saçmalıyorsun? Asıl özür dilemeniz gereken kişi Efsun! Minicik bir cana nasıl kıyarsınız? Ama siz de haklısınız! Kendi öz çocuğunuza bile sahip çıkmayı başaramamışken, Efsun'a nasıl sahip çıkacaktınız ki?" Bakışlarımı babama çevirdim. "Çok adi bir adam-sın sen! Sana benzemediğim için şükrediyorum!"

Annem önümden kalkıp yavaş adımlarla Efsun'a yöneldi. Olan-ları şaşkınlıkla izliyordum. Annem, Efsun'un karşısında minicik kal-mıştı sanki.

"Affet Efsun," dedi annem. "Çok pişmanım. Sırf bu yüzden, ken-di kızımın saçını okşamaya bile layık görmedim kendimi. Senin babasız büyümenin en büyük sebebi benim. İstesem, Kenan'a seni kabul ettirirdim ama yapmadım. Daha çok nefretle doldurdum onu. Seni kabul etmemesi için elimden geleni yaptım. En büyük suç be-nim, affet."

Efsun, güçlü duruşunu bozmadan annemin karşısında dikilme-ye devam etti. "Affetmek, Allah'a mahsustur İclal Hanım. Sizi Allah affetsin."

Annem bitkin bir halde ondan uzaklaşıp bana döndü. Üzülmü-yordum haline. Üzülemiyordum. Biraz önce Efsun'dan duyduklarımı doğrulaması, ona karşı olan öfkemi büyütmişti. Peki ya babam? Kaç kişinin hayatını mahvettiğinin farkında değil miydi?

Efsun bana bakıyordu. *Sadece, bana.* İçim acıdı ona bakarken. Kim bilir ne zorluklar çekmişti.

"Buradan defol. Tanıştın, bitti. Artık kızımdan uzak duracaksın!"

Sözlerin sahibine, babama çevirdim bakışlarımı. Bu sırada Efsun, salonun kapısına doğru yönelince, "Dur orada!" dedim. Herkes ba-kışlarını bana çevirdi. Odadaki gerilim, neredeyse elle tutulur cins-tendi. Tek ses, annemin iç çekmeleri idi.

"Gidecek biri varsa, o da sizsiniz," dedim, anneme ve babama ba-karak.

Annem babamın yanına gidip, "Hadi Kenan," dedi.

Babam yerinden bir santim bile oynamadan öfke saçan bakışları-

nı bana çevirdi. "Ne demek bu? Sen onu, bize tercih mi ediyorsun? O kadın..." demişti ki, onu bölerek, "O kadın benim kardeşim!" dedim. "Sizin yıllarca benden sakladığınız, gönül rahatlığıyla kaderine terk ettiğiniz, hiç yüreğiniz sızlamadan bir köşeye attığınız o kadın, benim kardeşim! Ve ben, senin yapmadığını yapacağım baba, ona sahip çıkacağım!"

Babam öfkeden deliye dönmüştü sanki. Onu ilk kez bu kadar sinirli görüyordum ama umurumda değildi.

"Eğer o kadını hemen şimdi evinden defetmezsen Meyra, seni yok sayarım."

Alayla güldüm. "Benim ne senin gibi bir babam..." dedim ve bakışlarımı anneme çevirdim. "...ne de senin gibi bir annem yok. Böyle yüreksiz insanlara ben anne, baba demem. Şimdi ikiniz de evimden gidin!"

Annem, babamı kolundan çekştirerek salondan çıkardı. Çok geçmeden evin dış kapısının kapanma sesi gelince gittiklerini anladım.

Bakışlarımı Efsun'a çevirdim. "Böyle bir annenin böyle bir babanın çocuğu olduğum için kendimden utanıyorum."

Efsun yavaş adımlarla bana doğru yaklaştı. "Çok üzgünüm," dedi. "Onları kötü bilmeni istemezdim ama gerçekten yoruludum. Onlarca yükü tek başıma taşımaktan çok yoruludum."

Başımı iki yana salladım. "Yükün benim yükümdür artık. Ben onlar adına senden özür dilerim."

Efsun hiç beklemediğim bir şey yapıp birden beni kollarına aldı. Hareketsiz bir şekilde kollarında durdum. Şaşkındım.

"Buraya gelmek, karşına çıkmak ve şu an sana sarılmak hayatımda yaptığım en zor şey. Ama ben bize bir şans vermek istiyorum. Bana bir şans vermeni istiyorum. Senden bana maddi bir destekte bulunmanı falan beklemiyorum."

"Nasıl abla olunur bilmiyorum ki," derken buldum kendimi.

"Sorun değil, ben de nasıl kardeş olunur bilmiyorum. Zamanla

öğreniriz belki. Ama şu an çok tuhaf görünüyoruz. Kollarını bana sarmakla başlayabilirsin. Sarılmak iyi gelir."

Yavaşça kollarımı ona sardım. Tuhaf denecek şekilde huzur veriyordu. Kollarımda tuttuğum bu kadın, gerçekten de benim kardeşimdi. Neler yaşamıştı? Bu yaşına nasıl gelmişti? En önemlisi beni nasıl bu kadar kolay kabullenmişti?

Birbirimizden uzaklaştığımızda Efsun'un yüzünü inceledim. Aynaya bakmaktan farksızdı. Sadece saç ve göz rengi bizi birbirimizden ayırıyordu. Akmakta olan bir damla gözyaşını başparmağımla sildim.

"Annem senin fotoğraflarınla büyüttü beni," dedi Efsun. "Onları nereden buldu bilmiyorum ama ben hep seni tanıyarak büyüdüm. Sana sarılmanın hayalini kurdum hep ama karşına çıkmaya cesaret edemedim. Öyle bir adamın kızı, ne kadar iyi olabilir ki diye düşündüm. Ama sen daha ilk andan beni şaşırtmayı başardın. Onlara karşı beni korudun. Sana bunun için minnettarım. Asla unutmayacağım. Hani nasıl abla olunacağını bilmediğini söyledin ya bence sen bu gece bir abla nasıl olur gösterdin."

Ağlayarak onu kendime çektim. Yüreğimde buruk bir his vardı. Annem ve babam beni şaşırtmamıştı ve onların yokluğuna o kadar alışmışım ki, gitmiş olmaları beni çok üzmüyordu. Efsun'la ilgili ne düşünmem gerektiğini hâlâ bilmiyordum. Bu gece öğrendiklerimi sindirmek için zamana ihtiyacım vardı ama bir şey kesindi, Efsun'u asla yalnız bırakmayacaktım artık.

"Ne düşünüyorsun?"

"Onu orada bırakarak iyi mi ettik, kötü mü ettik bilmiyorum."

Tolga, sanki söylediğim çok saçma bir şeymiş gibi, "Ne demek bu?" diye sordu.

Efsun otelde kalmak istediğini söyleyince buna karşı çıkmıştık.

Şu an bir arada yaşamamızın tuhaf olacağını biliyordum ama otelde kalmasına da gönlüm razı gelmemişti. Tolga müthiş bir çözüm bulmuştu. Efsun'un, bir zamanlar yatırım için aldığım -ve asla hatırlamadığım- daireme yerleşmesini istemiştik. Ev eşyalıydı ve Tolga'nın söylediğine göre hiç kullanılmamıştı. Efsun, geçici bir süre, diyordu ama ben kalıcı olmasını umuyordum, ona bu kadarını yapabilmeliydim. Onu orada bırakıp Tolga'nın evine, yani *evimize* gelmiştik. Ondan biraz uzakta olup düşünmeye ihtiyacım vardı ama şimdi de içim rahat değildi.

"Onu kocaman evde tek başına bıraktık Tolga."

Tolga bir yandan ceketini çıkarıp bir köşeye bırakırken, "Saçmalıyorsun, Efsun kocaman kadın," dedi.

"Nesi kocaman? Daha yirmi dört yaşındaymış!"

"Meyra, sen onun yaşındayken aileden çok uzakta bir hayat kurmuştun bile."

Ayağa kalkıp üzerimdeki elbiseden kurtuldum ve dolaba yönelip kendime gecelik bir takım çıkarıp giyindim. Tolga'nın beni izleyip izlemediğini bile merak etmiyor, dahası önemsemiyordum. O kadar doluydu ki kafam, başka bir şeyle ilgilenemiyordum.

Yatağa uzandığımda çok geçmeden Tolga da üzerini değiştirip yanıma geldi. Beni kollarına alıp sımsıkı sardı. Bir süre sessiz bir şekilde uzandık.

"Ne yapacaksın şimdi?"

Derin bir nefes alıp verdim. "İlk olarak öğrendiklerimi sindireceğim."

"Beni şaşırttın doğrusu," dedi Tolga. "Çok olgun karşıladın. Sanki onun varlığını hep biliyormuş gibiydin."

"Ne yapmamı bekliyordun ki? Kendi babası tarafından dışlanmış, annesini kaybetmiş bir kadını sokağa mı atacaktım?"

Tolga beni biraz daha kendine çekip, "Kendini kandırma Meyra," dedi. "Bu saydığın sebepler olmasa bence onu yine de kabul eder."

din. İşte sana bu yüzden hayranım. Sendeki bu yürek dünyadaki en kıymetli şey.”

Elimi kaldırıp yüzünü okşadım. “Bana yardım et olur mu? Ona nasıl yaklaşmam gerektiğini bilmiyorum.”

Tolga elimi yüzünden çekip dudaklarına yaklaştırdı ve avucunun ortasına bir öpücük bıraktı. “Olur sevgilim.”

Gözlerimi kapatıp olan her şeyi gözden geçirdim. İnsan hiç tanımadığı birini nasıl bir anda benimseyebilirdi ki? Peki Efsun’a ne demeli? Beni nasıl bu kadar çabuk benimsemişti?

“Sence benden intikam falan almak istiyor olabilir mi?”

“Sanmam,” dedi Tolga. “Bence ikiniz de birbirinize çok benziyorsunuz. Tıpkı senin gibi onun da ihtiyacı olan tek şey sevgi gibi görünüyor. Ama olur da sana zarar vermeye kalkarsa buna engel olurum.”

“Engel olma,” dedim bir anda. “Kim bilir neler yaşadı. Eğer benden intikam almak benim canımı yakmak onu rahatlatacaksa, bırak yapsın.”

“Annen ve babanın kefareтини sen ödemeyeceksin Meyra!”

Kaşlarımı çattım. “Babamın suçunun cezasını Efsun ödedi ama.”

“Şimdi bunları düşünme. Şimdilik onu tanımaya çalış. Zamanla her şey yerine oturur.”

“Pekâlâ,” dedim.

Gözlerimi kapattım ve sayısız şey düşünmeye başladım. Kendimi huzursuz bir uykunun kollarına teslim ettim bir süre sonra.

Öykü, şaşkınlıkla irileşmiş gözlerle bana bakıyordu. Anlattıklarım onu cidden şaşırtmıştı. Hem kim şaşırmazdı ki zaten?

“Peki üzgün müsün? Mutsuz ya da kargın? Onu kabul edebilecek misin?”

"Üzgün değilim. Kırgın da değilim. Ama onu kabul etmek zorundayım Öykü, o benim kardeşim."

"Vay canına. Onunla ne zaman tanışacağız peki?"

"Sizi de bu yüzden çağırdım buraya," dedim. "Onu da çağırdım, birazdan gelir."

Efsun hayatıma gireli bir hafta olmuştu. O günden beri hiç yüz yüze görüşmemiştik. Sadece telefonda konuşuyorduk. İkimiz de çekiniyorduk sanırım. Geçen zamanda olan her şeyi düşünmek için fırsatım olmuştu. Artık daha iyiydim. İlk şoku atlatmayı başarmıştım.

Efsun benim evimde kalıyordu hâlâ. Onu orada kalması için her gün ikna etmeye çalışıyordum tabii o ayrı mesele. Onu ailem bildiğim insanlarla tanıştırmak istiyordum. Poyraz, Öykü, kuzenim Melike, onun erkek arkadaşı Samet, Tolga'yla evimizde toplaşmıştık. Efsun'u da buraya davet etmiştim.

Çok geçmeden kapının zili çaldı. Birden ayağa kalkıp salonun çıkışına yöneldim. Arkamda kalan meraklı bakışların farkındaydım. Salondan çıkıp koridorun sonundaki dış kapıya yöneldim. Derin bir nefes alıp verdim ve kapıyı açtım.

Efsun, belli belirsiz bir gülümsemeye, "Merhaba," dedi.

Neden yaptım bilmiyorum ama birden onu kendime doğru çekip sımsıkı sarıldım. Efsun, üzerindeki şaşkınlıktan kurtulduktan sonra sarılışıma karşılık verdi. "Seni özlemişim," dedi.

Sanırım varlığına bile alışamadığım bu kadını ben de özlemiştim.

Ondan uzaklaşıp, "Hadi gel, seni tanıştırmak istediğim kişiler var," dedim.

Elinden tutarak Efsun'u içeri yönlendirdim. Salona girdiğimizde bütün bakışlar birleşen ellerimizdeydi. Herkes Efsun'u çok sıcak karşıladı. Melike, teyzemin kızı olduğu için Efsun'la bir kan bağı olmasa bile, onu hemen benimsemişti.

Sıra âşık olduğum adama gelince, "Tolga'yla tanış, Efsun," dedim. "O benim her şeyim."

Efsun, Tolga'yla el sıkıştı. "Öyleyse sana nasıl hitap etmemi istersin? Enişte ya da abi?"

Tolga gülümseyerek, "Sen nasıl rahat edeceksen," dedi.

"Öyleyse, enişte."

Efsun'un elini tutmaya devam ederek arkadaşlarıma yöneldim. Herkes Efsun'un kim olduğunu biliyordu ama bunu şu an dile getirmek gerekiyordu.

Bakışlarımı Efsun'un yeşil gözlerine çevirdim. İlgiye ve sevgiye muhtaç olduğu o kadar belliydi ki. Geldiğinden beri insanların onu sıcak karşılaması onu şaşırtmışa benziyordu. Utanıyor ve sürekli kızarıyordu. O güçlü duruşunun altında aslında incinmiş minicik bir kız çocuğu gizliydi belki de.

"Efsun'la tanışın," dedim, hâlâ ona bakmaya devam ederek. "Benim kardeşim."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Tolga

Üç ay sonra...

Her şey yavaş yavaş normale dönüyordu. Meyra, kardeşini çok çabuk benimsemişti. Her gün işten sonra onun yanına uğruyor ve gece geç saatlere kadar onun yanında oluyor, çoğu zaman da gece onun yanında kalıyordu.

Efsun'a defalarca bizim yanımıza yerleşmeyi teklif etmiştik ama o bunu reddetmiş ve bize haddinden fazla yük olduğunu söylemişti. Oysa Meyra, onu hiç yük gibi görmüyordu. Kardeşiyle o kadar ilgilirdi ki, bazen dozunu biraz kaçırıyordu. Efsun'a beş yaşında çocuk muamelesi yapıyordu çoğu zaman. Ondan haber alamayınca endişeleniyor, haber aldığı zaman da bir güzel azarlıyordu. İşin tuhaf tarafı Efsun bu durumdan hiç rahatsızlık duymuyor gibi görünüyordu. Sanki birilerinin onu merak etmesi çok hoşuna gidiyor gibiydi.

Meyra, ablalığı çok üstün bir görev olarak benimsemişti. Öyleydi de. Bir kardeşe sahip olmak önemli bir şeydi. Ama Meyra, biraz saçmalıyordu. Geçenlerde Efsun'a oyuncak ayı almıştı. Yirmi dört yaşındaki bir kadına oyuncak ayı almıştı. Peki Efsun ne yaptı? Hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi davrandı o ayıya. Bir de üstüne birbirilerine sarılıp ağlamışlardı.

"Neyi düşünüyorsun?"

Kafamdaki düşüncelerden uzaklaşıp karşımda oturmakta olan Poyraz'a çevirdim bakışlarımı. "Meyra ve Efsun," dedim kısaca.

Öykü, masasının arkasındaki koltuğuna yerleşerek, "Ablalık Meyra'yı çok değiştirdi," dedi.

"Evet ama bunun zararı bana dokunuyor."

Poyraz gülererek, "O neden?" diye sordu. "Barıştınız ama hâlâ derdiniz bitmedi."

Bakışlarımı Öykü'nün ofisinde dolaştırdım. Her şey açık renkti. Bana göre sinir bozucuydu.

"Vaktinin çoğunu Efsun'la geçiriyor," dedim. Öyleydi de. Mesela biraz önce Meyra'yı ziyarete gelmişim ama buraya gelince Efsun'la alışverişe çıktığını öğrenmişim. "Barıştık barışmasına ama yüzünü bile göremiyorum onun. Gece çok geç geliyor, bazen de Efsun'un yanında kalıyor."

"Kıyamam," dedi Öykü. "Madem öyle, sen onun yanına git."

"İyi fikir ama Efsun'u rahatsız etmek istemiyorum."

Poyraz, "Neyse, zamanla düzelir," dedi. "Meyra kaybettiği zamanı telafi etmeye çalışıyor sadece."

Tam bu sırada kapı tıklatıldı. Öykü, "Gelin lütfen," diye seslenince kapı açıldı ve bir adam içeri girdi.

Öykü birden ayağa kalkıp, "Hoş geldin Tekin!" dedi, sevinçli bir sesle. Masasının arkasından çıkıp adamın yanına gitti ve ona sarıldı.

Öykü adamdan uzaklaştığı sırada, Poyraz da yavaşça ayağa kalkıp adamın yanına gitti ve onunla el sıkışarak, "Hoş geldin Tekin," dedi.

"Hoş buldum."

Öykü bana yönelip, "Tolga, Tekin benim amcamın oğlu," dedi.

Ayağa kalkıp yanlarına gittim ve adamla el sıkışarak, "Tolga Armağan, Poyraz'ın ve Öykü'nün yakın arkadaşıyım," dedim.

Adam gülümseyerek, "Memnun oldum Tolga, ben Tekin Madenci," dedi.

Poyraz, "Bu ziyaretini neye borçluyuz?" diye sordu, Tekin'e bakarak.

"Lerzan yengem, minik Arya'nın sizi çok yordüğünü söyledi. Duyduğum kadarıyla yönetici kadronuzda bir açık varmış. Yardıma geleyim dedim, eğer siz de kabul ederseniz."

"Hadi oradan, sana resmen işe başlaman için yalvardığım günleri bilirim," dedi Öykü. "Babam da vefat etmeden önce şirketi ikimizin yönetmesini istemişti ama sen reddetmiştin. Annem nasıl ikna etti seni?"

"Lerzan yengemin ikna edemeyeceği biri yok. Ne diyorsunuz? Var mı aranızda bana da yer?"

Poyraz gülerek Tekin'in omuzuna dostça vurdu. "Hoş geldin, tabii ki yer var. Öykü çok yoruluyor. Bir ortaklık daha imzalandı ve ilgilenmesi gereken çok şey var. Hepsine tek başına yetişemiyor. Lerzan anne bahsetmişti geleceğinden de bu kadar çabuk beklemiyordum."

"Ya da bu işi kabul etmeni," dedi Öykü.

Araya girerek, "Ben gideyim," dedim. "Siz de yeni iş arkadaşınızla bol bol muhabbet edin."

Tekin'e yönelerek, "Tanıştığımıza memnun oldum," dediğimde, "Ben de öyle," diyerek karşılık verdi.

Onlar hararetle konuşmaya devam ederken ben Öykü'nün ofisinden çıkıp geniş koridorda yürümeye başladım.

Tam asansörlere yönelmiştim ki, asansörün kapıları açıldı ve benim güzeller güzeli kadını görmüş açığa girdi. Kabinden çıkarken beni fark etti ve ıslık ıslık gözlerle bana bakarak, "Sevgilim, neden geleceğini haber vermedin?" diye sordu.

Yanına yaklaşıp dudaklarına kısa bir öpücük bıraktım. "Seni aradım Kelebek ama sen açmadın. Öykü, Efsun'la alışverişe çıktığını söyledi."

"Evet, öyle. Vaktin var mı? Bir kahve içelim."

"Senin için her zaman vaktim var Kelebek."

Birlikte el ele Meyra'nın ofisine doğru yürümeye başladık. İçeri girdiğimizde Meyra elini bırakıp masaya doğru yöneldi. Ben ise geride kalıp kapıyı kapattım. Bakışlarımı Meyra'ya çevirdiğimde masanın üzerine eğildiğini ve telsiz telefonu almaya çalıştığını gördüm. Bu görüntüsü bedenimi anında ateşe vermişti sanki.

Meyra telefonu eline alıp bana dönüp, "Kahven sütlü mü olsun?" diye sordu.

Cevap vermeden yavaş adımlarla ona doğru yürümeye başladım. Üzerindeki krem rengi elbisesi öyle çekici gösteriyordu ki onu. Bu kadına elbise yasaklanmalıydı. Gerçi çuval da giyse Meyra'ya yakışırdı.

"Tolga, iyi misin?"

Burnunun dibine kadar girip telsiz telefonu elinden aldım ve masanın üzerine bıraktım. Meyra hareketlerime hâlâ anlam veremiyordu anlaşılan. Onu iterek masasına yaslanmasını sağlayınca Meyra fısıltıdan farksız bir sesle, "Tolga," dedi.

"Hım?"

Eğilip dudaklarımı dudaklarıyla birleştirdim. Bir anda aramızdaki çekim somut bir hal aldı resmen. İncecik belini kavrayıp onu masasının üzerine oturttum. Öpücüklerimi çenesine, oradan da boynuna yönlendirdim. Meyra parmaklarını saçlarımın arasına geçirip saçımı kavrayarak geriye doğru çekti.

"Sana söylemeyi unuttum." dedi, yakınlaşmamızı bölerek. "Her şeyi hatırlıyorum."

İki elini de kavrayıp Meyra'yı geriye doğru iterek masanın üzerine yatmasını sağladım. Bileklerini tek elimde birleştirip masaya bastırdım. "Demek her şeyi hatırlıyorsun."

"Evet."

"Öyleyse benim tenine olan düşkünlüğümü de biliyor olmalısın. Ne kadar doyumsuz ne kadar tutkulu bir adam olduğumu."

"Evet," dedi, bir kez daha. Buz mavisi gözleri doğruca bana bakıyordu. Göz bebekleri öyle irileşmişti ki, neredeyse maviyi tamamen kapatacaktı.

"Öyleyse bana neden gerekli ilgiyi göstermiyorsun Kelebek?"

Sinsice gülümsedi. "Çünkü benim için çıldırman hoşuma gidiyor."

Birden ofis kapısının tıklatılmasıyla, hareket etmeyi kestim. Meyra az önceki halinden sıyrılıp boş gözlerle bana baktı. İkimiz de ne olduğunu idrak etmeye çalışıyor gibiydik. Kapı tekrar tıklatılınca hızla Meyra'dan uzaklaştım. İçimden bildiğim bütün küfürleri ettim. Öyle sinirliydim ki, gelen kişiyi dövebilirdim.

"Kahretsin!"

Meyra'nın da kalkmasına yardım ettim ve masanın önündeki koltuklardan birine oturdum.

İkimiz de biraz toparlandıktan sonra, "Girin," dedi Meyra, kapıya bakarak.

Kapı açıldı ve benim bütün küfürlerimin hedefi olan kişi içeni girdi. Poyraz.

"Meyra, yalnızsın sanıyordum."

Poyraz bir bana, bir de Meyra'ya baktı. Bunu birkaç kez tekrarladı. Beni haddinden fazla iyi tanıyan arkadaşım sanırım surat ifademden dolayı her şeyi anında anlayıp, "Beni daha sonra döversin dostum, işle ilgili önemli bir mesele var," dedi.

"O işle ilgili meseleyi al götüne sok Poyraz!" Meyra'ya dönüp, "Üzgünüm Kelebek," dedim. O ise, cevap vermeden bakışlarını yere eğdi. Utanıyordu. Utanmak bir insana ancak bu kadar yakışabilirdi.

Poyraz, "Terbiyesizleşme göt herif!" dedi ve bakışlarını Meyra'ya çevirdi. "Kusura bakma Meyra."

Meyra başını dikleştirip, "İkiniz de dışarı, hemen!" diyerek, kapıyı gösterdi.

Poyraz, "Ama iş..." demişti ki, Meyra onu bölerek, "Öykü konuyu biliyor mu?" diye sordu.

"Evet."

"İyi, ben onunla konuşurum. Şimdi ikiniz de dışarı!"

Şaşkınlıkla ayağa kalkıp Poyraz'ın yanına gittim ve ikimiz ofisten çıktık. Kapıyı çekip kapattığım sırada Poyraz'a yönelip, "Senin ağzına sıçayım!" dedim.

"Ne ilginç fantezilerin var oğlum. Yok sıçayım falan. Uzatma da şirketimden defol."

Kendimi tutamayıp karnına bir yumruk geçirdim. Poyraz önümde iki büklüm bir hale geldi. Ona doğru eğilip, "Seni tekme tokat dövmediğime şükret," dedim.

"Siktir oradan!"

Doğrulup karnıma bir yumruk geçirdi. Şimdi iki büklüm olma sırası bendeydi. Poyraz yanımdan geçip giderken, "Bir ara müsait bir yerde kapişalım, kim kimi dövüyor görelim," dedi.

Sinirli bir şekilde doğrulup asansörlere yöneldim. Sonra enerjimi atmak için iyi bir fikir olduğunu düşünerek merdivenlerden inmeye karar verdim. Gerçi inmek çok yorucu bir iş olmasa da bu bina yaklaşık kırk katlı bir binaydı. Yani enerjimin birazını alırdı. *Umarım.*

"...sonra da her yeri batırdı."

Kahkaha atarak kolumu Meyra'nın omuzuna sardım. Öykü ve Poyraz, kızları Arya'nın, mamayla olan imtihanını anlatıyordu. Söylediklerine göre mamayı Poyraz yedirmeye çalışıyormuş ve tabağı Arya'nın önüne koymak gibi bir hata yapmış. Arya tabağa vurarak içindeki her şeyi dökmüş. Bunu yaparken de çok mutluymuş.

Meyra bakışlarını bana çevirip buruk bir gülümsemeyle baktı bir süre. Elini kaldırıp yanagımı okşadı. Sessiz yakarışlarını duyuyordum. Öyle çok istiyordu ki bir çocuğu olmasını. Ya ben? Çocuklara çok düşkün bir adamdım ve kendi çocuğumu kucagımda tutmak

için neler yapmazdım. Ama çocuktan önce halletmemiz gereken başka şeyler vardı. Resmi olarak eşim olmalıydı Meyra. Bu benim en büyük arzumdü. Onu bembeyaz gelinlikle kabul etmek, isminin yanına soyadımı iliştiirmek istiyordum.

Her zaman yemek yediğimiz restorana gelmiştik yine. Burası kötü anılara ev sahipliği yapsa da buradan vazgeçemiyorduk bir türlü. *Her şeye inat, biz buradayız* der gibiydik.

Poyraz'ın, Meyra'yla beni basmasından sonra akşam biraz atışmıştı ve benim ısrarım üzerine de buraya gelmiştik. İsrar etmişim çünkü bir sebebi vardı.

Bakışlarımı bir süre kadınının yüzünde dolaştırdıktan sonra, "Sana nasıl evlenme teklifi ettiğimi hatırlıyor musun Kelebek?" diye sordum.

"Tabii hatırlıyorum," dedi, kocaman bir gülümsemeyle.

"Anlatsana."

Meyra bakışlarını önüne eğip bir süre düşündü. "Yine buradaydık," dedi. "Yine Poyraz ve Öykü vardı."

"Haklısın. Aslında düşündüm de anlatma. Tekrardan yaşayalım."

Meyra'dan uzaklaşıp ayağa kalktım. Her şeyi önceden hazırlamıştım ve her hareketim planlıydı. Meyra ayağa kalkıp bana baktı. Tertemiz gözyaşları usulca süzülüyordu yanaklarından. Önünde diz çöküp cebimden onun için tasarladığım yüzüğü çıkardım. Ona ilk kez evlilik teklifi ettiğim yüzüktü bu. Gözüm gibi bakmıştım bu yüze. Bir gün ait olduğu kişiye gidecekti çünkü.

Meyra ellerini dudaklarına götürdü, bir süre öyle bekledi. Ellerini aşağıya doğru indirdi. Bana doğru eğilip yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Yeterince bekledik Kelebek. Ben sana kavuşmak için yeterince bekledim. Ama bu en özel bekleyişti. Hiç isyan etmedim. Her gün şükrettim, seninle aynı havayı soluyabildiğim için. Anlatamıyorum bazen. Nasıl bir şey tarif edemiyorum ama bilmelisin ki, her gece en son senin yüzünü görmek ve sabahları ilk olarak rengine tezat

oluşturacak şekilde haddinden fazla sıcak bakan gözlerini açtığında ilk beni görmeni istiyorum. Seninle başlayıp, seninle bitmek, her anımı seninle geçirmek istiyorum. Ve ben, ilk defa sana seçme hakkı vermiyorum. Benimle evlen Kelebek. Benimle evlen ve beni dünyamın en mutlu adamı yap. İsminin yanına soyadımı kabul et. Benim kadınımsın, hayat arkadaşım ol. Benim ol Kelebek. Sonsuza kadar, sadece benim.”

Meyra dudaklarına bir öpücük bıraktı. Elimde tuttuğum yüzüğü sağ elinin yüzük parmağına geçirirken sessizce mutluluk gözyaşlarını dökmeye devam ediyordu. Ayağa kalkıp anlına, elmacık kemiklerinin üzerine öpücükler bıraktım.

“En güzel zorlayıştı bu. Fikrimi sormaman, ilk defa bu kadar güzeldi. Yeterince bekledik Tolga, haklısın. Ben sana *çşim* diyebilmek için yeterince bekledim. Evet, anlatamıyor insan. İçim dolup taşıyor çoğu zaman ama kelimelere dökemiyorum. Şükrediyorum, senin gibi bir adamın kalbine sahip olabildiğim için. Gözlerimi seninle açıp, seninle kapatmak istiyorum. O siyaha çalan iri kahve gözlerin, bir tek bana böyle aşkla baksın istiyorum. Bu hayatı seninle yaşamak, seninle yaşlanmak istiyorum ve ikimizden biri son nefesini verirken o son nefeste bile elini tutabilmek, gözlerine bakabilmek istiyorum. Son nefesime kadar sana ait olmak, *sadece sana* ait olmak istiyorum.”

Yüzünü ellerimin arasına aldığımda çevremizdeki alkış sesleri bile yok olmuştu sanki. Sadece biz vardık. *Sadece ikimiz.*

Eve geldiğimizde kapıdan girdiğimiz gibi soluğu Meyra'nın dudaklarında almıştım. Yukarı çıkıp odamıza girmiş ve vakit kaybetmeden birbirimizin teninde kaybolmuştuk.

Kadın, her haliyle güzeldir ve her kadın güzeldir. Kalbi aşkla dolu olan bir adam için dünyada onun kadınından daha güzel biri yoktur. Kadın, her haliyle güzeldir. Âşık olduğu adam tarafından güldürülünce çok güzeldir mesela. Âşık olduğu adam için mutluluk gözyaşı döktüğünde bile muazzamdır güzelliği. Gözleri aşkla bakarken ne-

fes kesicidir. Kadın, her haliyle güzeldir, sevdiği adam ona hak ettiği sevgiyi verince.

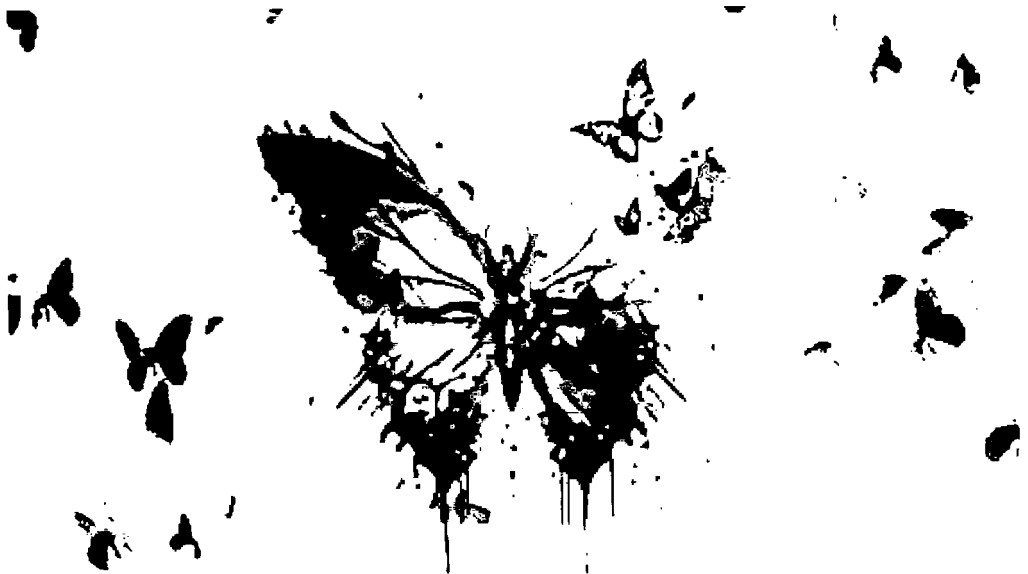
Meyra, en güzel şeydi benim için. Ona bakarken içim gidiyordu. Bakmaya kıyamamakla, bakmaya doyamamak arasında kalıyordum. Gülünce çok güzel oluyordu mesela. Mutluluk gözyaşı döktüğünde bile güzeldi. İncileri bir bir süzülürken yanaklarından, buz mavisi gözlerinin içi gülüyordu. Gözleri bana aşkla bakarken soluğum kesiliyordu çoğu zaman. Ve şimdiki gibi tutku dolu gecelerde ise, güzelliği beni büyülüyordu.

Gece boyu tenine doyamadım. Ona bir gün doycak mıyım, onu bile bilmiyordum. Bildiğim tek şey, onunla var olduğumdu. Onun için vardım, onunla hayat buluyordum.

Benliğim, teninde binlerce parçaya bölünürken yarı aralık gözlerine baktım bir süre. Bu sadece tensel bir yakınlık değildi. Herkesle aynı olmazdı. Bu, Meyra'yla aramızdaki en özel şeydi. Siyahın, Kelebeğine aşkını anlattığı bir senfoniydi.

"Sen muhteşemsin Kelebek," dedim, tutkuyla boğuklaşmış bir sesle.

Gülümsedi güzel kadınım. "Biz..." dedi. "Biz muhteşemiz Siyahım."

YIRMİNCİ BÖLÜM

Meyra

Hayat sürprizlerle doluydu. Şans, kader, alın yazısı... Siz hangisi dersiniz deyin. Bizler birer piyondan farksızdık ve hayat bizi yönetiyordu. Özgürlüğümüze kavuşmamız için kendi kararlarımızı vermemiz için oyundan çıkartılmamız gerekiyordu. Kazanmak için ilk baş kaybetmek gerekiyordu. Mutluluğa giden yol bir sürü engelle doluydu çoğu zaman ve düşe kalka dizlerimiz kanamadan yolun sonuna ulaşmak neredeyse imkânsızdı.

Hayatım boyunca her şeyi eksik yaşadım. Anne ve baba sevgisinden mahrum büyüdüm. Yalnız kaldım. Yağmur öncesi gök gürültüsü sesi evi inletirken ben anneme ve babama değil yorganıma sarıldım. Büyüdüm. Sarıldığım şeyler değişti zamanla. Arkadaşlarıma sarıldım, hayatımda kısa süreli yer alan başka kişilere sarıldım. Hiçbiri bana tam hissettirmedi kendimi. Hep bir şeyler eksikti.

Kaybettim ben. Daha hayatın en başındayken kaybettim. Mutluluk, sevmek ve sevilmek ne bilmeden büyüdüm.

Sonra o çıktı karşıma, Tolga... Ona sarıldım. Korktuğumda, üzüldüğümde, mutlu olduğumda hep onun kollarındaydım. Her özel anımı onunla paylaştım ve ben bir tek onunlayken tam hissettim.

Tolga'yla başımıza gelen korkunç kaza benim ona olan aşkıma

unutmama sebep olurken, bir kez daha kaybettim. Fark ettim ki, daha önceki kayıplarımı benim için hiçbir anlam ifade etmiyormuş. Hayat beni yönetmiş, önüme engeller koymuş ve oyundan çıkmama sebep olmuştu. İşte ben o zaman kaybetmiştim.

Mutluluğa giden yol bir sürü engelle doluydu. Çok acı çektim. Yüreğim onlarca parçaya bölündü. İçimde fırtınalar koptu ve ben yorganıma bile sarılacak gücü bulamadım kendimde. Zaman geçti. Acılarım geçti mi? Evet, geçti. Delip geçti mesela. Yüreğimi param-parça edip geçti. Peki elde ettiğim şey, değdi mi çektiklerime? Kesinlikle değdi. Tolga, çektiğim her şeye değdi.

Ellerim titriyordu. Kalbimin atış sesi resmen kulaklarımda uğulduyordu. Saçmaydı bu kadar heyecanlanmam ama kendimi tutamıyordum işte.

Koridordan geçip salona yöneldiğimde bütün bakışlar bana çevrildi. Yavaş adımlarla onlara doğru yaklaştım. İlk olarak Tolga'nın anesine yönelip elimde tuttuğum tepsiyi hafifçe ona doğru uzattım.

Nevin Hanım bana bakıp, "Maşallah gelinime." dedikten sonra, uzanıp tepside bir fincan kahve aldı.

Sonra Lerzan teyzeye yönelip onun da kahvesini ikram ettim. Daha sonra sırasıyla Poyraz, Öykü ve Efsun'a kahvelerini ikram ettikten sonra, sıra Tolga'ninkine geldi. Onun fincanını önceden tepside biraz köşeye çekmiştim ve herkes durumu anlamış olmalıydı ki, kimse o kahveyi almaya yeltenmemişti.

Tepsiyi Tolga'ya uzatıp beklemeye başladım. Öykü ve Efsun'dan kıkırtı sesleri yükselince Tolga bir süre onlara baktıktan sonra, uzanıp kahvesini aldı. Tepsiyi bir köşeye bırakıp Lerzan teyzenin yanına oturdum.

Herkes dikkatle Tolga'ya bakıyordu. Tolga kahvesini yudumlarken içerideki sükûneti birden bozdu. Ağzının içinden anlamsız şeyler homurdanıp öldürücü bakışlarını bana çevirdi. Hiçbir şey diyemedi. Poyraz, Öykü ve Efsun kahkahalarla gülerken ben sadece gülümsüyordum.

"İç bakalım o kahveyi Tolga," dedi Nevin Hanım. "Böyle geline değil bir fincan tuzlu kahve, on fincan içsen yine de yetmez."

Tolga bir dikişte kahveyi bitirdikten sonra, herkes yavaş yavaş kahvelerini yudumladı.

Lerzan teyzenin evindeydik. Nevin Hanım geleneksel bir kadındı ve kız istenme konusunda oldukça ısrarcıydı. Öte yandan evleneceğim adama tuzlu kahve içirmek benim de hayallerimin arasında yer alıyordu tabii. Beni isteyebilecekleri kimse olmadığından Lerzan teyze bu görevi üstlenmişti. Masaya yumruğunu vurmuş ve beni ondan isteyeceklerini söylemişti.

Nevin Hanım kahvesini bitirdi ve önündeki minik sehpayı fincanını bıraktı.

"Sebebi ziyaretimiz belli Lerzan Hanım. Allah'ın emri, peygamberin kavliyle, kızınız Meyra'yı, oğlum Tolga'ya istiyorum."

Lerzan Hanım nazik bir gülümsemeyle, "Gençler birbirilerini sevmiş Nevin Hanım," dedi. "Allah'ın emriyse olur tabii. Verdim, gitti."

Büyüklerimin ellerini öptüm, yaşıtımla kucaklaştım. Öykü resmen benden daha çok sevinmişti bu duruma. Efsun ise sakın bir şekilde mutluluğumu paylaşıyordu.

Tolga, her zaman olduğu gibi hayran gözlerle bana bakıyordu. Daha önce kimsenin güzelliğine önem vermesine aldırış etmemişken Tolga'nın beni beğeniyor olması ciddi anlamda hoşuma gidiyordu.

Tolga'yla dün aldığımız alyanslarımız takıldı ve kurdelesini Poyraz tarafından kesildi. Öyle hoş bir duyguydu ki. Ne güzel adetlerimiz vardı aslında.

Kutlamamız geceye kadar devam etti. Nihayet eve geldiğimizde vakit kaybetmeden üzerimizi değiştirip yatağa geçtik ve kendimi nişanlımın kollarına bıraktım.

"Tuzlu kahveyi unutmayacağım Kelebek," dedi Tolga, bir yandan üzerimize çarşafı çekerken.

“Daha unutmayacağın bir sürü şey olacak, bu daha hiçbir şey,” diyerek kıkırdadım.

Beni sımsıkı sarıp başını saçlarımin arasına gömdü. “Senden gelen her şeye razıyım meleşim. Yeter ki, senden gelsin.”

Huzurla gözlerimi kapattım. Hayatımın merkezi haline gelen adamın kollarında olmanın tadını çıkardım uykuya teslim olmaya hazırlanırken. Zor kavuştuğum mutluluğumdu Tolga. Ama yol boyunca aldığım bütün yaralara değmişti.

Kapı zilini tekrar çaldım. Neden hâlâ açmıyordu?

Sabah Efsun'a sürpriz yapmak için evine gelmiştim. Hâlâ benim evimde kalıyordu ancak buraya artık *benim* demek doğru gelmiyordu. Onu alıp kahvaltı yapabileceğimiz bir yere götürmeyi planlamıştım ama yaklaşık beş dakikadır kapıda olmama rağmen, hâlâ kapı açılmamıştı. Telefonla birkaç kez aradım ancak cevap vermedi. Merak ediyordum. İyi mi, değil mi?

Verandanın girişindeki ahşap merdivenlere oturup beklemeye başladım. Ondan haber almadan buradan ayrılmaya niyetim yoktu. Gittikçe daha çok endişeleniyordum ve Efsun'un ortalıktan kaybolmuş olması canımı sıkıyordu. Neredeydi? İyi miydi?

Oflayarak nefesimi serbest bıraktım. Dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı ellerimin arasına aldım.

“Meyra?”

Hızla başımı kaldırıp sesin sahibine, Efsun'a baktım.

“Neredesin sen?” diye sorarken ayağa kalkıyordum bir yandan.

“Sabah koşusuna çıkmıştım,” diyerek bana yaklaştı. “İyi misin?”

“İyi değilim Efsun! Seni aradım ama açmadın. Evde de yoktun. Nerede olabileceğini bilememek beni ne kadar üzdü, biliyor musun?”

Efsun şaşkınlıkla irileşmiş gözlerle bana baktı bir süre. Ardından kendini toparlayıp gülümsedi. "Özür dilerim. Ben her sabah koşuya çıkıyorum, sana bundan hiç bahsetmedim sanırım."

Onun bu tatlı hali karşısında savunmasızdım. Birden ona doğru yaklaşıp hızla sarıldım.

"Çok merak ettim seni," dedim, o da kollarını bana sararken.

"Böyle yapma Meyra. Ben çocuk değilim ve kendi başıma da idare edebilirim. İlginden rahatsız değilim ama senin üzülmen de hoşuma gitmiyor."

"Zamanla her şey yerine oturacak," diyerek ondan uzaklaştım ve benimkisinin kopyası olan yüzüne baktım.

"Tanrım! İkiz olsak bu kadar benzemeyiz bence," dedi.

Kıkırdayarak, "Bence de," dedim.

Efsun, "Ben anneme benzemiyorum," dedi. "Ondan aldığım tek şey gözlerimin ve saçlarımın rengi. İkimiz de babamıza benzemiyoruz. Kime çektik öyleyse?"

"Babaannemize çekmişiz. Bir ara sana onun fotoğraflarını gösteririm."

Gülümseyerek, "Tamam öyleyse," dedi.

"Hadi, içeri geçip üzerini değiştir de kahvaltı yapmaya gidelim."

Efsun sevinçle ellerini çırpıp, "Tamam, hemen geliyorum," diyerek koşar adım yanımdan geçip eve yöneldi.

Yaklaşık on dakika sonra Efsun hazır bir şekilde dışarı çıktığında benim arabama binip deniz kenarında bir mekâna gittik.

Kahvaltı boyunca çocukluk anılarımızı, okul hayatımızı ve daha bir sürü şeyi konuştuk. Efsun Güzel Sanatlar Fakültesi'nden mezun olmuştu ve ressamdı. Tablolarını internet üzerinden satıyor ve kazancını bu şekilde sağlıyordu. Söylediğine göre uzun zamandır para biriktiriyordu. Nihayet gerekli parayı elde ettiğinde kendine bir galeri açacaktı. Para teklifinde bulunsam da kabul etmemişti. En büyük hayalini kendi çabalarıyla gerçekleştirmek istiyordu.

Efsun'u eve geri bıraktıktan sonra, Lerzan teyzenin evine gitmek için yola çıktım. Bu gece kına gecem yapılacaktı ve Lerzan teyze, kınanın onun evinde olması konusunda ısrarcıydı.

"Çok güzel oldun!"

Öykü, baştan ayağa hayranlıkla baktı bana. Boy aynasının karşısında dikiliyordum. Üzerimde safir mavisi, kabarık etekli bir bindallı vardı. Kalp yaka ve uzun kolluydu. Üzerinde dantel işlemleri olan bu bindallı, Tolga'nın annesi Nevin Hanım'ın bana hediyesiydi. Söylediğine göre bunu, ilk kez evlenmeye karar verdiğimizde almıştı ama bana vermeye bir türlü fırsat bulamamıştı. İşte şimdi, üzerimdeydi.

"Evet Meyra, şahanesin," dedi Efsun.

Bakışlarımı ona çevirip benimkinin kopyası olan yüzüne baktım. Bu duruma hâlâ alışamıyordum. Aynaya bakmaktan farksızdı. Gerçekten çok ama çok benziyordu bana.

"Asıl güzel olan sensin tatlım," dedim. Öyleydi de. Efsun çok güzel bir kadındı.

Melike ise bir köşede ağlıyordu, *daha şimdiden*.

"Yeter Melike, yapma artık," diyerek sitem ettim.

"Ne demek yapma? Ciddi ciddi evleniyorsun!"

Yanına gidip ona sımsıkı sarıldım. "Henüz evlenmiyorum bu gece kına var," dediğimde Öykü ve Efsun gülmeye başladılar.

Melike, "Aman ne komik," diyerek benden uzaklaştı. "Sizlere bir şey söylemem lazım."

Dikkatle ona baktım.

"Üzgün olmamın tek sebebi senin evleniyor olman değil," dedi, gözyaşlarını sildiği sırada. "Samet ile Muğla'ya taşınıyoruz."

"İyi de siz beraber yaşamıyorsunuz ki," dedi Öykü.

"Evet ama artık beraber yaşayacağız. İş sebebiyle oraya gideceğiz."

Tekrar onu kollarına alıp sarıldım. "Yine görüşürüz canım, üzme kendini," dedim.

"Görüşürüz değil mi?" diye sordu.

Öykü yanımıza yaklaşp kollarını ikimize sardı. "Tabii görüşürüz."

Efsun bir anda üzerimize atlayıp kucaklaşmamıza katıldı. "Ben-siz olmaz!"

Hepimiz gülüşürken, kapının tıklatılmasıyla birbirimizden uzaklaştık. Kapı açıldığında Lerzan teyze içeri girip, "Hadi kızlar, millet dışarıda gelini bekliyor, siz burada gülüşüyorsunuz," dedi.

Öykü kırmızı duvağı başımın üzerine atıp, "Hadi çıkalım artık," dediğinde onlara doğru döndüm. Öykü ve Efsun ellerimden tutup beni kapıya doğru yürüttüler. Odadan çıkıp salona geçtiğimizde alkışlama sesleri etrafta yankılandı. Çok kalabalık değildik. Birkaç iş arkadaşı, Poyraz ve Tolga'nın yakın akrabaları ve biz vardık.

Melike, salonun ortasına bir sandalye koydu. Sandalyeye oturduğumda kına tepsisiyle bütün genç kızlar etrafımda dönerek o biling kına şarkısını söylemeye başladılar.

Yüksek yüksek tepelere ev kurmasınlar.

Aşrı aşrı memlekete kız vermesinler.

Annesinin bir tanesini hor görmesinler.

Uçan da kuşlara malum olsun,

Ben annemi özledim.

Hem annemi, hem babamı,

Ben köyümü özledim.

Babamın bir atı olsa binse de gelse.

Annemin yelkeni olsa açsa da gelse.

Kardeşlerim yollarını bilse de gelse.

Uçan da kuşlara malum olsun,

Ben annemi özledim.

Hem annemi, hem babamı,

Ben köyümü özledim.

Ne annemi ne de babamı özlediğim yoktu ama oturup insanlara bunu anlatamazdım. Yine de ağlıyordum işte. Tabii baba evinden ayrılırken dökülen gözyaşlarıyla alakası yoktu benimkilerin. Sebebinin sorgulamadan, sadece ağlıyordum.

Yeterince ağladığıma ikna olan kalabalık şarkı söylemeyi kesti.

Lerzan teyze yanıma gelip, "Aç kızım avucunu," dedi.

Birden aklıma gelen şeyle elimi sımsıkı kapalı tutmaya devam ettim.

Lerzan teyze gülerek, "Gelin elini açmıyor!" diye bağırdı.

Çok geçmeden Nevin Hanım yanıma geldi. "Aç yavrum avucunu."

Avucumu yavaşça açtığımda beklediğim şey elime bir altın bırakılmasıydı. Asla bileğime parıl parıl taşlarla dolu bir bileklik takılacağını düşünmemiştim. Sanırım pırlantaydı.

Lerzan teyze kınayı avuçlarıma sürdükten sonra ellerime eldivenlerimi geçirip duvağımı başımdan alarak beni ayağa kaldırdı ve oyun havası oynamam için zorladı. Biraz zaman geçtikten sonra gidip ellerimi yıkadım ve salona geri döndüm.

Kızlarla gülüşerek doyasıya eğlenirken aklıma birden Tolga geldi. Onlar da bu gece bekârlığa veda partisi düzenleyeceklerdi. Peki şimdi ne haldeydiler?

Birden duraklayınca, Öykü yanıma yaklaşıp, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Sence Tolgalar ne yapıyor?"

Öykü bakışlarını kaçırıp, "Ben de merak ediyorum," dedi.

Tadım kaçtığı için bir köşeye geçip oturdum. Kızlar da teker teker yanıma geldiler. Nihayet kına gecemin davetlileri yavaş yavaş dağılmaya başladığında artık meraktan kendimi yemek üzereydim.

"Bu böyle olmayacak, kalkın gidiyoruz," dedi Melike.

Samet de Tolga'nın yanındaydı. Aslında bu bekârlığa veda partisi fikri, Öykü'nün kuzeni olan Tekin'den çıkmıştı. Biri evli, biri evlenmek üzere ve diğerleri bekâr olan dört erkek, güzel bir gece kulübüne gitmişlerdi. İnsanın içi rahat ermiyordu işte.

Ayağa kalkıp, "Doğru söylüyorsun, hadi gidelim," dedim.

"İyi de mekânın yerini bilmiyoruz ki," dedi Efsun.

"Ben biliyorum," diyen Öykü'nün gözlerinden anlık bir parılama geçti. "Hadi gidelim."

Önce hepimiz üzerimize rahat bir şeyler giydik. Çoğumuzun yanında neyse ki yedek kıyafet vardı. Sonra hepimiz Öykü'nün arabasına binip yola çıktık.

Mekânın önüne geldiğimizde içimde tuhaf bir huzursuzluk vardı. Hızla araçtan inip hızlı adımlarla mekâna yöneldik. İçeri girdiğimiz gibi yüksek sesli ve hareketli müzik bizi karşıladı. Etrafta birbirine sokulmuş dans edenler, oldukça cesur giyimli kadın ve erkekler vardı.

Kızlarla tek sıra halinde locaların olduğu tarafa doğru yürümeye başladık. İnsanları iterek ilerliyorduk. Nihayet boş bir alana çıktığımızda birden biri kolumdan kavrayarak beni çektiğinde korkuyla bir çığlık attım ancak çığlığım beni çeken kişinin kim olduğunu anlamamla son buldu.

"Tolga, ödümü patlattın!"

"Burada ne işin var Kelebek?"

Kendimi ondan uzaklaştırıp arkama baktığımda Öykü'nün yan taraftaki masalardan birinde Poyraz'la oturduğunu, Melike'nin Samet'le ayaküstü bir şeyler konuştuğunu gördüm. Ben, onlar benim arkamdan yürüyor zannederken çoktan erkeklerinin yanlarına gitmişlerdi. Efsun ise biraz ötede ayakta dikilerek bana bakıyordu.

"Sizi merak ettik," diyerek bakışlarımı Tolga'ya çevirdim.

"Biz sizin kına gecenize gizlice sızıyor muyuz Kelebek? Çok ayıp."

Gülerek ona yaklaştım ve kollarımı boynuna doladım. "Seni özledim."

Tolga belimi kavrayıp beni kendine çekerken, "İşte bu iyi bir sebep," dedi.

"Evimize gidelim mi?" diye sordum, rengi siyaha çalan gözlerine bakarken.

"Olur, ben de sıkılmıştım zaten," dedi. "İçimizde en çok eğlenen Tekin'di, o da biraz önce bir kadınla ayrıldı."

Ondan uzaklaşıp elini tuttum ve beraber Efsun'un yanına gittik.

Tolga, Öykülerin olduğu tarafa bakıp, "Biz gidiyoruz!" diye bağırdı. Poyraz bir baş işareti verdikten sonra tekrar Öykü'ye döndü.

Efsun, ben ve Tolga mekânın çıkışına yöneldik.

"Kelebek?"

"Hım?"

Tolga sırtımda parmaklarını dolaştırarak, "Bir şey soracağım," dedi.

"Seni dinliyorum."

Derin bir nefes alıp verdi. Eve geldiğimizden beri tuhaf davranıyordu. Bir şey söylemek istediği çok belliydi ama sanki bir türlü konuşamıyor gibiydi.

Mekandan çıktıktan sonra önce Efsun'u eve bırakmış ve daha sonra da evimize gelmiştik. Kapıdan girdiğimizden beri Tolga'da bir tuhafılık vardı.

"Düğüne annenle babanı çağıralım mı?"

Sinirle yatakta doğrulup oturdum. "Hayır!"

"Tatlım, yarın öbür gün pişman olacaksın."

Sıyahın Kelebeği

Kollarımı önümde çapraz bir şekilde birleştirip, "Olmayacağım," dedim. "Artık benim ailem sen ve Efsun. Başka kimseye ihtiyacım yok."

Tolga da doğrulup oturdu. "Pekâlâ, sen bilirsin."

Ona yaklaşıp sımsıkı sarıldım. Başım göğsünün üzerindeydi. Teninin kokusunu doyasıya içime çektim. Bu adam yarın benim kocam olacaktı. Onun soyadını taşıyacaktım. Hâlâ inanmak zor geliyordu.

Tolga kollarıyla beni sarıp sarmaladı. Saçlarımın arasına bir sürü öpücük bıraktı arka arkaya. Derin nefesler aldı, başını boynuma yaklaştırdı. "Bu kokun beni benden alıyor Kelebek," dedi, fısıldamadan farksız bir ses tonuyla.

"Senin her şeyin beni benden alıyor."

Yatağa uzanıp bir süre birbirimize baktık. Seyirlik bir adamdı Tolga. Ufacık bir kusuru yoktu, ya da bana öyle geliyordu. Gözlerimi kapatıp yavaş yavaş uykuya yenik düşerken defalarca şükrettim Tolga'nın varlığına.

Mutluluğa giden yol, bir sürü engelle doluydu. Çok acı çektim. Yüreğim onlarca parçaya bölündü. İçimde fırtınalar koptu. Sustum çoğu zaman. Acımı içimde yaşadım. Zaman geçti. Tolga'sız her günüm ayrı bir eziyetti. Acılarım geçti mi peki? Evet, geçti. Delip geçti ilk baş. Yüreğimi paramparça edip geçti, sonra geride derin bir sızı bıraktı. Tamamen kapanmadı yaram. En sonunda sevdiğim adama kavuştuğumda tek bir dokunuşu bütün acılarıma son verdi.

Peki elde ettiğim şey, değer miydi çektiklerime? Kesinlikle değermişti. Tolga, çektiğim her şeye değermişti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Tolga

“Bu günleri göreceğim aklımın ucundan geçmezdi,” dedi Poyraz.

“Ben de senin bir gün hiç tipin olmayan bir kadınla evlenip ona âşık olacağını düşünmezdim ama sonuç ortada. Bir altmışlık boyuyla seni parmağında oynatan bir karın ve o kadından olan bir kızın var.”

Poyraz gülerek elini saçlarının arasından geçirdi. “Onlar benim en kıymetlilerim.”

Gülümseyerek, “Hiç şüphesiz.” dedim.

Tekin yanımıza yaklaşıp, “İğrençsiniz,” dedi. “Ama yine de saygı duyuyorum.”

Kahkaha atarak ellerimi pantolonumun ceplerine yerleştirdim.

Tekin, iyi adamdı. Kısa zamanda dostluğumuz ilerlemişti. Tek kötü tarafı, Tekin’in, Poyraz ve benim eski halimizden daha da çapkın olmasıydı. Bu da yakın çevremizde sürekli Tekin yüzünden ağlayan kadınların dolaşmasına sebep oluyordu. Madenci Şirketler Topluluğu, Tekin yüzünden yasa gömülen kadınlarla doluydu. Bu yüzden Poyraz ve Öykü, çalışanların yakın ilişkide bulunmasını yasaklayan katı bir kural koymuştu. Tekin ise son zamanlarda şir-

ketimi çok sık ziyaret eder olmuştı. Tabii tek hedefi şirket değildi. Adam yolda yürürken bile kendine kadın ayarlayabiliyordu.

Hafif bir tebessümle, "Bir gün seni yerle bir edecek bir kadınla tanışacaksın ve ben o zaman, çırpınışlarını keyifle izleyeceğim," dedim.

Tekin bir bana bir de Poyraz'a baktıktan sonra, "Sizin kafanız fazla mı güzel?" diye sordu. "Dostum, beni kimse evlilik gibi çılgın bir şeye ikna edemez. İnanın bana, baba bile olabilirim ama bir koca, asla!"

Poyraz araya girip, "Ben de öyle düşünüyordum ama olan oldu," dedi.

Tekin elindeki bardağı dudaklarına yaklaştırıp bir yudumda içindeki içkiyi bitirdi. "Siz ikiniz, çılgınsınız."

"Hayır dostum, aşığız," dedim.

Poyraz başını olumlu anlamda salladı. Birden odanın kapısı tıklatıldı ve çok geçmeden kapı açıldı. Öykü, bakışlarını odada gezdirdikten sonra Poyraz'a odaklanıp, "Seni özlemişim," diyerek koşar adım kocasının yanına geldi.

Poyraz tek kolunu Öykü'nün omuzuna atıp onun yanağından öperken, "Ben de öyle," diye karşılık verdi.

"Ben de kadınımı özledim. Hazır mı?" diye sordum, Öykü'ye bakarak.

"Evet, seni bekliyor."

Yavaş adımlarla odanın çıkışına yöneldiğimde Tekin arkamdan seslenerek, "Son bir kez düşün, acele etme," dedi.

Omuzumun üzerinden geriye doğru bakıp, "Geç bile kaldım," diyerek odadan çıktım.

Koridor boyunca ilerleyip otelde gelin için ayrılan odanın önüne geldiğimde bir an duraksayıp papyonumu düzelttim. Derin bir nefes alıp verdikten sonra kapının kulpunu çevirip içeri girdiğimde camın önünde dikilmekte olan Meyra'yı fark ettim.

Nefesim kesilmişti. Hava uğulduyordu sanki. Kalp atışlarımı kaç

ritim kaçırmıştı acaba? Zamanı burada durdurmak istedim. *Beyazlar Kraliçesi* diye düşündüm. Masumlüğün vücut bulmuş haliydi sanki. Temizliğin ve ferahlığın vücut bulmuş hali.

İçeri doğru adım atıp kapıyı kapattım. Meyra, ısıltı ısıltı gözlerle bana bakıyordu. Her zaman rengine tezat oluşturacak şekilde sıcacık bakan buz mavisi gözleri, şahane duygularla gölgelenmişti. Aşkla bakıyordu bana ve ben iliklerime kadar hissediyordum bana olan aşkını.

Sarı saçları dalga dalga omuzlarına dökülürken, bembeyaz tül duvağı yere kadar uzanıyordu. Dudaklarındaki kırmızı ruju yüzündeki en dikkat çeken iki noktadan birisiydi, diğeri zaten gözleriydi.

Düşük omuzlu gelinliği vücudunu ikinci bir deri gibi sarıyordu. Kabarık değildi ve belinin biraz altından bollaşıyordu. Gelinliğin üzerindeki her bir taşı tek tek ben işlemiştim gelinliğine.

Kusursuz bir güzelliğe sahipti Meyra. Muhteşemdi hiç şüphesiz. Yalan değil, onu fark etmemi sağlayan şey güzelliği idi ama ona aşık olmamı sağlayan şeyin görünüşüyle bir alakası yoktu. Ona aşıktım çünkü o benim istediğim her şeydi. Tam anlamıyla benim ihtiyacım olan tek şeydi.

"Orada daha ne kadar duracaksın Tolga?"

Gülümseyerek yanına yaklaştım ve dudaklarının kenarına hafifçe bir öpücük bıraktım. Vanilya kokusu ipekten bir kumaş gibi beni sarıp sarmalarken bakışlarımı gözlerine mühürledim. Öyle güzeldi ki ona bakmak, ona bakabilmek. Ömrüm boyunca doyamayacaktım ona bakmaya, biliyordum.

"Nefesimi kesiyorsun Kelebek. Bu kadar güzel olmak zorunda mısın?"

Bana yaklaşıp kollarını boynuma doladı. "Harika olan biziz."

Gülümsedim. Alnımı alnına yaslayıp, "Bence nikâh memurunu buraya çağıralım," dedim. "Sen bu kadar güzel olmuşken seni o kalabalığa sokmak istemiyorum."

Meyra kıkırdarak bana biraz daha yaklaştı. Kollarımı incecik

beline sardım. Tam dudaklarına doğru yaklaşırken odanın kapısının tıklatılmasıyla Meyra'dan uzaklaştım.

Kapı açıldıktan sonra Efsun içeri girdi. Bakışlarını bizim üzerimizde dolaştırıp, "Kusura bakmayın aşk kuşları," dedi. "Ama insanlar sabırsızlanmaya başladı. Aşağı inip balayına şimdiden başladığınızı söyleyebilirim isterseniz."

"Tamam, geliyoruz," diyerek Meyra'nın elinden tuttum.

"Tolga, bu arada çok yakışıklı olmuşsun," dedi Efsun.

"Sen de çok güzel olmuşsun tatlım," diyerek ona göz kırptım.

Güzeldi de. Ama benim için en güzel kadın sadece Meyra'ydı. Başka bir kadına alıcı gözle bakamıyordum. Kaldı ki Efsun benim için Öykü gibiydi artık. Yani kan bağımlı olmayan kız kardeşim. Kız kardeş...

Efsun odadan çıkıp kapıyı da arkasından çekerken gözlerim kapanan kapıda takılı kaldı. Bakıyor ama hiçbir şey görmüyordum. Kardeşimin yüzü gelmişti gözümün önüne. O hayat dolu genç kadının morgdaki son hali hafızama kazınmıştı. Buz gibi tenini hâlâ parmaklarımın ucunda hissediyordum sanki. Hak etmemişti öyle bir şeyi ve ben onu koruyamamıştım.

Meyra, "Ne oldu?" diye sordu.

Bakışlarımı ona çevirip, "Tanem ..." dedim. Bu adı yıllardır ağzıma almıyordum. "Tanem geldi aklıma."

Meyra elini avucumdan çekip yüzümü ellerinin arasına aldı. "Yapma böyle."

"Bugün yanımda olabilirdi. Benim evlenmemi hep çok isterdi biliyor musun? Eğer yaşasaydı onunla çok iyi anlaşırınız. Melek gibi biriydi."

Ve ben her ne kadar kabul etmesem de Meyra'da, Tanem'den çok şey görüyordum. Masumluluğu, saflığı en belirgin özelliklerdi.

"O belki de şu an bizi izliyordur. Böyle bir günde üzülmeyi ister miydi?"

Başımı iki yana sallayıp, "Hayır," dedim. "Ama unutamıyorum işte. Onu koruyamadığımı, ona sahip çıkamadığımı unutamıyorum."

Henüz yirmi yaşındaydı. Son zamanlarda çok mutsuzdu. Bir sabah çok erken bir saatte annemi ve beni uyandırmıştı. Çok güzel bir kahvaltı hazırlamıştı. Akşam saatlerinde odasına çekildiğinde annem ve ben bunu yadırgamamıştık çünkü son günlerde hep böyleydi. Sabah onu uyandırmak için odasına çıktığımda kapının kilitli olduğunu fark etmiştim. Kapıyı kırıp açtığımda tavandan bir iple sarmakta olan ölü bedeniyle karşılaşmışım.

Tavanda iki kanca vardı ve eskiden o kancalarda henüz bebekken sallandığı salıncağı asılıydı. Kim bilebilirdi intihar ipini o kancalardan birine bağlayacağını? Onu koruyamamıştım. Ben bir polistim ve yegâne görevlerimden birisi insanları korumakken kendi kardeşimi koruyamamıştım. O cinsel istismara uğramıştı. Hem de erkek arkadaşı tarafından. Daha fazla bununla yaşamaya katlanamamış ve intihar etmişti. Bu yüzden mesleği bırakmış ve her şeyden elimi ayığımı çekmiştim. Ta ki Meyra'yı tanıyana dek.

Meyra, yeniden umut olmuştu bana. İyi bir hayat kurabilmem için gerekli azmi vermişti. Yeniden çabalamam için beni harekete geçiren şey olmuştu. Yine de biricigimi koruyamamış olmak içimi eziyordu işte ve sanırım bu his ölünceye dek yakamı bırakmayacaktı. Bu yüzden belki de herkesi korumak isteyişim.

"Yapma Tolga, harap etme kendini. Hiçbiri senin suçun değildi. Herkesi koruyamazsın anla artık bunu."

Zorlukla yutkunup bu düşünceleri zihnimin derinliklerine ittim. Her an benimleydi geçmiş, bugün derinliklere kilitlemeliydim.

Tanem'i asla unutmuyacaktım ama artık tuttuğum yası geride bırakmalıyım. Bugün yeni hayatımın ilk günüyse eskisinin üzerine yeni bir sayfa açmalıyım. Şeffaftı sayfam, belki geçmişi tam anlamıyla örtmüyordu ama yeni bir sayfaydı işte. Geçmişten izler taşısa da tertemiz bir sayfaydı.

"Hadi," dedim kendimi gülümsemeye zorlayarak. "Kıyılması

gereken bir nikâh ve kadınına kavuşmak için saniyeleri sayan bir adam var.”

Meyra koluma girip, “Ve erkeğine kavuşmak için çıldıran bir kadın,” diyerek en şahane gülümsemelerinden birini sundu bana.

Yavaş adımlarla odanın çıkışına yöneldiğimizde kapıyı açıp Meyra’nın önden geçmesi için müsaade ettikten sonra tekrar ona yaklaşıp narin elini avucuma aldım. Geniş balo salonuna inen merdivenlerin başına geldiğimizde aşağıdaki tüm bakışlar bize çevrildi ve Cem Adrian’ın ‘Ben Seni Çok Sevdim’ adlı şarkısının müziği geniş alanda yankılanmaya başladı.

Merdivenlerden inerken kendimi anın büyüüne bıraktım. Nikâh masasına ulaştığımızda Meyra’nın oturmasına yardımcı olduktan sonra kendi sandalyeme yöneldim. Benim şahidim Poyraz, Meyra’nın şahidi ise Efsun’du.

Nikâh memuru bir sürü şeyi tek tek sıraladıktan sonra Meyra’ya yönelip o malum soruyu sordu. Bütün salonda sessizlik hâkimdi. Meyra bakışlarını bana çevirdi. Nefesimi tutmuş ağzından çıkacak bir kelimeyi bekliyordum.

“Evet!”

Alkış sesleri yükselirken nihayet tuttuğum nefesimi serbest bıraktım.

Nikâh memuru aynı soruyu bana yönelttiğinde tam dudaklarımı aralamış cevabımı verecekken, kalabalıktan bir ses yükseldi.

“Durun!”

Herkes bakışlarını sesin geldiği yöne çevirdiğinde şaşkınlıkla o tarafa baktım.

“Bu nikâh gerçekleşemez!” diye bağırdı o kişi.

Nihayet gözlerim kalabalığın içinde saklanmakta olan kadını bulduğunda hızla yerimden kalktım. Yeşim...

Poyraz da ayağa kalkıp bana bakarak, “Sen dur,” dedi ve bakışlarıyla, kalabalığın içinde Yeşim’e doğru ilerlemekte olan Öykü’yü işaret etti.

Yeşim, "Ben Tolga'dan ha..." demişti ki, Öykü'nün sert tokadıyla yere savruldu.

Herkes şaşkınlıkla oraya bakıyordu. Meyra da ayağa kalktı. Efsun, Öykü'nün yanına gitmişti bile.

Öykü bütün salonu inleten bir sesle, "Yeter be artık!" diye bağırdı. "Ben bıktım yemin ederim, senin gibilerin oradan buradan çıkmasından! Bok hamilesin! Kaybol şimdi buradan!"

Yeşim şaşkın bakışlarla ayağa kalkarken, "Hepinizi mahvedeceğim," dedi.

Efsun Yeşim'in saçını kavrayıp onu yere doğru savurduğunda olaya karışmak isteyen davetlilere ters bakışlar atarak hepsinin yerinde kalmasını sağladı.

Yeşim yine kalktı ve Öykü'yle Efsun'a kızgın bakışlar attı. "Siz göreceksiniz!" diye son bir tehdit savurdu.

Öykü histerik bir kahkaha attıktan sonra ellerini beline koyup, "Bana bak kızım," dedi. "Ben, bu salonda gördüğün herkesten daha zenginim. Eğer bir kere daha seni yakınımızda görürsem, değil bu şehirde yaşamak, ülke sınırlarının içine giremezsin. Seni mahvederim! Araya tanıdıklarımı sokar, seni sokaklarda yaşayacak hale getiririm. Şimdi hemen kaybol!"

Yapardı da. Poyraz'ın eski sevgilisi Derin'e de aynı tehditleri savırmıştı ve Derin o gün bugündür ortalıkta yoktu. Evet, Öykü aramızdaki en zengin kişiydi. Hepimizin mal varlığını kim bilir kaç katlardı ama asla bununla övünmezdi. Hatta Poyraz'la evlenmeden önce sıradan bir apartman dairesinde yaşıyordu. Mütevazı bir kadındı. Şimdi parasıyla hava atmasının tek sebebi Yeşim'i paranın gücüyle korkutabileceğini bilmesiydi anlaşılan. Ne diyebilirim, akıllı kadındı. İnsanların zaafalarını çabuk çözüyor, korkularını hemen anlıyordu. Zaten Poyraz'a da böyle bir kadın yakışır.

Yeşim korku dolu gözlerle arkasına bile bakmadan koşar adım balo salonundan çıktı.

Öykü kalabalığa yönelip, "Lütfen herkes önüne dönsün," dedi.

Meyra'yla beraber yavaşça yerimize otururken ayaklanan kalabalıkta yerlerine yerleşti.

Meyra, suratında kocaman bir gülümsemeyle bana bakıp, "Hadi," dedi. "Bir an önce evet de yoksa Öykü bizi de azarlayacak."

Nikâh memuru aynı soruyu tekrar sordu ve ben gür bir sesle, "Evet!" cevabını verdim.

Ayağımın üzerine basmakta olan Meyra'nın ayağını hissedince gülümsedim. İmzalar atıldıktan ve nikâh memuru bizi *karı koca* ilan ettikten sonra ayağa kalkıp Meyra'nın da kalkmasına yardım ettim ve o güzel dudaklarına tutku dolu bir öpücük bıraktım.

"Son nefesime kadar," dedim. Gerisini söylememe gerek yoktu.

"Son nefesime kadar," diyerek karşılık verdi Meyra.

Güzel bir dans müziği geniş alanda yankılanmaya başladı

Öykü, "Nihayet evlendiler!" diye bağırduğında bakışlarımı ona çevirdim.

Poyraz karısının yanına gidip onu kollarına alıp, "Benimle dans eder misin *Bal Bela*?" diye sordu.

Öykü hayranlıkla kocasına bakarak, "Tabii ki koca adam," diyerek kendini kocasının kollarına bıraktı.

Meyra'ya dönüp, "Peki sen benimle dans eder misin *sergili eşim*?" diye sordum.

"Hiç sormayacaksın sandım," dediğinde elini avucumun içine alıp onu dans pistine yönlendirdim.

Kelebek, kollarımda müzikle beraber salınırken hayran bir şekilde gözlerine baktım. Gözleri, gözyaşlarıyla ıslı ıslıldı ve bu durum beni korkuttu. Neden ağlayacak gibi duruyordu?

"İyi misin, neyin var?" diye sordum

"Kalbimi zorlayan bir ağrı var." dedi. "Âşık bir kadıyım. Kocasına deli gibi âşık bir kadın. Bu öyle büyük bir şey ki nefesimi kesiyor Tolga. Nihayet sana kavuştuğuma inanmak öyle zor ki."

Başımı kokusunun kaynağına yönlendirip derin bir nefes aldım ve boynuna minik bir öpücük bıraktım. Kulağına yaklaşıp, "İnan," dedim. "Nihayet benimsin ve ben, seni bir daha asla bırakmayacağım."

"Söz mü?" diye sorunca başımı olumlu anlamda salladım. "Söz Kelebek."

Hayat mucizelerle doluydu. Meyra hayatın bana sunduğu en muhteşem şeydi ve ben onu, Tıpkı Cem Adrian'ın dediği gibi, bir istiridyenin kıymetli incisini sakladığı gibi saklayacak, her şeyden koruyacaktım. O benim en kıymetlimdi. Yaşama sebebim, karanlıkta yoluma çıkan umut ışığımdı. Sıcacık bakan kadını, benim masum Kelebeğim...

Düğünümüz son bulduğunda yakınlarımızla vedalaşıp mekândan ayrıldık.

Otelin kapısının önüne getirilen arabamıza binerken, "Şimdi nereye?" diye sordu Meyra.

"Sürpriz," diyerek, yanın oturdum. Şoförün omuzuna dokunup, "Gidebiliriz," dedim.

Hedefimize geldiğimizde Meyra şaşkınlıkla etrafına baktı. Denizden gelen yosun kokusunu sevdiğini biliyordum ve onu sahile getirmiş olmam onu gerçekten mutlu etmişe benziyordu. Tabii onu buraya getirmekteki amacım sadece bu değildi.

Meyra'nın araçtan inmesine yardım edip elinden tutarak yürütmeye başladım. Araba, bizden uzaklaşırken Meyra şaşkınlıkla uzaklaşan arabaya bakıp, "Tolga!" dedi.

"Sorun yok bebeğim, gel benimle."

El ele sahil boyunca sıralanmış dalgalarla beraber suyun üzerinde sarsılan teknelerin yanından geçtik.

Hâlâ yürümeye devam ederek, "Hani bir keresinde bana, denize açılıp gidebileceğin her yere gitmek istediğini söylemişti ya," dedim.

"Evet?" dedi Meyra.

"Hadi hayalini gerçekleştirelim," diyerek birden durdum.

Şeyh'in Kefîyesi

Meyra şaşkınlıkla bana bakıp, "Nasıl yani?" diye sordu.

Ona elimle sağımızdaki tekneyi işaret edip, "İşte böyle," dedim.

Meyra başını çevirip tekneye baktığında gözleri şaşkınlıkla irileşti. Arkasına geçip ona belinden sarıldım ve çenemi omuzuna yasladım. "Benim sana düğün hediyem Kelebek," dedim. "Balayımızı denizin üzerinde geçirmeye ne dersin?"

Meyra bana dönüp sımsıkı sarıldı. "Çok teşekkür ederim!"

"Teknenin adı ne, öğrenmek ister misin?" diye sordum.

Meyra benden uzaklaşıp bakışlarını yüzüme çevirdi. "Tabii öğrenmek isterim. Adı ne?"

Gülümseyerek yüzünü ellerimin arasına aldım. "Adı Kelebek."

Meyra kocaman bir gülümsemeyle tekrar bana sarıldığında başımı saçlarının arasına yerleştirip derin nefesler aldım. Onu birden kucığıma aldığımda şaşkınlıkla bir çılgılık attı.

Tekneye bindiğimizde Kelebek hâlâ kucığımdaydı. Onu alt kata indirip bizim için hazırlattığım odaya götürdüm. İçeri girdiğimizde onu ayaklarının üzerine, yere bıraktığımda bir süre etrafına baktı.

Ona yaklaşım hayranı olduğum dudaklarından öpmeye başladım. Tadına doyamadığım ve asla doyamayacağımdan emin olduğum tennine bir kez daha sahip olduğumda artık her şeyden soyutlanmıştık. Sadece biz vardık. Kayıp bir zaman boyunca onu doyasıya sevdim. Her şey sona erdiğinde Meyra'nın varlığına defalarca şükrederken buldum kendimi. Karanlığıma en muhteşem aydınlığı getirmişti ve benden beklediği tek şey koşulsuz sevgiydi.

Muhteşemdik. Ben ya da o değil, biz muhteşemdik.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Meyra

Bir yıl sonra...

Güneş gözlüklerimi takıp geriye doğru yaslandım. Ellerimi karnımın üzerinde birleştirerek keyifle mırıldandım. Az önce yediğim yemekler beni ciddi anlamda mutlu etmişti. Yosun kokusu her yerimi sarmıştı. Ne huzur dolu bir kokuydu böyle. Başkaları sevmeyebilirdi bu kokuyu, ben seviyordum.

sun

Denizden çıkıp teknenin merdivenlerine tırmanmakta olan Tolga'ya çevirdim bakışlarımı. Nihayet zemine adım attığında bakışları anında beni bulmuştu. Nefes kesici güzellikteki vücudu gözlere bayram ettiriyordu doğrusu. Altındaki deniz şortu tabii ki siyahtı.

Tolga eliyle saçlarını geriye doğru yatırıp suların süzülmesini sağladı. Yavaş adımlarla bana doğru yaklaşırken önüne Tekin çıktı.

"Yeter, Meyra gayet iyi. Azıcık eğlenmene baksana Tolga."

Tolga, Tekin'e sert bakışlar atıp önünden çekilmesini sağlarken olanları sessizce izliyordum.

Öykü, Poyraz, Tekin, Tolga, ben ve Efsun, Tolga'nın evlendiğimiz zaman bana hediye ettiği tekneyle bir tura çıkmıştık. Tekneyi

bir koya yanaştırıp denize girmeye karar vermiştik ama ben denize girmemiştim.

Tolga yanıma yaklaşp yanımdaki mindere oturdu. Islak ve soğuk ellerini karnıma yerleştirip, "Bebeğimiz nasıl?" diye sordu.

"Dans ediyor," dedim, hafifçe gülümseyerek.

"İçim rahat değil Meyra. Eve mi dönsek? Doğum bu kadar yakınken gezmemiz saçma değil mi?"

Gözlerimi devirdim. Evet, haklıydı ama günlerdir eve kapanmışken şu an bunu söylemesi hoşuma gitmiyordu. "Lütfen Tolga, ben iyiyim. Bebeğimiz de iyi. Eğlenmene bak."

"Sen yanımda olmayınca hiçbir şeyin tadı çıkmıyor ki Kelebek."

Gülümseyerek elimi yanağına yaklaştırdım ve hayatımın anlamı olan bu adamın, rengi siyaha çalan iri gözlerine baktım bir süre. Onlarca duygu gözlerinde dans ediyordu sanki ve aşk bunlardan sadece birisiydi.

"Sabret sevgilim, yakında miniğimiz gelecek ve biz o zaman her şeyi birlikte yapacağız."

Tolga eğilip başıma bir öpücük kondurduğu sırada, "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Hayır, yok sevgilim." Başımı Poyraz ve Tekin'in dikilmekte olduğu noktaya çevirip, "Hadi onların yanına git," dedim.

"Emin misin?"

Gözlerimi devirerek, "Tolga, sadece birkaç adım ötede olacağım," dedim.

"Pekâlâ, Kelebek," deyip, dudaklarıma minik bir öpücük bıraktı ve gitti.

O kadar ilgili bir adamdı ki, bazen ilgisine şaşkınlıktan dolayı tepki bile veremiyordum. Hep böyle ilgiliydi. Daha hamileliğimin ilk gününden başlayan bu aşırı ilgi hali beni hiç sıkıymıyordu üstelik.

Birden ona hamile olduğumu söylediğim zaman geldi aklıma. Gözlerimi kapatıp o güzel anı düşündüm bir süre.

Elimdeki test çubuğuna bakıp beklemeye başladım. Her zaman düzenli olan kanamam bu ay on gün gecikmişti ve ben büyük bir heyecan içerisindeydim. Bu gerçekten olmuş olabilir miydi?

Test çubuğunda ilk çizgi belirlediğinde gözlerimi kapatıp içimden dualar ettim. Öyle çok istiyordum ki bir bebeğimiz olmasını anlatmam mümkün değildi.

Bir süre sonra yavaşça gözlerimi açıp elimdeki test çubuğuna baktığımda mutluluk gözyaşlarımı hızla dökmeye başlamıştı. Test çubuğunda iki çizgi vardı, sonuç pozitif ve ben hamileydim!

Test çubuğunu çöp kutusunun içine attım ve ellerimi yıkayıp banyodan çıktım. Tolga bu sırada giysi odasından çıkıyordu. Üzerine siyah ceketini giymekte olan kocamı bir süre izledim.

Tolga meraklı bakışlarını bana çevirip, "Neyin var Meyra?" diye sordu. "Sence sana mı benzer yoksa bana mı?"

Yanıma gelip yüzümü ellerinin arasına aldı. "Kelebek, kim benzeyecek bize?"

"Bebeğimiz tabii," dedim.

"Bilmem ki. Önce bir bebeğimiz olsun bunu sonra düşünelim."

Kocaman bir gülümsemeye kollarımı Tolga'nın boynuna dolayıp, "Bence şimdi düşünelim," dedim.

"Meyra, neyin var? Evet, gülümsemene bayılıyorum ama bu yersiz sevincin sebebini öğrenirsem daha iyi olacağımı. İyi misin?"

"Tabii ki iyiyim kocacığım. Sadece hamileyim."

Tolga yanağını okşayıp, "İyi olmana sevindim," dedi ve benden uzaklaşıp yatağın üzerinden telefonunu alıp cebine yerleştirdi.

Birden bakışlarını yüzüme çevirip, "Sen az önce ne dedin?" diye sordu.

"İyiyim," dediğim sırada mutluluk gözyaşlarımı yine dökmeye başlamıştı. Alt dudagımı ısıırıyordum.

"Sonra?"

"Hamileyim!"

Tolga bana yaklaşıp soru dolu gözlerini yüzüme çevirdi. Onu ilk defa bu kadar şaşırmış görüyordum.

"Test yaptım biraz önce ve pozitif çıktı. Yine de hastaneye gidip kan testi yaptırırsak daha iyi olur. Bu testler bazen yanlış sonuç verebiliyor."

Tolga birden bana sımsıkı sarılıp, "Hamilesin!" dedi.

"Evet," diyerek kollarımı ona sardım.

"Bir bebeğimiz olacak!"

"Allah izin verirse tabii."

"Baba olacağım Meyra!"

Ondan uzaklaşıp yüzünü ellerimin arasına aldığında gözlerinin akmaya hazır gözyaşlarıyla ıslı ıslı olduğunu gördüm. Alnımı alına yaslayıp derin nefesler aldım. Öyle mutluydum ki.

Birden Tolga beni kucığına alıp yatağa taşımaya başladığında şaşkınlıkla bir çığlık attım. "Ne yapıyorsun?"

"Önlem alıyorum," diyerek beni yatağa bıraktı.

"Ne önlem?"

Elini karnıma yerleştirip, "İlk üç ay çok riskli bir dönem ve sen bu dönemde kendine çok dikkat edeceksin," dedi. "Bebeğimiz ve sen güvende olacaksınız ki, ben rahat edeyim."

"Saçmalama Tolga, ben gayet iyiyim!"

Üzerime örtüyü örterken, "Saçmalamıyorum, önlem alıyorum," dedi.

"Meyra!"

Öykü'nün bana seslenmesiyle geçmişten sıyrıldım. "Efendim canım?"

"Dönsek mi artık? Akşamı yemeğini evde yeriz."

Hafif bir tebessümle Öykü'ye baktım. Kızı Arya'yı yanımıza almamıştık ve eminim ki arkadaşım kızını çok özlemişti.

"Olur canım," dedim. Bakışlarımı Tolga'ya çevirip, "Kocacığım, dönsek mi artık?" diye sordum.

Tolga hızlı adımlarla yanıma gelip, "Bir şey mi oldu, sancın mı var?" diye sordu.

"Hayır, sevgilim gayet iyiyim. Sadece saat geç oldu ve yorulduk. Hem annenle Lerzan teyze de çok yorulmuştur Arya'ya bakarken. Dönelim artık."

Tolga dudaklarıma kısa bir öpücük bırakıp, "Tamam meleğim," diyerek yanımdan ayrıldı.

Nihayet karaya ayak bastığımızda rahat bir nefes alabilmiştim. Çok keyifli vakit geçirmiş olsam da sürekli sallanmak zaten hassas olan midemi iyice alt üst etmişti. Hamileliğim boyunca çok az kusmuştum ama mide bulantılarım beni hiç bırakmamıştı. Yani ilk üç ay belirtileri bende dokuz ay sürmüştü. Sahi miniğim çoktan dokuz ayını doldurmuştu. Ve bu dokuz ay, hayatımın en güzel zaman dilimiydi sanki. Her zaman bana düşkün olan Tolga, ilgisini daha da arttırmıştı. Çok rahat bir hamilelik geçirmiştim ve bunun en büyük sebebi de Tolga'ydı.

Gece aşermelerimi hoş bir şekilde karşılıyordu. Gecenin bir yarısı onu uykusundan uyandırmam onu hiç rahatsız etmiyordu. Bebeğimize kıyafet almak ya da odasını düzenlemek öyle eğlenceliydi ki. Tolga'yla aynı şeyleri beğenmek, bebeğimiz için aynı derecede heyecanlanmak muhteşemdi. Doktor muayenelerinde heyecan dolu gözleri kalbimi her seferinde bir kez daha ele geçiriyordu. Öyle muhteşem bir adamdı ki, bebeğimizin böyle bir babaya sahip olacağını bilmek çok güzeldi.

Eve geldiğimizde Öykü ve Efsun mutfığa yönelip hemen yemek işine giriştiler. Lerzan teyze ve Nevin anne de bizden çok kısa süre sonra eve gelmişlerdi. Zaten Poyraz'ın evindeydiler ve Poyraz'ın evi bize çok yakındı.

Erkekler salonda bir köşeye geçip çoktan sohbete başlamışlardı.

Salonda koltuklardan birine yayılıp ayaklarımı koltuğun önündeki pufa uzattım. Son zamanlarda başta ellerimde ve ayaklarımda olmak üzere vücudumun her yerinde ödem oluşuyordu. Sadece beş kilo almıştım ve bunun üç kilosu bebeğe aitti. Öykü'nün söylediğine göre geri kalanı doğumda gidecekti zaten. Çok düzenli beslenmişim ve bu konuda bana en çok desteği dokunan ise Efsun'du. Sayesinde hem egzersiz hem de gerekli beslenme programıyla pek kilo almamıştım.

Tolga, Tekin'in söylediği bir şeye gülerken bir an bakışlarımız kesişti. Etraftaki tüm sesler yok olmuştu sanki. Tolga hafifçe tebesüm edip hiç sesini çıkarmadan dudaklarını oynatarak, "Seni seviyorum," dedi.

Tam ona gülümseyecekken birden kasıklarına giren ani sancıyla yüzümü buruşturdum. Sancı geldiği gibi gitmişti ama bir korku yüreğimi sarmıştı.

Tolga hızla yanıma gelip önümde diz çöktü. "Neyin var Meyra?"

Herkes yavaş yavaş başıma toplanmaya başladı. Nevin anne, "Kızım, iyi misin?" diye sordu endişeli bir ses tonuyla.

"Bir an sancım oldu ama geçti," demiştim ki, acıyla haykırdım.

Bu da neydi böyle? Bana hep *filmlerdeki gibi olmaz* derlerdi ama bildiğin filmlerdeki gibi birden sancım gelmişti işte!

Öykü karşıma geçip, "Meyra!" dedi şaşkınlık dolu bir sesle. Elinde bir yemek kaşığı olduğunun farkında mıydı acaba? "Suyun geliyor! Kimse fark etmedi mi bunu?"

Tolga, hâlâ bacaklarımin dibinde oturuyordu. Ben ise utanacak bir halde değildim. Korkuyla heyecan birbirine karışmıştı.

"Doğum daha başlamamıştır," dedi Tolga. "Değil mi? Önceden bir işaret olması gerekmez mi? Bence bunlar yalancı sancı."

Öykü, elindeki kaşıkla Tolga'nın kafasına vurup, "Al sana işaret!" diye bağırdı. "Toparlanın, hastaneye gidiyoruz!"

Tolga panikle ayağa kalkıp salondan çıktığında hepimiz şaşkınlıkla ona baktık.

Dış kapının kapanma sesi geldiğinde Poyraz ne olduğunu anlamadan beni kucığına alıp, "Ne yaptığını bilmiyor bu herif," diye söylenerek beni hızlı adımlarla salondan çıkarttı.

Dışarı çıktığımızda Tolga kapıda dikiliyordu.

"Sen salak mısın?" diye sordu Poyraz. Bu sırada yine bir sancı kaskatı kesilmeme sebep oldu. "Sen mi doğuracaksın çocuğu? Karın doğuracak aptal!"

"Ne? Tabii!"

Tolga bize doğru hamle yapıp kollarını uzatınca, "Bırak, ben götürürüm," dedi Poyraz. "Sen arabanın kapılarını aç!"

Tolga hızlı adımlarla önden giderken Poyraz da beni taşımaya devam ederek peşinden gitti.

Arabaya vardığımızda Poyraz beni arka koltuğa bıraktı. Öykü ve Efsun iki yanımdan arabaya bindiklerinde Tolga şoför koltuğuna geçmeye yeltenince, Poyraz, "Ben süreceğim, sen kendinde değilsin!" diyerek ondan önce direksiyonun başına geçti.

Tolga ön taraftaki yolcu koltuğuna geçtiğinde bir sancı daha gelmişti. Her yeni sancıyla beraber acının şiddeti de artıyordu. Öykü ve Efsun ellerimi tuttuklarında bir sonraki sancıyı onların ellerini sıkarak karşıladım. Çok sıkılmış olmalıyım ki, onlar da benimle beraber çığlık attılar.

Nihayet yola çıktığımızda hızlı nefeslerimin arasından Öykü'ye yönelip, "Arya nerede?" diye sordum.

"Annem ve Nevin teyze ona bakacaklar, sizin evdeler. Sen bunları düşünme."

Başımı hızla olumlu anlamda salladım. Tolga, ön koltukta bana doğru dönüp, "Derin nefesler al!" dedi.

"Derin nefesine başlatma Tolga!" diye bağırmıştım ki, yine acıyla haykırdım.

Tolga öyle çok paniklemişti ki, bu hali çok tuhaf geliyordu. O her zaman sakin ve ne yapacağını bilen bir adamdı. Şimdi ise sudan çıkmış balığa dönmüştü.

Poyraz gür bir sesle, "Kendine gel it herif!" diye bağırdı. "Baba olacaksın! Meyra'nın sana ihtiyacı var, kendine gel!"

Hastaneye vardığımızda Tolga nihayet şokunu üzerinden atmıştı. Beni hızla kucığına alıp arabadan çıkarttı koşar adım hastanenin kapısına götürdü ve yüksek bir sesle bağırarak sedye istedi.

Görevliler koşar adım yanımızda gelirken, Tolga beni yanımıza getirilen sedyenin üzerine bırakıp, "Sakin ol bebeğim," dedi. "Ben yanıdayım."

Gözyaşlarım bir bir yanaklarımdan dökülürken, "Tamam," diye bildim sadece.

Doktorun söylediğine göre doğum çoktan başlamıştı ancak ağrı eşğim yüksek olduğundan ben bunu anlayamamıştım. Önce sıradan bir hastane odasına alındım ve hastane önlüğü giydim. Açılmamın artmasını bekliyorduk. Bu sırada sancım daha sık aralıklarla beni yoklamaya başlamıştı. Birkaç kez muayene edilmişim ve dört saatin sonunda doktorun da onayıyla doğumhaneye alınmışım.

Tolga da benimle beraber doğuma girmek isteyince onu da hazırladılar. Beraber buz gibi doğumhaneye girdik. Hemşirelerin yardımıyla çatala çıktığımda sancım dayanılmaz bir hal almıştı artık.

Müthiş bir acıydı. Canımdan can kopuyordu sanki. Ne Tolga'nın destek dolu sesini ne de doktorumun uyarılarına odaklanabiliyordum. Hissettiğim tek şey salt acıydı.

Var gücümle ıknırken kasıklarımındaki korkunç acı gücümün kesilmesine sebep oluyordu. Tolga elimi sımsıkı tutuyor ve dudaklarını saçlarımda dolaştırarak bir şeyler mırıldanıyordu. Haykırımlarım hastaneyi ayağa kaldırmış olmalıydı. Bambaşka bir âlemdeydim sanki. Her geçen saniye acım daha da yoğunlaşıyordu. Paramparça oluyor, tekrar toparlanıyor ve tekrar parçalanıyordum. Son kez ıknıdığım da bedenimdeki acının birden kesilmesiyle doğumhaneyi bir sessizlik kapladı. Bitkin düşen bedenim kalkmamı engelliyordu ama kalbimin korku ve endişeyle çarpmasına hiçbir şey engel olamazdı. Bebeğim neden ağlamıyordu?

Doktor bebeği bacaklarından tutup baş aşağı sarkıttığında bebeğimin bembeyaz vücuduna baktım bir süre. Doktor sert bir şekilde poposuna vurduğunda içim acıdı. Hâlâ ağlamıyordu. Neden ağlamıyordu?

Bakışlarımı korkuyla Tolga'ya çevirdim. Dikkatle bebeğimize bakıyordu. Doktor, bebeği hızla yeşil bir örtü örtülmüş sedyenin üzerine yatırıp kalp masajı yapmaya başladı. Başparmaklarıyla bebeğimin minicik göğsüne basınç uyguluyordu. Çevredeki sessizlik demirden ağırdı.

"Neler oluyor? Neden ağlamıyor bebeğim?"

Titrek bir nefes firar etti dudaklarımdan. Korku yüreğimde büyüdü, büyüdü, büyüdü... Acıyla haykırdım yine ama bu fiziksel bir acı değildi. Yolun sonuydu bu.

Mucizeler, ansızın gelirdi oysaki.

Birden tiz bir ses doğumhanede yankılanınca yüreğime adeta su serpildi. Şükürler ederek miniğime baktım. Yaşıyordu. Öyle bir ağlıyordu ki, sesini dışarıda bekleyenlerin bile duyduğuna şüphe yoktu. İlk kez bir bebeğin ağlamasına sevinmişim.

Tolga elimi bırakıp hızla bebeğimizin yanına gitti ve kısa bir süre sonra bebeğimizi yeşil bir örtüye sarılı bir şekilde yanıma getirip kucığıma verdi. Şaşkınlıkla miniğimi kucığıma aldığımda yaşadığım duygu karmaşasını kelimelere dökmek maalesef mümkün değildi.

Cinsiyetini hiç öğrenmek istememiştik. Doğumda sürpriz olsun istemiştik. Tolga çoğu zaman kızımız olacağını düşünüyordu. Mutluluk gözyaşlarım usulca dökülürken bakışlarımı Tolga'ya çevirdim. O ise miniğimize bakıyordu.

Sessiz sorumu anlamış gibi, "Bir kızımız oldu Kelebek," dedi, ıslıl ıslıl bakan gözlerle. "Aynı sana benzeyen bir kızımız oldu."

Evde bir bayram havası vardı sanki. Herkeste bir koşuşturmaca vardı. Eve geleli bir gün olmuştu ve daha şimdiden ev ziyarete gelenlerle dolup taşıyordu. Hiç yatmamıştım. Yorgun ya da bitkin hissetmiyordum. Sadece ara ara sancım oluyordu ama bunun dışında iyiydim.

Tolga, hâlâ tedirgindi. Bebeğimizin doğumda kalbinin durmuş olması ve zorlukla hayata tutunması onu korkutmuştu. Benim de ondan aşağı kalır bir yanıml yoktu. Bebeğimle geçirdiğim ilk gece sabaha kadar başında beklemiş ve nefes alıyor mu diye sürekli kontrol etmişim. Dün gece bu görevi Tolga üstlenmişti. Sanırım bu uzun süre böyle gidecekti. Acıkmadığı zamanlarda sakın bir bebektir ama Nevin annenin söylediğine göre yeni doğmuş bir bebeğin mizacı daha şimdiden belli olmazdı.

Kucağımda tutmakta olduğum kızımı yavaşça beşiğine bıraktım. Biraz önce karnı doymuş, gazı çıkmış ve uykuya dalmıştı miniğim.

"Çok güzel," dedi Tolga. Miniğimizin beşiğinin başında dikiliyordu.

"Evet," dedim, onun yanına gidip sarıldığım sırada.

"Teşekkür ederim. Beni, bu dünyadaki en mutlu adam yaptın."

Kocaman cüssesine sığınıp başımı göğsüne yasladım. "Ben teşekkür ederim asıl. Hiç sahip olamadığın ailemi seninle buldum ben."

"Adı ne olacak Meyra?"

Hafifçe tebessüm ettim. Çok önceden karar vermiştik kız olursa adını ben koyacaktım. Ve kızımızın ismini çoktan seçmiştim. Bakışlarımı Tolga'ya çevirip yüzünü ellerimin arasına aldım. "Adı, Tanem olsun."

FİNAL Tolga

Bir yıl sonra...

Hayat denilen bu yolculuğa bir şeylerimiz eksik şekilde çıkarız. Kimi zaman ufak tefek parçaları kendimize yeterli görür ve eksiklerimizi onlarla kapatmaya çalışırız ama hiçbir zaman tam olamayız. Ta ki, doğru parça yerine gelip yerleşene kadar.

tam

Geriye bakıp düşünüyorum. Hayatımın önceden ne kadar anlamsız olduğunu ne kadar saçma şeyler yaparak vaktimi boşa harcadığımı düşünüyorum ama sonra bunun için kendime kızıyorum. Her şeyin bir sebebi vardır ve ben geçmişte yaptıklarımı yapmasam şu an bu noktada olamayabilirdim.

Başımı çevirip mükemmel güzellikteki kadınımı izledim bir süre. Kucığında kızımız Tanem ile birlikte bahçede dolaşıyordu. Diğer bir köşede Poyraz ve Öykü, kızları Arya ile oynuyorlardı. Etrafa saçılmış onlarca oyuncak vardı. Efsun, annem ve Lerzan Hanım'la birlikte sofrayı kuruyor, Tekin ise mangalın başında dikiliyordu.

"Tolga, gel de yardım et!" diye bağırdı Tekin.

Yavaş adımlarla o tarafa doğru yürüdüm. Mangaldaki pişmiş etleri bir tabağa koyup çiğ olanları mangal teline dizip pişirmeye başladık.

"Âşık âşık bakmanız midemi bulandırıyor dostum."

Kahkaha atarak dostça Tekin'in sırtına vurdum. Sürekli böyle davransa da böyle olmadığını biliyordum. Aksine Poyraz'a ve bana saygı duyuyordu. Aşka inanmayan bir adamı değildi bunu zamanla anlamıştık. Sadece aşkı hiç tatmamıştı ve bizim yaptığımız fedakârlıklara bir anlam veremiyordu.

"Katlanacaksın maalesef," dedim.

"Yapacak bir şey yok."

Maşayı alıp etleri sağa sola çekiştirdim. Bu sırada bakışlarımı masayı hazırlamakta olan Efsun'a takıldı. Dikkatle bu tarafa bakıyordu. Sanırım Tekin'e bakıyordu. Bakışlarını hemen kaçırıp işini yapmaya devam etti. Tekin ise izlendiğinden habersizdi.

Ne diyebilirim, bazen şaşırmadan edemiyordum. Tekin, yanından geçen dişi sineğe bile asılacak bir adamdı ama Efsun'dan itina ile uzak duruyordu. Bu yüzden onu takdir ediyordum açıkçası. Bu konuda öyle dikkatliydi ki, Efsun'la bir kez bile konuştuklarını sanmıyordum. Bu durum beni sevindiriyordu. Bana düşmezdi ama Efsun'un üzülmelerini istemezdim.

Tekin, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hiç," diyerek geçiştirmeye çalıştım.

Mangaldaki diğer etler de pişince hepsini masaya götürdük. Herkes yavaş yavaş masanın başına toplanmaya başladı. Keyifle yemegimizi yerken, Öykü yine komik şeyler anlatarak hepimizi güldürüyordu. Bu kadının enerjisi gerçekten hiç tükenmiyordu.

Arya, Tekin'in kucagındaydı ve sanırım minik kız Tekin'e fazla düşküncü. Benim minik prensesim ise benim kucagımda masaya uzanıyor ve masadaki şeyleri dağıtmaya çalışıyordu. Öyle güzel bir ortamdı ki hayatım boyunca hiç böyle dolu dolu güzel anları çok sık yaşadığımı hatırlamıyordum.

Gece saat geç olduğunda herkes yavaş yavaş evlerine gitmek için dağılmaya başladı.

Nihayet üzerlerimizi değiştirdikten sonra kızımız Tanem'i yatırıp güzel bir duş alıp yatağa geçtiğimizde keyifle güzeller güzeli kadınıma sarıldım. Kalbim, her zaman ilk günkü gibiydi onun yanına. Ritmi değişiyordu ve ben hâlâ parmak uçlarım bile ona değse bambaşka âlemlere sürükleniyordum sanki.

"Çok yorulduğum," dedi Meyra.

Gülümsedim. "Kocanla ilgilenemeyecek kadar yorgun musun?"

Meyra birden üzerime çıktı, "Senin için yorgunluğumu unutabiliyim," diyerek eğilip dudaklarımdan öptü.

Vücudum anında onun dokunuşlarına tepki verirken kendimi keyifle Kelebeğimin kollarına bıraktım. Büyük bir hayranlıkla baktım ona. Her şeyiyle öyle muhteşemdi ki. Benim için en harika şeydi o ve ben ona sahiptim. İliklerime kadar da ona aittim aynı zamanda.

Büyük bir tutkuyla sahip oldum ona. Başımı saçlarının arasına gömüp derin nefesler aldım. Doyamayacaktım ona. Asla doyamayacaktım.

"Sen," dedim, hızlanan soluklarımdan arasından. "Sen beni mahvediyorsun. Tek bir dokunuşla beni yerle bir ediyorsun."

Tutkuyla gölgelenmiş buz mavisi gözleri aklıkla bana baktı. "Bildiğim bütün ezberleri bozuyorsun."

"Seni ezberliyorum en baştan," dedim.

"Ve sen..." dedi Meyra. Başını kaldırıp dudaklarımdan öptü. "Benim en güzel ezberimsin."

Kalbim dolup taşmıştı sanki. Adını sayıkladım defalarca. Bu öyle yoğun bir duyguydu ki tarifi mümkün değildi.

Hayat denilen bu yolculuğa bir şeylerimiz eksik şekilde çıkarız. Kimi zaman ufak tefek parçaları kendimize yeterli görür ve eksiklerimizi onlarla kapatmaya çalışırız ama hiçbir zaman tam olamayız. Ta ki, doğru parça yerine gelip yerleşene kadar.

Doğru parça Meyra'ydı benim için. Beni tamamlayan, ihtiyacım olan tek şeydi. Aynı zamanda ihtiyacım olan her şey... Ve ben, her

Siyahım Kelebeği

gün yeniden âşık olacaktım ona. İlk bakışta tutulduğum bu kadına son görüşümde de yeniden âşık olacaktım.

“Gözleri rengine tezat oluşturacak şekilde her zaman sıcacık bakan kadını... Son nefesime kadar o gözlerine bakabilmek istiyorum.”

Gülümsedi Meyra. “Gözleri iki dipsiz kuyuyu andıran Siyahım... Son nefesime kadar o gözlerine bakabilmek, her bakışta kaybolmak ama en derinlerde kendimi bulmak istiyorum.”

Onu kollarıma alıp uykuya dalmadan önce, “Her şey için teşekkür ederim,” dedim. “En çok da benim olduğun için ve kızımız Tanem için.”

“Asıl ben teşekkür ederim,” dedi Meyra. “Hiç sahip olmadığım aileyi bana verdiğin için.”

Gözlerimi kapatıp kendimi huzur dolu uykunun kollarına bırakırken, aklımda Meyra'ya olan sonsuz aşkım vardı.

Benim tatlı, masum Kelebeğim. Seni, ömrümün sonuna kadar asla bırakmayacağım. Ve ben, ikinci kez sana seçim hakkı sunmayacağım. Sen, ölene dek sadece bana aitsin. Ve ben senden uzakta nefes bile alamam. Bu yüzden asla benden gidemezsin.

Son

PROLOG

Tolga

“Çay ister misin babacığım?”

Başımı olumlu anlamda salladım. “Elbette tatlım.”

Elimdeki pembe fincanı Tanem’e doğru uzattım. İçti su dolu minik demliği eğerek boş fincanıma su doldurdu. Aslında o çay, biz öyleymiş gibi davranıyoruz.

“Kurabiye de ister misin babacığım?”

“Hayır tatlım, teşekkür ederim.”

Annesinin kopyası olan gözlerini benimkilere sabitledi ve dudaklarını sarkıttı. Bu bakış karşısında çaresizdim.

“Tamam bebeğim, kurabiye de istiyorum.”

Tanem önümdeki pembe tabağa annesinin yaptığı kurabiyelerden bir tane daha bıraktı. Sanırım bu onuncu kurabiyeydi.

“Çayına şeker atmak ister misin baba?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır meleşim.”

“Ama baba!” diyerek, yine dudaklarını sarkıttı.

Derin bir nefes alıp verdim. “Tamam tamam, şeker de alayım.”

Tanem kinetik kum dolu pembe kâseyi minik elleriyle kavrayıp bana doğru uzattı. Masadaki plastik kaşıklardan birini alıp kâsenin

içine daldırdım ve bir kaşık pembe kinetik kumu fincanımın içine boşalttım. Neden her şey pembeydi ki?

"Hadi iç babacığım."

Zorlukla yutkundum. "Bebeğim, bunu içemem. İçinde kum var farkında mısın?"

"Hadi iç babacığım."

"Tatlım, baban o çayı içemez."

Bakışlarımı sözlerin sahibine, Meyra'ya çevirdim. "Hoş geldin Kelebek."

Tanem hızla sandalyesinden kalkıp annesine doğru koştu. Meyra yere eğilip kızımızı kucığına aldı ve ona sınıksız sarıldı. Bu sırada elimdeki fincanı masaya bıraktım ve yerden kalktım.

"Anne, babam sandalyeye oturmuyor."

"Tatlım, babam çok kocaman biliyorsun. Eğer sandalyene otursan sandalyen kırılabilir."

Tanem dudaklarını büzerek kollarını çapraz bir şekilde önünde birleştirdi. "Ben de kocaman olmak istiyorum."

Yanlarına gidip önce kızımı, sonra da Meyra'yı öptüm.

"Nihayet geldin, seni özlemiştim." dedim, kolumu Meyra'nın incecik beline sardığım sırada.

"Vakit nasıl geçti anlamadım."

Öykü, Efsun ve Meyra, biraz kafa dağıtmak için dışarı çıkmışlardı. Her ne kadar Meyra'nın bensiz dışarı çıkması hoşuma gitmese de ona engel olmaya niyetim yoktu.

Meyra, bakışlarını kızımıza çevirerek, "Babayı üzdün mü bakalım?" diye sordu.

"Hayır, hiç üzmedim."

"Aferin benim akıllı kızıma. Yemek yiyelim mi miniğim?"

"Hayır anneciğim, aç değilim."

"Ne yedin ki?"

“Pizza.”

Meyra, kızgın bakışlarını bana çevirdi. “Tolga?”

Bakışlarımı kaçırdım. “Biz aslında yemek yapmayı denedik ama beceremedik o yüzden pizza sipariş ettik.”

“Ve de hamburger,” diye ekledi Tanem.

Meyra sinirli bir şekilde, “Tolga!” diye bağırdı.

“Kızımızı korkutuyorsun Meyra.”

“Ve mutfakta oyun oynadık. Babam çok güzel kek yaptı ama kek yere döküldü anneciğim. Babam bu yüzden yeni halı alacağını söyledi. Mutfak dolaplarını boyadı bir de.”

“Ben şey... Uykum geldi iyi geceler,” diyerek, odanın çıkışına yöneldim.

Meyra gömleğimin yakasını kavrayıp beni kendine doğru çekti. “Mutfaka gidiyoruz birlikte.”

Odadan çıkıp merdivenlere yöneldik ve aşağıya inip mutfaka girdik. Mutfak gerçekten de berbat bir haldeydi.

Ölüm gibi süren sessizliğin ardından Meyra, korkutucu bir sakinlikle, “Anlat,” dedi.

“Tanem kek istedi ben de internetten bir tarif buldum. Kek harcını çırparken mikseri açık halde kabın içinden çıkarınca her yere sıçradı.”

Tanem bilmiş bir tavırla, “Mutfak dolapları boyandı,” dedi.

Meyra, Tanem'i yere, ayaklarının üzerine bıraktı. “Devam et.”

“Tam fırına verecekken tepsi elimden kaydı ve yere düştü.”

Tanem, “Anne, televizyondaki adamlara patlamış mısır yedik,” dedi.

Lanet olsun!

Meyra, buz mavisi gözlerini bana doğru çevirdi. “Ne demek bu?”

Bakışlarımı kaçırdım. “Hiç.”

Birden mutfaktan çıkıp salona yöneldi. Peşinden koşsam da salo-

na girmesine engel olamamıştım. Her yerde patlamış mısırlar vardı.

Tanem hoplaya zıplaya yanımıza geldi. Yerden bir mısır tanesi alıp televizyonun ekranına fırlattı. "İşte böyle yaptık anneciğim."

Meyra uzun süren sessizliğinin ardından, "Odana git Tanem," dedi. "Pijamalarını giy ben birazdan geliyorum."

"Tamam anneciğim."

Masum görünümlü canavar kızım yanımdan geçerken birden durdu. Bakışlarını bana çevirdi ve fısıldayarak, "O çayı içecektin babacığım," dedi. Yüzünde ise tehlikeli bir gülümseme vardı.

Tanem gittikten sonra Meyra'ya yönelerek, "Aslında sen gelmeden her şeyi toplayacaktım ama vaktim olmadı," dedim.

"Toplayacaksın zaten. Ben Tanem'i yatırıp geliyorum. Temizlik malzemelerinin yerini biliyorsun."

Meyra, yanımdan geçip gitti. Derin bir nefes alıp verdim ve merdiven altındaki dolaplara yöneldim. Gerekli malzemeleri çıkarıp koridora bıraktım. İlk olarak her yeri elektrikli süpürgeyle süpürdüm. Bu benim için işkenceden farksızdı çünkü detaycı biri olduğum için tek bir kırıntı bile bırakmamaya özen gösterecektim ve bu epey uzun sürecekti.

Her yeri süpürdüğümde Meyra da aşağı inmişti. Üzerini değiştirmişti ve ıslak saçlarından da duş aldığı belli oluyordu.

"Tanem çok farklı bir çocuk," dedim, elektrikli süpürgeyi fişini toplarken.

"Konuyu saptırma Tolga. Şimdi her yeri sil. Ve bir halı alarak yırtacağını düşünüyorsan yanıyorsun. Ayrıca halıyı yıkamacıya ver yeni halı istemiyorum."

"Tamam."

Meyra salona geçip televizyon keyfi yaparken ben temizlik yaptım. Nihayet işim bittiğinde ise gerçekten yorulmuştum.

Meyra'nın yanına oturup ayaklarımı önümdeki sehpa uzattım.

"Çok mu yoruldun?"

“Hak ettim. Kıcıımı tekmelemen gerekirdi.”

Meyra kıkırdayarak, “Mazoşist olduğunu bilmiyordum,” dedi.

Bakışlarımı ona çevirdim. Üzerimdeki yorgunluk hafifçe yok oldu. Ona doğru yaklaştım. “Bilmiyor muydun?”

“Belki birazcık biliyorumdur.”

“Belki birazcık acıyı seviyorumdur,” dedim, belini kavrayıp onu kendime çektiğim sırada.

“Konuşmamız gerek Tolga, Tanem'i çok şımartıyorsun.”

“Birlikte duş almaya ne dersin Kelebek?”

“Konuşmamız gerek.”

Ona yaklaşıp yanağına minik bir öpücük bıraktım. “Duş almamız gerek.”

Göz kapakları titreşerek kapandı. Yakınlığımız baş döndürücü cinstendi.

Onu hızla yukarı, odamıza taşıdım. Banyoya girecek kadar sabırlı değildik. Nihayet ona kavuştuğumda hissettiğim yoğun duyguyla baş etmeye çalıştım bir süre. Ne kadar zaman geçerse geçsin aramızdaki şeyin yoğunluğu asla bitmiyordu. Meyra, beni her seferinde yerle bir ediyordu.

Her şey sona erdiğinde soluklanmak için bir süre bekledim. Uzun süren sessizliğin ardından, “Konuşmamız gerek,” dedi Meyra, muzip bir ses tonuyla.

Sesli bir şekilde gülmeye başladım. “Hayır Kelebek, duş almamız gerek.”